COLEGIUL NAȚIONAL „MIHAI EMINESCU“
BUZĂU

Năzuințe

EDIȚIE DE COLECȚIE

ANUL L, Nr. 34-35 (ANUL XXX – serie nouă, nr. 15-16)
2019

Năzuințe

REVISTĂ A COLEGIULUI NAȚIONAL „MIHAI EMINESCU“ BUZĂU
EDIȚIE DE COLECȚIE
ANUL L, Nr. 34-35 (ANUL XXX – serie nouă, nr. 15-16) 2019

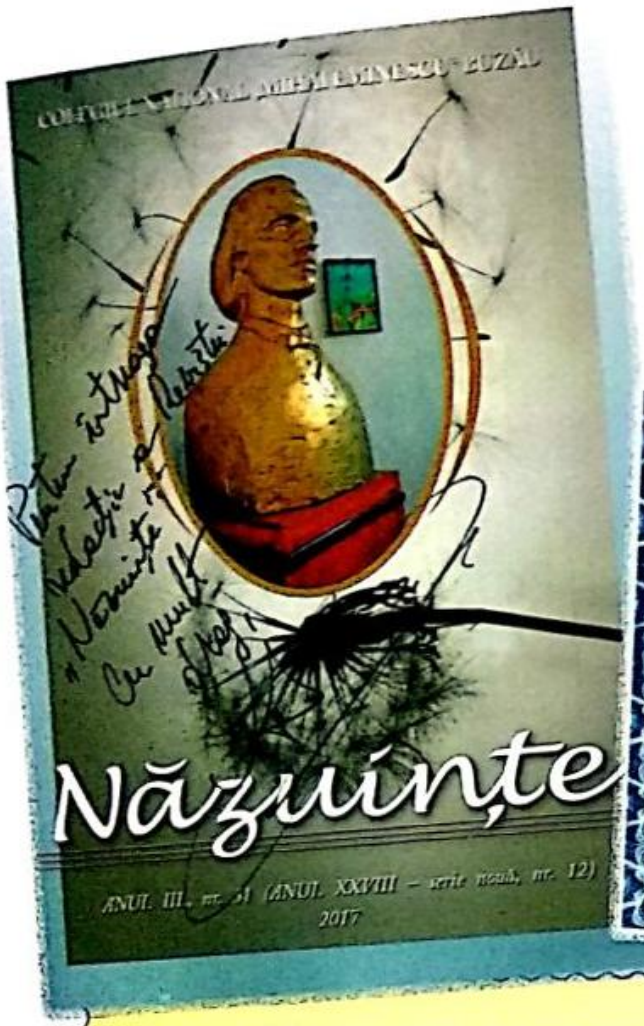

**La trecutu-ți mare,
mare viitor!
*Mihai Eminescu***

COLECTIVUL DE REDACȚIE:

ELEVI: *Isabela-Ștefania Coman XI F (**redactor-șef**), Andreea-Irina Gheorghiță X F (**redactor-șef adjunct**)*
Cătălina Datcu IX D, Andreea Cojocaru IX H, Teodora Panait IX I, Lavinia Moise XI A, Maria Circei XI F,
*Rebeca Panait XI G, Sonia Stemate XII C, Teodora Radu XII E (**redactori**)*
*Andreea-Denisa Begu X F (**paginare**)*
*Don Gruia IX F, Dragoș Fedeleș X F, Sebastian Șoimaru X I (**fotoreporteri**)*
*Cătălina-Elena Bărău XI F (**secretar de redacție**)*
PROFESORI: *Elena-Mirabela Fetic, Nina Marcu, Florentina-Larisa Dobre, Liliana Caloian,*
Carmen Stoica-Neagu, Luminița Petrișan, Oana Gheorghiu,
*Elisabeta Sava (**grafică**).*
Coordonator de număr: prof. Elena-Roua Dogaru

Adresa: Colegiul Național „Mihai Eminescu”, Buzău, Transilvaniei, 134
Tel./fax: 0238.720.278, cod 120 204, email: nazuinteeminescu@yahoo.com

*Tipar și layout: **EURO PRINT COMPANY** SRL Buzău, 0338.101.253 | europrint2006@yahoo.com*

CNME 100

1919: 8 septembrie: apare Decretul – lege nr. 3864, prin care se hotărăște: "Să se înființeze cu începere de la 1 septembrie 1919 câte o școală secundară de fete în orașele T.Severin, Pitești, Buzău, Brăila, Focșani și Constanța" **12 noiembrie**: incep cursurile cu o singură clasă I, având 63 eleve într-o sală din localul fostei școli primare israelite, de pe strada Dobrogei nr. 29, devenită în perioada comunistă strada Dobrogeanu-Gherea, azi denumită Alexandru Marghiloman. Inițial au fost numai două profesoare: Alexandra Maxim (directoare, licențiată în istorie și geografie) și Lucia Ionescu (matematici), titulatura oficială « Școala secundară de fete » din Buzău. Octombrie: aprobă utilizarea, pe jumătăți de zi, a localului spațios al Școlii primare de băieți și fete nr. 1 din Piața Daciei (**actuala Șc. Gen. nr. 5 Buzău**), unde va rămâne până în 1931.

1925 – 1948 - LICEUL DE FETE „Dr. C. ANGELESCU" - cu durata de 7 ani (1928 – 1935)

1925: 10 decembrie - are loc solemnitatea depunerii actului de fundație la temelia construcției din strada Independenței nr. 22, actualul local, în prezența ministrului școalelor de atunci, dr. C. Angelescu. **1928, 15 mai** se reduce durata liceului de la 8 clase la 7 clase - ciclul inferior – 3 ani și ciclul superior 4 ani ,cu două secții uman și real. **1931: Septembrie** școala se instalează în localul propriu.– școala era încă în curs deamenajare și avea 8 săli de clasă, 2 cancelarii, sala de laborator, sala de gospodărie și odaia pentru servitori. **La 15 noiembrie** se termină lucrările începute cu șase ani în urmă, dar clasele și cancelaria se instaleaza într-o singură aripă, (**la fațadă, pe aliniamentul străzii**). Este de subliniat decorarea holului de la parter și amfiteatrul cu 520 de locuri. 1935 - 1936 - se revine la durata liceului de 8 ani. **1936 decembrie** – inaugurarea oficială a noului local ce cuprindea 14 săli de clasă, 2 laboratoare, o sală de gimnastică, 6 cancelarii, mobilier nou în tot localul, o bibliotecă cu 1208 volume și biblioteci de clasă cu 540 volume, o curte de 3000 mp. În holul de la intrare a fost pictat portretul ministrului Instrucțiunii Publice și Culturii, dr. Constantin Angelescu în mărime naturală. În 1958 pictura a fost acoperită de un panou pe care a fost pictat portretul poetului național „M. Eminescu" de către profesoara Elena Beldescu. **1938 intreg localul a fost dat în funcțiune**. Era atunci **primul liceu modern din țară.**, cu parter, două etaje, și subsol, cu un număr de 90 de încăperi. A fost înființată o policlinică școlară – consultații și stomatologie – funcționa la subsolul școlii. Avea și sală de așteptare. Uniforma școlară era obligatorie - iarna – fustă bleumarin plisată, bluză marinar, cravată pichet albă, haină bleumarin cu 4 nasturi, bască bleumarin, pantofi și mănuși negre (de gală - albe). Vara - rochie de etamină kaki sau sablecu cravate ecosez roșu la cursul inferior și albastru la cursul superior. Pe mâna stângă se purta nr matricol și inițiala școlii. În școală se purtau pantofi de postav. Funționa internatul, catina care servea 3 mese pe zi și 2 gustări. Elevele erau supravegheate de 2 pedagoge - una de lb. română, alta de lb. franceză, elevele fiind obligate să vorbească între ele franțuzește. **1936 se introduce „Carnetul de identitate și frecvență"** care cuprindea 11 capitole (extrase din Regulamentul școlilor secundare, porunci igienice, porunci morale, vize trimestriale, activitatea elevului, observațiile autorității școlare, observații medicale, cereri pentru motivări și absențe, notele, medii trimestriale, calendarul anual, orar. 1937 octombrie s-a luat inițiativa construirii unei capele în incinta liceului, pentru care s+a întocmit și un „Act de târnosire". **LICEUL TEORETIC DE FETE „CAROL II (1938 – 1940).** Regimul autoritar impus de regele Carol al II-lea a acor-

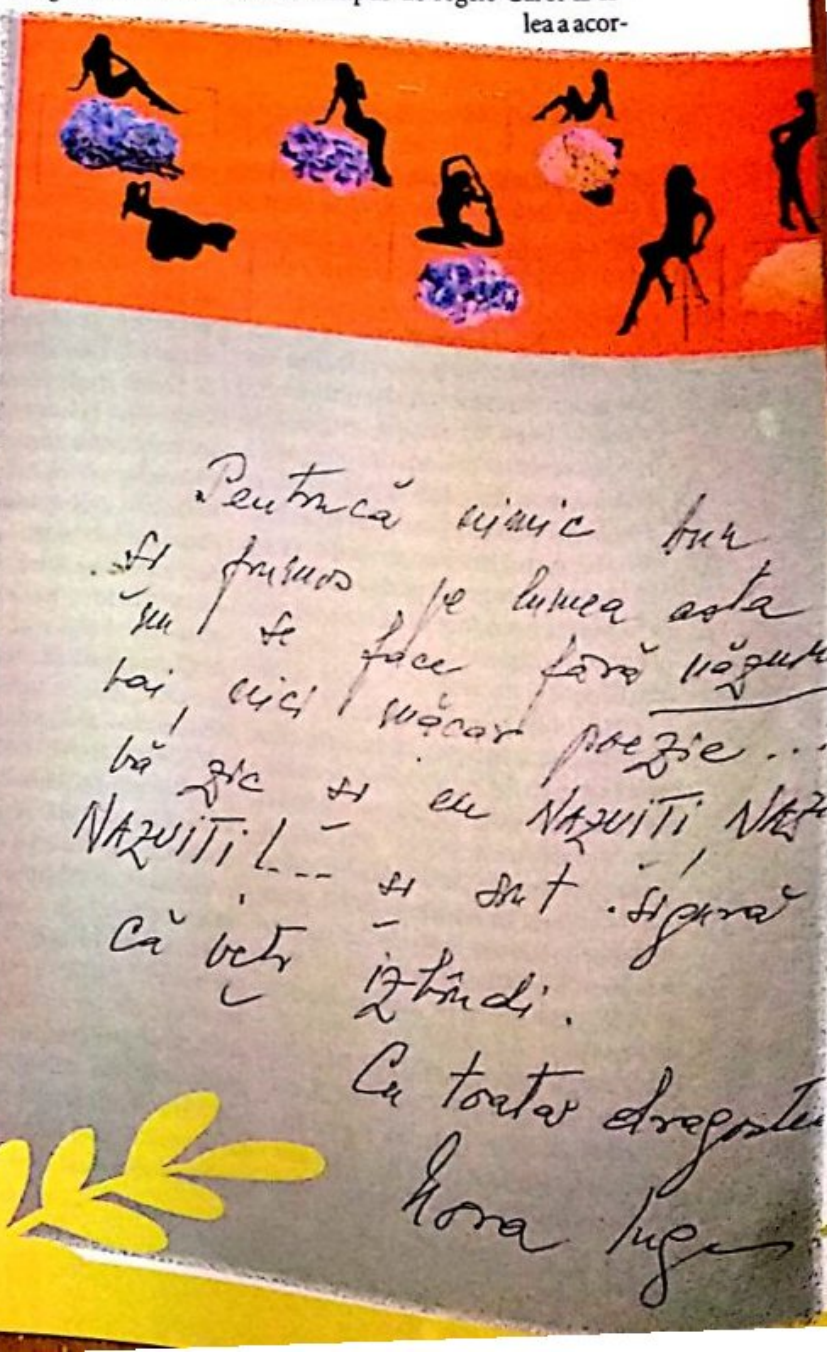

dat o atenție deosebită tineretului în vederea atragerii acestuia în sprijinul noului regim. Izbucnirea celui de-al II-lea Război Mondial a afectat și viața liceului buzoian. Odată cu cedarea către URSS a Basarabiei, Bucovinei de Nord și a ținutului Herța aceste regiuni care erau scutite de taxe de școlarizare și multe profesoare refugiate din teritoriile cedate vor preda aici.

LICEUL TEORETIC DE FETE BUZĂU (1940 – 1948) Cutremurul din 1940 a afectat serios clădirea și s-au făcut reparații de zidărie, tinichigerie, țiglărie, vopsitorie, electricitate între 1940 – 1942, in baza decretului – lege semnat de generalul Ion Antonescu. 7 februarie 1944 s-a realizat recepția unui nou laborator modern de **fizică – chimie** în aripa nouă a clădirii. În clădirea școlii au fost instalate spitale militare.

1 aprilie 1944 școala a fost evacuată și clădirea a fost rechiziționată de Comandamentul german sud-ucrainean Feldpest până la data de 28 mai 1944. Până la 23 august 1944 **aici a funcționat spitalul militar german Feldlazrett.**

23 august -15 noiembrie 1944 – lucrări de igienizare și s-a reluat procesul de învățământ. La sfârșitul anului școlar – 1944 – 1945, pe 29 iunie, în timpul serbării școlare, direcțiunea a fost anunțată ca până la ora 18.00 să evacueze clădirea în vederea amenajării unui **spital militar sovietic.** 1946, 17 ianuarie, sovieticii părăsesc localul, a fost igienizat și începând cu 1 martie 1946, toate clasele s-au mutat în clădirea liceului.

1948-1949, primul an în care școala românească a început să funcționeze după tipare sovietice. **Liceul Teoretic de Fete** din Buzău a intrat pe un făgaș nou. Școala funcționa cu trei cicluri de învățământ, cu 24 de clase și peste 1000 de eleve. **În ianuarie 1950, s-au sărbătorit 100 de ani de la nașterea poetului Mihai Eminescu.** Între 1948 și 1953 liceul va avea o durată de 11 ani.

1953-1957 - ȘCOALA MEDIE nr. 2 (cu durata de 10 ani). A fost noua denumire a școlii ca urmare a reducerii duratei liceului de la 11 la 10 ani Din 1 septembrie 1954 școala a avut o nouă conducere în persoana profesoarei **Voinea Clotilda**, căsătorită **Constantinescu**, cu specialitatea biologie, care va conduce cu mână de fier activitatea instituției până la pensionare, în anul 1977. Ordinul Ministerului Învățământului Public nr. 1453 din 9 august 1956 a introdus în școli uniforma școlară. Școala Medie de 10 ani de fete Buzău hotărâse acest lucru încă din septembrie 1954.

1957 – 1965 ȘCOALA MEDIE nr. 2 „M: EMINESCU" În data de 16 NOIEMBRIE 1957 a fost emis Ordinul Ministerului Învățământului și Culturii cu nr. 2265 prin care se hotăra denumirea unor unități de învățământ, cu următorul conținut: *„Pentru a sădi în sufletul tineretului școlar dragostea față de înaintașii progresiști ai poporului nostru și respectul față de munca și creațiile acestora și pentru a contribui la întărirea sentimentului patriotic al elevilor; Ținând seama de dorința cadrelor didactice, elevilor și organelor administrative dintr-o serie de localități; În baza referatului Direcției Generale a învățământului de cultură generală; În temeiul Decretului Prezidiului Marii Adunări Naționale nr. 257/1956, art.1, alin. D, Ministrul Învățământului și Culturii dispune: ..., Școala Medie nr. 2 din orașul Buzău va purta denumirea de „Școala medie nr. 2 MIHAI EMINESCU".* Directoarea școlii, profesoara Clotilda Constantinescu, consemna în *Cartea de Onoare* a școlii că *„Acesta a fost un eveniment de o importanță deosebită în viața școlii, ... un admirabil prilej pentru elevii noștri de a se antrena în activitatea lor școlară cu dorința de a obține rezultate și mai bune la învățătură, năzuind să ridice prestigiul școlii.* La solicitarea directoarei Clotilda Constantinescu, profesoara de desen, **Elena Beldescu, soția vestitului profesor de limba română de la Școala Pedagogică, George Beldescu, ajuns ulterior profesor universitar, autor al unor valoroase lucrări și manuale școlare, **a realizat un portret al poetului Mihai Eminescu,** în picioare, după fotografia de tinerețe a poetului realizată la Praga, numai ca bust. Panoul pe care a fost realizat portretul poetului a fost dimensionat după profilul nișei din holul liceului, unde se găsește și astăzi, acoperind portretul lui Constantin Angelescu.

LEGENDA UCEȘULUI

Fondat 1919

1965 - 1978 - LICEUL „MIHAI EMINESCU" Buzau Prin eforturile profesorilor Ștefan Petre, Florentina Dincă, Vasile Cojocaru, Nicolae Ionescu și sub coordonarea directoarei Clotilda Constantinescu a apărut, la 9 mai 1969, revista „Năzuințe", concepută ca o *„oglindă în care ne verificăm ideile, sentimentele și urmărim dezvoltarea increderii în gândirea noastră creatoare, în sensibilitatea noastră"* și în care au avut posibilitatea să publice atât cadrele didactice cât și elevii, dintre ei devenind mai târziu nume cunoscute, ca Denisa Comănescu, Claudiu Săftoiu, Ovidiu Rameliu Petrescu, și mulți alții. Revista a apărut până în anul 1979 prin străduința profesorilor Ion Mănoiu și Nicolae Catrina. **La începutul anului școlar 1969-1970 școala a sărbătorit 50 de ani de existență. În data de 2 noiembrie 1969 s-au desfășurat festivitățile semicentenarului.** A fost editată *Monografia* **școlii,** realizată de profesorul **Dimitrie Ionescu**, programul manifestărilor desenat de elevi și numărul festiv al revistei „**Năzuințe**". Liceul avea acum și clase de profil industrial și se predau obiecte de cultură tehnică de către ingineri. În total au fost un număr de 38 de clase, cu profilele filologie-istorie, chimie-biologie și industrial (seral și fără frecvență).

1978 – 1990 – LICEUL DE FILOLOGIE – ISTORIE "M. EMINESCU", BUZĂU In anul **1978** școala va primi

o nouă denumire oficială, Liceul de Filologie-Istorie „M. Eminescu". În realitate, clase de filologie-istorie (2 in treapta 1 si 1 in treapta a 2-a), au fost foarte puține în comparație cu cele cu profil industrial (3 clase) sau de la profilul real (2 clase bio – chimie in treapta 1 si 1 clasa in treapta a 2-a) dar ponderea cea mai mare a claselor este cea cu profilul industrial, pondere care se va menține până în anul 1990. Cu ocazia **Centenarului Eminescu**, între 15 ianuarie și 15 iunie 1989 au avut loc în școală ample manifestări dedicate poetului național. Revista „Năzuințe" apare ca pliant/supliment, foaie volantă, vezi anexă.

1990 – 2000 - LICEUL TEORETIC "MIHAI EMINESCU" – BUZĂU 20 ianuarie 1990 se aleg, prin votul cancelariei, noii directori ai școlii - profesorul Gârbea Grigore, director, și inginerul Vasile Nicolai, director adjunct. În anul școlar 1990-1991, primul an de învățământ după înlăturarea regimului comunist, s-a revenit la profilul tradițional teoretic al liceului începînd cu clasa a IX-a, celelalte clase cu profil industrial fiind în lichidare. Denumirea școlii a fost schimbată în Liceul Teoretic „Mihai Eminescu". **Din decembrie 1999 până în ianuarie 2000 școala noastră a revenit la numele „Dr. C. Angelescu, iar numele de „Mihai Eminescu" a fost atribuit Liceului nr. 5!**

2000 – 2019 – COLEGIUL NAȚIONAL "M. EMINESCU" – BUZĂU

Președintele României

Decret privind acordarea Ordinului Național „Pentru Merit" cu grad de Cavaler

Anul școlar 2000-2001 a adus școlii o nouă denumire. Răspunzând la solicitarea conducerii liceului făcută în baza rezultatelor obținute de-a lungul timpului și a prestigiului câștigat la nivel județean și național, Ministerul Educației Naționale, prin Ordinul nr. 4613 din 9 septembrie 2000 privind schimbarea denumirii, semnat de ministrul Andrei Marga, a dispus ca, *„Începând cu anul școlar 2000-2001 Liceul Teoretic „Mihai Eminescu" din municipiul Buzău, se va numi Colegiul Național „Mihai Eminescu", cu sediul în strada Independenței nr. 22"* . În 2013, prin străduința profesorului de istorie și cercetătorului Relu Stoica, apare ISTORICUL COLEGIULUI NAȚIONAL „MIHAI EMINESCU" BUZĂU, 1919-2013, la Editgraph Buzău. Cartea a fost lansată la... B.J. „V. VOICULESCU"! și urmează să fie actualizată/retipărită cu ocazia Centenarului.

În perioada 31.01-02.02.2017 s-a desfășurat proiectul de parteneriat educațional internațional "PRIETENII CĂRȚILOR", derulat între Gimnaziul nr.6 -Cernăuți-Ucraina și Colegiul Național "Mihai Eminescu" Buzău-România la inițiativa directorului școlii noastre și a foștilor săi elevi. În 2017, s-a desfășurat Proiectul Național Școli Ambasador ale Parlamentului European. Datorită experiențelor educaționale europene anterioare, liceul nostru a fost desemnat să participe din partea ISJ Buzău, alături de alte 25 de licee din țară și a obținut titlul și placheta de Școală Ambasador a Parlamentului European precum și participarea echipei de elevi la Ziua Euroscola din Parlamentul European din Strasbourg, in 12 oct. 2017. *În mai 2017, la Concursul Național de Reviste Școlare, etapa județeană, se acordă Premiul I Revistei „Năzuințe" și locul 11 în clasament național.* În 12 octombrie 2017, echipa de 15 elevi și 2 profesori, Daniela Albu și Rădița Palela a participat la "Ziua Euroscola" din Parlamentul European, STRASBOURG. În prezent se află în derulare un nou proiect transfrontalier educațional cu Liceul Teoretic "Ion Creangă" din Soroca , R. Moldova inițiat de directoarea Camelia Voicu și avocatul Mihai Sălcuțan, fost elev al colegiului. Începând cu anul 2016, noua echipă managerială a făcut demersurile și proiectul DALI aprobat la Ministerul Dezvoltării, care a alocat suma de 6 milioane de euro, pentru **reabilitarea totală a localului, în colaborare cu Primăria municipiului Buzău. În prezent. școala a început desfășurarea Serbărilor Centenarului. Astfel, în ianuarie 2018 a avut loc concertul extraordinar al Corului național de Cameră "**Madrigal**", în amfiteatrul colegiului, întâlnirea cu scriitorul și critical literar **Alexandru Ștefănescu,** iar în luna martie, concertul de vioară susținut de **Alexandru Tomescu**, 12 noiembrie 2018, colegii de la Soroca ne-au onorat cu participare la Simpozionul Centenarului Marii Uniri. **Activitățile se desfășoară deja în localul din strada Transilvaniei, începând cu 12.10.2018.** La 15 ianuarie 2019, Zilele Patronului Spiritual au fost sărbătorite cu mult entuziasm în fiecare clasă, apoi muzica ne-a unit din nou sub bagheta Operei Comice pentru copii Brașov, cu spectacolul „Joc și Rock", la sala Teatrului „George Ciprian", încălzită de zâmbetul Feliciei Filip, Felicissima. Grădina unde ne-am mutat, KAIZEN, din toamna anului trecut, a înflorit splendid, semn că spiritul eminescian în anul centenar funcționează la cote maxime! Revista se pregătește să sărbătorească la data de 9 mai 2019, Semicentenarul!

În prezent, CNME funcționează cu 45 de clase, dintre care 7 de gimnaziu, având un număr de 1296 elevi și 82 cadre didactice, dintre care 17 foști absolvenți ai Colegiului, personal administrativ și de conducere. Mutarea în noul local s-a dovedit o provocare căreia îi facem față cu entuziasm și dăruire!

Material colaționat de
Cătălina Bărău, Isabela Coman, XI F.
*după **Monografiile liceului***
și prezentată în 15.01.2019
*cu ocazia **Zilelor Colegiului.***

100 de ani de țară, 100 de ani de școală

Istoria învățământului românesc poate fi urmărită în paralel cu etapele formării și dezvoltării statului român. România secolului al XXI-lea, așa cum o receptăm noi astăzi, a fost pregătită încă din a doua parte a secolului al XIX-lea. Atunci a început modernizarea rapidă a tuturor instituțiilor, la aceasta contribuind și dezvoltarea învățământului, a școlilor de toate gradele. Contribuind la construcția statului modern, educația însăși a parcurs un îndelungat proces de modernizare. Efortul a fost imens. Într-un interval scurt, 1859-1918, în ciuda inegalităților sociale s-au anulat diferențele ce ne situau la periferia Europei.

Între cele două războaie mondiale, România a avut unul din cele mai bune sisteme de învățământ din Europa ca structură, rezultate, dar mai ales eficiență. Ctitorii învățământului României moderne, Spiru Haret și Constantin Angelescu, au pus bazele unui ambițios program de reformă care nu urmărea doar modernizarea învățământului, ci și construirea unei națiuni viguroase, școala devenind treptat pilonul coeziunii și mobilității sociale, cu consecințe directe în dezvoltarea și democratizarea societății.

Prăbușirea regimului communist și tranziția României către o democrație pluralistă și economie de piață a fost marcată de schimbări deosebit de ample și profunde de natură economică, socială și politică. La baza acestui proces stau talentul, aptitudinile și cunoștințele de care dispune națiunea română, de aici decurgând amploarea și urgența reformelor care ar fi trebuit propuse pentru sectorul educației.

ȘCOALA DE IERI...

Caracteristica principală a sistemului educațional din Țările Române până la începutul epocii moderne, a fost aceea ca au existat unele încercări timide, limitate ca scop și cu durată efemeră a unor domni sau conducători religioși de a înființa o serie de instituții cu rol educațional, dar acestea au fost foarte puține și fără realizări notabile la scara societății.Aceaste „școli"sau „academii" ofereau o educație predominant de natură religioasă, precum și câteva noțiuni de educație științifică elementară. Limbile de predare erau de regulă greaca și slavona (în Țara Românească și Moldova).În Principate, deși școlarizarea era disponibilă mai ales la orașe, dezvoltarea sistemului de educație continuă cu organizarea primele cursuri de studii superioare în limba română. Astfel, în 1813, Gheorghe Asachi deschide la Iași prima școala de ingineri hotarnici, iar în 1818-1822 sunt desființate și înlocuite cu alte instituții de învățământ în limbă română, Colegiul Sfântul Sava, respectiv Academia Mihăileană. Ulterior, aceste instituții aveau să constituie bazele înființării primelor două universități moderne din Romania, Universitatea din Iași (1860) și Universitatea din București (1864).

Efortul de recuperare a sutelor de ani de rămânere în urmă a învățământului românesc a fost extraordinar și după cum vom arăta mai jos, în mai puțin de un secol, școala românească a ajuns în mare măsură la nivelul celei din Occident. Reforma învățământului românesc a generalizat învățământul obligatoriu de patru clase, un lucru rar în Europa acelor vremuri. **Celor două universități de la Iași și București li se vor adăuga alte instituții de învățământ liceal și superior, care aveau ca scop pregătirea personalului necesar pentru a ocupa funcții administrative în noul stat. Nevoia unei reforme școlare era puternic resimțită pentru a se face față transformărilor social-economice.**

Perioada sfârșitului de secol XIX-început de secol XX a fost marcată de ambițiosul program de reformă și modernizare în învățămînt, inițiat de Spiru Haret. În acest scop va elaborat în anii 1898-18[illegible] legile învățământului, prin care [illegible]corda învățătorilor și profesorilo[illegible]oate gradele un statut deosebit [illegible]undere pe măsură. Conform co[illegible]ei lui Spiru Haret, învățământu[illegible]zenta un instrument funda[illegible] pentru formarea, educarea și p[illegible]ul națiunii. A ridicat numeroa[illegible]i, mai cu seamă în mediul rural [illegible]li pedagogice.

ȘCOALA ÎN ROMÂNIA MARE

Învățământul, știința și cultura au cunoscut o dezvoltare fără precedent în România interbelică. Accelerarea procesului de modernizare a societății, eliberarea marilor energii spirituale încătușate de-a lungul secolelor de dominație străină, climatul optimist generat de Marea Unire, setea de cultură a poporului au permis realizarea unui adevărat salt calitativ în domeniile învățământului, științei și culturii. Mircea Eliade aprecia că „spre deosebire de înaintașii noștri, care se născuseră și trăiseră cu idealul întregirii neamului, noi nu mai aveam un ideal de-a gata făcut la îndemână". În opinia sa: „Eram prima generație românească necondiționată în prealabil de un obiectiv istoric de realizat". Ca urmare, „aveam datoria să lărgim considerabil orizontul cultural românesc, deschizând ferestre către universuri spirituale rămase până atunci inaccesibile". Pentru aceasta era nevoie de ridicarea nivelului de

cultură al poporului, de formarea și cultivarea elitelor. Învățământul și-a adus propria-i contribuție în acest domeniu.

La sfârșitul anului 1918 și începutul lui 1919, noul stat român a cunoscut mai multe sisteme de învățământ. În acest sens, un rol aparte i se cuvine lui Constantin Angelescu, un chirurg renumit, cu studii strălucite și o practică deosebită la Paris, ministrul Instrucțiunii Publice, cel care va continua politica lui Spiru Haret. Încă de la început, Angelescu a susținut ideea că sistemul de învățământ trebuia unificat pentru a se consolida conștiința națională românească. Existența unor sisteme de învățământ de origine străină constituiau, în opinia sa, o piedică în calea afirmării identității naționale. În acest scop **s-au construit noi școli peste tot în România unită, s-au înființat mai multe școli normale (de învățători), au fost tipărite în tiraj de masă manuale școlare, s-a extins învățământul superior politehnic, comercial și agricol.** Contemporanii l-au numit pe doctorul Constantin Angelescu „doctorul cărămidă",pentru că în vremea lui s-au construit peste 7.000 de școli.

În concluzie, **performanța învățământului în România Mare a fost posibilă datorită unor politici publice începute mult înainte de 1918. România era un stat sigur, unde deciziile politice erau cântărite îndelung, iar** educația a fost ridicată la rang de politică de stat și **a avut parte, între altele, de miniștrii legendari.**

Statul a început alfabetizarea masivă a populației.

S-a stabilit durata învățământului obligatoriu și gratuit de 7 ani.

Criteriile după care erau evaluați elevii erau altele decât cele din zilele noastre: spiritul de camaraderie, sârguința, voioșia, sensibilitatea și onestitatea, calități care determină caracterul unui om și pe care se punea mare preț.

S-a pus accent extraordinar pe învățământul liceal, socotind că nu oricine va merge la facultate.

Bacalaureatul era cu adevărat un examen de maturitate, susținut în fața unei comisii formată din profesori universitari.

Tinerii cu bune rezultate mergeau la specializare în Franța și Germania, unii în Italia sau Anglia. Din 100 de tineri plecați la stagii sau doctorate, cel puțin 98 se întorceau în România. Aici își aveau familia, un viitor în profesie și posibilitatea unui trai decent.

S-au făcut multe școli profesionale, școli comerciale cu diverse specialități.

În perioada interbelică s-au pus bazele sistemului de învățământ românesc.Desigur, nu trebuie idealizat nici învățământul din acea vreme, nu toate sechelele au putut fi îndreptate, de exemplu analfabetismul, care cuprindea aproximativ 25% din populație, dar în ansamblu progresul școlii românești era evident și acest fapt s-a repercutat în starea social-economică și culturală a țării.

ȘCOALA ÎN ROMÂNIA COMUNISTĂ

Secolul XX, sub aspect politic, se caracterizează, pe de o parte, prin impunerea principiilor democratice și respectarea drepturilor omului, pe de altă parte, pe fondul transformărilor produse de către cele două războaie mondiale. Dacă la sfârșitul Primului Război Mondial asistăm la o dezvoltare fără precedent a democrațiilor pe continentul european, începînd cu anii '30, pe fondul acutelor probleme sociale, regimurile de tip totalitar capătă tot mai mult teren. Înlăturarea lui Ion Antonescu, ieșirea României din Axă și înrolarea ei în războiul contra Germaniei, n-au avut consecințele cele mai favorabile pentru statul român. Din păcate, puterile occidentale, prin înțelegeri secrete, au abandonat România în mâinile sovieticilor. Începând cu 1948, s-a declanșat acțiunea de introducere a modelului stalinist în toate compartimentele societății. Prin mijloace economice și politice, de cele mai multe ori violente, comuniștii au acționat nestingherit împotriva tu-

turor celor care militau pentru pluralism şi pentru democraţie, şi care au fost, în marea lor majoritate, exterminaţi.

Amplele prefaceri ce au cuprins şi societatea românească, ca urmare a modificării dramatice a raporturilor

geopolitice în centrul şi estul Europei, nu puteau lăsa deoparte un capitol atât de important precum învăţământul. Printre primele măsuri adoptate s-a numărat şi Legea de Reformă a Învăţământului, din 3 august 1948, rămasă în vigoare, cu unele modificări ulterioare, până în anul 1968, care instituia doar învăţământul de stat, organizat după modelul sovietic. Întreg sistemul educaţional a fost pus sub controlul Partidului Comunist, educaţia fiind socotită un instrument important de a controla oamenii şi de a crea „omul nou", individul devotat deplin partidului, statului, conducătorului. Pentru aceasta s-a recurs la restructurarea radicală a vechiului sistem de valori.Un număr mare de dascăli au căzut victimă a represiunii comuniste, de multe ori alţii, mai puţin calificaţi, dar ascultătoari de partid luându-le locul. Clasica divizare a scolilor a fost eliminată, şcolile private şi confesionale au fost închise şi au fost preluate de către stat; Şcoala generală şi liceul cuprindeau doar 10 ani, în loc de 12 . Admiterea în facultate se făcea pe bază de dosar politic, iar multi dintre marii profesori au fost înlăturaţi de la catedră. Noi materii au fost introduse; rusa devine obligatorie, iar franceza eliminată, ateismul ştiinţific ia locul religiei, cele mai multe ştiinţe sociale sunt comasate şi supuse dogmei comuniste sau eliminate complet. Istoria României începea şi se termina cu cea a partidului comunist, iar din literatura predată, lipseau mari scriitori, cum ar fi: Octavian Goga,L. Blaga, Ionel Teodoreanu, Ion Slavici şi

alţii. Se instituie cenzura, mulţi autori clasici fiind interzişi, iar proletariatul şi realismul socialist au devenit norme în artă, ştiinţă şi educaţie. Partidul s-a implicat în procesul educaţional şi prin crearea de organizaţii în interiorul şcolilor cum ar fi ce a Pionierilor şi Uniunea de Muncă pentru Tineret

Reforma stalinistă a învăţământului din 1948, în ciuda unor corecţii instituţionale ulterioare, îndepărtase şcoala românească de la tradiţiile sale moderne de şcoală europeană de dinainte de 1948, prejudiciind calitatea actului educativ. Intervenţia specialiştilor din sfera educaţiei a convins autorităţile să emită **o nouă lege a învăţământului în 1968, prin care era asigurată revenirea învăţământului din România pe făgaşul tradiţiilor înregistrate până la 1948,** cu încorporarea ultimelor modificări ale pedagogiei europene, confirmând, o dată în plus, valoarea şi oportunitatea experienţei româneşti în domeniu, inclusiv în ceea ce priveşte promovarea accesului la educaţie pentru populaţia tânără a ţării. După 1960, a avut loc o oarecare revenire la normalitate, s-a ameliorat întru câtva situaţia şcolii de toate gradele. În anii 60-70, s-a recuperat câte ceva din dramatica înapoiere a învăţământului românesc, provocată de „reforma" impusă de comunişti în 1948, Scade importanţa marxismului, se acceptă modernizarea învăţământului, reabilitarea sociologiei, psihologiei, iar istoria este rescrisă pe alte coordonate.

Minunile în comunism nu durau prea mult şi, după vizitele cuplului Ceauşescu in China şi Coreea de Nord

se pune capăt li[illegible]ării; „Tezele din iulie 1971" lans[illegible] „noua revoluţie culturală", care u[illegible]rea ideologizarea tuturor sectoarel[illegible] societăţii. Etapa 1974-1989 reprezintă o perioadă nefastă, cultura fiind aservită dezvoltării „cultului personalităţii conducătorului".În acest scop, toate activităţile culturale sunt îndreptate spre preamărirea cuplului prezidenţial. Este înfiinţată Academia de partid „Ştefan Gheorghiu", care monopolizează domenii cum ar fi sociologia, ştiinţele politice, jurnalismul, iar învăţământul şi ştiinţa sunt trecute sub directa conducere a Elenei Ceauşescu. Situaţia era cu atât mai dificilă cu cât, deşi nu se justifica din punct de vedere instituţional, din iniţiativa cuplului dictatorial s-a emis, în decembrie 1978, o nouă lege a învăţământului, prin care, de fapt, se instituia un control riguros al instituţiilor şcolare de către autorităţi. Se proceda la o sporire a controlului politico-ideologic, asupra şcolii

românești, alterându-i, astfel, misiunile tradiționale formativ-educative, s-au produs o serie de perturbări și dificultăți în funcționarea unităților școlare, agravate, ulterior, de colapsul economic din ultimii ani ai regimului ceaușist (1980–1989). Este evident că, în lipsa suportului material-financiar, în anii '80 se înregistrează, în ceea privește evoluția generală a învățământului românesc, o situație nesatisfăcătoare, tradusă prin reducerea numărului unităților școlare, diminuarea efectivelor cadrelor didactice și, deci, scăderea pe total a capacităților de școlarizare, mai ales în învățământul preșcolar și în cel superior. În astfel de circumstanțe, s-a ajuns, pentru învățământul românesc, în perioada 1980–1989 la o evoluție de acută criză, mai ales în ceea ce privește funcționarea curentă, în condițiile în care tocmai ca urmare a amputărilor bugetare, nu s-a mai putut asigura înnoirea și modernizarea corespunzătoare a bazei materiale – construcții și renovări de localuri de școală, săli de clasă, laboratoare, săli de sport, achiziționarea de echipamente și mobilier. Totodată, în ultima perioadă a comunismului s-a introdus sistemul de treaptă, între clasele a X-a și a XI-a, care reprezenta un examenla materiile de bază din clasele anterioare de liceu. Odată cu această treaptă s-a mers și spre obligativitatea celor 12 clae, obligativitate care a fost anulată odată cu Revoluția din 1989.

În concluzie: Reforma stalinistă a învățământului din 1948, în ciuda unor corecții instituționale ulterioare, îndepărtase școala românească de la tradițiile sale moderne de școală europeană de dinainte de 1948, prejudiciind calitatea actului educativ. Totuși, luată ca un întreg, perioada 1948–1989 a reprezentat, pentru învățământul din România, o etapă de acumulări modernizări și progrese notabile, înregistrate mai ales între 1950–1980, în ceea ce privește, promovarea accesului la educație pentru toți cetățenii României. Grație profesionalismului personalului didactic, s-au depășit chiar unele dintre ingerințele determinate de aplicarea reformei școlare din 1948 de sorginte stalinistă. S-a reușit, astfel, treptat revenirea la tradițiile românești edificate în domeniu, anterior lui 1948, proces cristalizat și definitivat prin Legea Învățământului din 1968, cu urmări benefice pentru evoluția generală a școlii românești, în sensul înregistrării de progrese mai mult decât importante: eradicarea analfabetismului, sporirea permanentă, atât a bazei materiale și a efectivelor personalului didactic, cât, mai ales, a cifrelor de școlarizare, la toate nivelurile și profilele de învățământ. Progresele au fost posibile, în principal, ca urmare a sporirii constante a resurselor financiar-materiale alocate sistemului, cu precădere între 1950 și 1980. În schimb, criza economică din anii '80, a determinat, urmare a scăderilor volumului de resurse alocate învățământului românesc, o funcționare anevoioasă, într-un regim de adevărată criză, ale cărei consecințe au fost doar agravate de evoluția înregistrată de sistem, după 1989.

SCOALA DE AZI

Procesul de comunizare și-a pus amprenta asupra organizării societății românești, asupra modului și condițiilor de viață ale românilor. Centralizarea și planificarea în amănunt a tuturor aspectelor existenței umane au afectat profund modul de viață și au amplificat nemulțumirile. În 1989, comunismul s-a prăbușit în mai multe state: Ungaria, Bulgaria, Polonia, R.D.Germană. Evenimentele din 21-22 decembrie 1989 au dus la înlăturarea regimului ceaușist, la democratizarea societății românești și la tranziția spre economia de piață. S-a revenit la pluralism politic, s-au organizat alegeri libere. Această evoluție a fost însoțită și de tensiuni și conflicte politice. În 1991 a fost adoptată noua Constituție, care a fost revizuită în 2003 și care oferă cadrul legislativ actual. Cu timpul, România s-a integrat în structurile euro-atlantice și europene, în 2004 integrându-se în N.A.T.O. și în 2007 în Uniunea Europeană. Schimbări s-au produs și în sistemul de învățământ,

Zâmbete spre primăvară, clasa a IX-a F

parte a sistemului social global. Mutațiile esențiale produse în țara noastră după evenimentele din decembrie 1989 nu puteau să nu afecteze și domeniul educației. Dintre aspectele pozitive menționăm:

Lipsa de continuitate și coerență a politicii școlare. Fiecare nouă guvernare postdecembristă a promovat politicile sale proprii în domeniul învățământului, de multe ori acestea fiind total opuse. În pofida semnării celebrului Pact Național pentru Educație (2008) de către reprezentanții tuturor partidelor parlamentare și adoptării Legii Educației Naționale (2011), care prevedeau alocarea a minimum 6% din PIB pentru Educație, situația nu s-a îmbunătățit ulterior, învățământul continuând să fie un fel de paria al societății, guvernanții ignorând astfel total recomandarea întemeietorului pedagogiei moderne, Johannis Amos Comenius, care scria că «Neglijarea educației este ruinarea oamenilor, a familiilor și a statelor»

Centralizarea și birocratizarea excesivă, cu nimic mai prejos decât cele existente în regimul comunist, sufocă și anihilează inițiativele menite a promova interesele și cerințele locale, regionale și ale elevilor. Zilnic, școlile sunt „bombardate" cu cereri venite „de sus" de a trimite fel și fel de situații, care de fapt nu servesc la nimic. Cadrele didactice sunt asaltate de tot felul de cereri referitoare la completarea a tot feluri de hârtii, care de care mai bizare, rămânându-le tot mai puțin timp pentru activitatea lor de bază, care trebuie să fie cea de predare-învățare și evaluare.

Înlocuirea concursului de admitere la liceu cu admiterea bazată pe evaluarea la două discipline și media claselor V-VIII.

Agravarea fenomenului de abandon școlar datorat sărăciei și dezinteresului crescând al familiei față de școală, fapt care duce la creșterea analfabetismului și la proliferarea delincvenței juvenile. Rata abandonului școlar a fost în anul 2012 de 17,4%

Înmulțirea actelor de violență în școli. Cauzele principale ale acestei stări de lucruri sunt: înțelegerea defectuoasă a funcționării sistemului democratic; dezinteresul sau interesul prost înțeles al părinților față de școală; influența negativă a mass-mediei, care promovează violența în mod cotidian;

Supraîncărcarea elevilor din cauza, pe de o parte, reducerii numărului de ore pe an destinate învățăturii, pe de altă parte, adoptării unor programe stufoase neadecvate vârstei. Se cere elevilor să-și însușească cunoștințe care nu le vor fi de folos niciodată în viață, în loc să se pună accentul pe obținerea și fixarea temeinică a unor cunoștințe și competențe real folositoare.

Absența tot mai alarmantă a motivației elevilor în direcția acumulării de cunoștințe, competențe, abilități și formării de comportamente utile societății. Cauzele acestei stări de lucruri sunt multiple, dintre acestea menționând:incapacitatea crescândă a părinților de a-și educa și stăpâni copiii; accesul nelimitat la informații neadecvate vârstei prin TV, Internet etc; lipsa sau raritatea modelelor pozitive în mass-media.

Necultivarea sentimentului patriotic justifică în mare măsură criza generală a sistemului de valori pe care o parcurge societatea românească. Modelul familiei tradiționale, în care autoritatea părinților și a dascălului este necontestată, tinde să dispară. Dictonul „Cine are carte, are parte" nu mai este crezut aproape de nimeni.

Din partea familiei, a slăbit preocuparea pentru educația primară „pentru cei șapte ani de acasă", cu fundamentul educația religioasă, ale cărei baze se pun în familie!

În pofida tuturor vicisitudinilor prin care trece astăzi societatea noastră, cadrele didactice au datoria să-și facă meseria cât mai bine, pentru că numai în acest fel, prin modelarea tinerei generații în spiritul adevăratelor valori: libertatea, dreptatea, munca, responsabilitatea, patriotismul etc., prin formarea unor oameni în adevăratul sens al cuvântului, se poate purcede la renașterea economică și morală a nației noastre. Școala astăzi este pusă în situația de a răspunde provocărilor moderne, prin promovarea unor categorii de valori în rândul tinerilor.

România deține în semestrul I 2019 președ[illegible]nsiliului UE

BIBLIOGRAFIE

Prof. Relu [illegible]oica - ISTORICUL COLEGIULUI NAȚIONAL "MIHAI EMINESCU"

Prof. Dimitrie Gh. Ionescu – MONOGRAFIA Liceului "Mihai Eminescu" din Buzău

Eugen Orghidan, Spiru C. Haret, reformator al învățământului românesc, Ed. Media Publishing, București, 1994.

Neagoe St., Istoria guvernelor României de la începuturi (1859) până în zilele noastre (1999), București, 1999.

Pascu, Ștefan, coordonator, *Istoria învățământului din România*, București, 1983

Peneș, Nicolae, Dr. C. Angelescu. Povestea unei vieți, București, 1998

prof. ANA-CRISTINA TĂNASE

100 de ani de Eminescu

15 IANUARIE 2019

8.30 – 10.30 ***Istoria şcolii noastre în 100 de ani*** – Lecţii demonstrative coordonate de diriginţii şi profesorii claselor gimnaziale, a XI-a, a XII-a.

Expoziţia foto document – ***50 de ani de la prima publicare a revistei Colegiului, „NĂZUINŢE"*** - coordinator, prof. Elena Roua Dogaru, eleva Isabela-Ştefania Coman, XI F.

10.30 – 11.30 Cafeaua de la ora 10.30 din cancelarie – Moment dedicate personalului şcolii.

11.30 – 13.30 ***Istoria şcolii noastre în 100 de ani*** – Lecţii demonstrative coordonate de diriginţii şi profesorii claselor a IX-a, a X-a.

16.30 – 18.00 SPECTACOLUL **„JOC ŞI ROCK, ADAPTARE DUPĂ CRAI NOU"** – Operă comică pentru copii Bucureşti, în regia lui Cristian Mihăilescu, director – Felicia Filip, în sala Teatrului „George Ciprian" Buzău, oferit elevilor, profesorilor şi colaboratorilor şcolii de **Asociaţia pentru Colegiul Naţional „Mihai Eminescu" Buzău.** Participă clasele gimnaziale, a IX-a, a X-a, diriginţii, profesorii şcolii, sponsorii şi partenerii permanenţi.

19.00 – 20.30 SPECTACOLUL **„JOC ŞI ROCK, ADAPTARE DUPĂ CRAI NOU"** – Operă comică pentru copii Bucureşti, în regia lui Cristian Mihăilescu, director – Felicia Filip, în sala Teatrului „George Ciprian" Buzău, oferit elevilor, profesorilor şi colaboratorilor şcolii de **Asociaţia pentru Colegiul Naţional „Mihai Eminescu" Buzău.** Participă clasele a XI-a, a XII-a, diriginţii, profesorii şcolii, sponsorii şi partenerii permanenţi.

Director,
profesor Camelia Voicu

Mesaj la ceas aniversar

Ne închinăm cu sufletul în faţa roditoarei prestaţii din anii de liceu! Îţi oferim, şcoală dragă, zâmbetele noastre în semn de recunoştinţă pentru energia primită... Amintirea anilor de liceu va rămâne în inimile noastre. Strălucirea zilelor de azi ne luminează viitorul, fără a uita trecutul. Ne vom întoarce, ne vom întoarce, ca frunza şi ca iarba!

Mara Ciobotă, XII C

Fiind în Centenarul Colegiului Naţional "Mihai Eminescu" Buzău, sufletele noastre freamătă de emoţie. Ne dorim ca generaţiile actuale, precum şi cele viitoare, să aibă parte de mult succes în viaţă şi de reuşită în domeniile alese!

În acest liceu este o atmosferă de familie, pe care dorim să o păstrăm ca tradiţia cea mai de preţ şi să o transmitem şi viitorilor elevi. Sperăm ca fiecare învăţăcel eminescian să simtă căldura de la colegi, cât şi de la cadrele didactice, sub raza Luceafărului nemuritor. Urez colegilor mei actuali şi viitori să păstreze întotdeauna acest sentiment plăcut, de a fi fost elev la CNME 100!

Sonia-Andreea Stemate, XII C,
olimpică internaţională

„Timp, încotro mergi?...”

Două versuri, noi cuvinte și trilioane de gânduri și emoții...

Din punctul meu de vedere, aceste versuri reprezintă imnul anilor de liceu, al multor generații de adolescenți visători. De asemenea, „Ani de liceu” creează un portal magic, care aduce în sufletul fiecărei persoane un cumul de emoții și trăiri, reușind să destabilizeze noțiunea de „timp”.

„Timp” este un termen cu o valoare nemăsurabilă. Îl simțim cum ne grăbește să ne maturizăm și să uităm de inocența copilăriei. Timpul ne este dușman, prieten, confident, dar și o călăuză înțeleaptă. Ne amăgește de cele mai multe ori, ne ridică, ne doboară, ne vindecă răni adânci, ne învață să devenim eroii propriului nostru destin. Din nefericire, scurgerea ireversibilă a timpului simbolizează principalul inamic al celor patru ani de liceu, reușind să transforme patru ani în patru clipe fulgerătoare, într-un vis fugitiv. Timp, de ce te grăbești? Rememorez cu nostalgie prima zi de liceu, ziua în care am pășit pentru întâia dată în clădirea imensă și impunătoare a Colegiului Național „Mihai Eminescu”!

15 septembrie 2015, clipa în care am știut că urmează să mă îndepărtez de ceea ce numim copilărie și să mă apropii cu pași siguri de un viitor adult. De asemenea, a reprezentat momentul în care am înțeles că va trebui să renunț la copilul răsfățat și inocent și să pătrund pe tărâmul adolescenței, locul unde se va desfășura procesul maturizării mele.

Timpul viclean ne-a păcălit din nou, iar acum mă aflu în clasa a XII-a, ultimul an de liceu, ultimul an al acestei frumoase experiențe. Venirea acestui moment a adus cu sine instaurarea emoției în sufletul meu, dar și conștientizarea faptului că a rămas atât de puțin din ceea ce inconfundabila sintagmă numește „cei mai frumoși ani din viața unui om”. Și dacă tot sunt numiți astfel, trebuie trăiți din plin, ceea ce am și făcut!

În această perioadă am învățat ce înseamnă să iubești, să-ți alegi prietenii pe viață, să fii cu adevărat fericit, dar și cum să gândești pozitiv în orice situație. Au existat și momente în care dezamăgirea și-a făcut apariția; cu toate acestea, nu regret nimic din patru ani. Cadrul educativ oferit de liceu m-a ajutat să devin un om cu principii, un om care își setează țeluri înalte și care se implică în tot ceea ce face. Se spune că destinul este zestrea pe care o primim la naștere. Însă, eu cred că soarta este conturată prin intermediul alegerilor pe care le facem și îmi doresc ca eu să fiu „pictorul” propriului destin. Una dintre cele mai importante alegeri din viața mea a fost înscrierea în acest liceu, alegere care ulterior s-a dovedit a fi inspirată. Colegiul Național „Mihai Eminescu” a creat mediul prielnic dezvoltării mele din toate punctele de vedere. Corpul didactic a deținut un rol esențial, fiind compus exclusiv din profesori dedicați acestei frumoase meserii. Aceștia m-au ajutat să mă descopăr și mi-au călăuzit drumul către fereastra minții mele. Totodată, am preluat un anumit bagaj de cunoștințe, bagaj pe care îl voi purta cu mine întreaga viață. Tot aici am adăugat și experiențele care m-au ajutat să mă dezvolt din punct de vedere emoțional pe baza unei personalități puternice!

Ani de liceu, vă mulțumesc!

AIDA-ANDREEA GHINCOV, XII B

Amintiri

Ce bizar că mereu s-a regăsit printre gândurile mele învălmășite și faptul că trebuie să descriu mai în detaliu emoțiile trăite de-a lungul anilor de liceu. N-am știut că după criza existențială din clasa a zecea o să-mi placă să scriu, sau mai ales, nu aveam habar că voi compune ceva pentru revista „Năzuințe". Nu vreau să transform acest articol în scrierile previzibile și lacrimogene de la finalul liceului. Din cele câteva știri care au ajuns pe la urechile mele, am înțeles că noi am fi generația centenară, ceea ce înseamnă că se presupune că o să scriu ceva ce va scoate generația din anonimat. Momentan, inspirația mea apare după fiecare frază așternută pe hârtie, deci nu am nimic pregătit cu meticulozitate. De câțiva ani încoace am dezvoltat o oarecare pasiune pentru „vintage".

Acest colegiu s-ar încadra perfect ca sinonim al acestui termen. Iar de aici începe o scurtă povestire. Într-o zi de toamnă de prin clasa a noua, mă plimbam cu o bună prietenă prin curtea liceului, localul vechi. Și ni s-a năzărit amândurora un gând, cum că ar fi interesant să facem o colaborare pentru a scrie despre liceul Eminescu și secretele lui. Aveam deja în vizor câțiva elevi care ar fi putut deveni personaje în romanul nostru și, ca să fiu sinceră, nici anumiți profesori nu ar fi lipsit din acțiune. Din păcate, anii au trecut și am rămas doar cu câteva idei în jurnalul meu vechi, însă amintirea nu va muri niciodată. Nu știu despre ceilalți, dar eu am crezut dintotdeauna despre coridoarele liceului că au o prestanță poetică doar în timpul anotimpului rece. Cel puțin prin clasa a noua, când învățam la etajul 1, spre seară aveam în general logică sau latină. În ultima pauză din ziua respectivă, înserarea transmitea prin ferestrele mari întunericul copleșitor care ne anunța că în curând ne vom întoarce acasă. Despre aceste ferestre aducea mereu vorba o altă colegă, care încă îmi este prietenă, și afirma cu seriozitate că ar arăta precum în descrierile lui Slavici despre ferestrele sparte care au adus iubirea dintre Persida și Natl. Aveam seri când studiam câteva compuneri pentru olimpiadă în apartamentul meu de la etajul 4, de pe Unirii cu miros de tei, ca mai apoi într-o zi de sâmbătă dimineață să mă reîntorc la liceu pentru a scrie ceva ce nu îmi trecea prin minte.

De cele mai multe ori mă întristez când spun că a zecea a fost punctul meu sensibil. Dacă nu ar fi existat acele momente, acum aș fi pierdut timpul pe rețelele de socializare, așa cum o fac mereu, în loc să rememorez zilele importante din timpul liceului. Prin clasa a XI-a deja mă simțeam altfel, cu un an în urmă mă cunoscusem suficient de intens încât să știu ce îmi doresc de la propria persoană. De astă dată am decis să migrăm undeva mai spre nord, pe la etajul 2. Nu am vreo informație concretă întipărită în minte de la orele de curs, așa cum probabil niciunul dintre noi nu deține. Îmi amintesc că în 2017, prin ianuarie, în săptămâna „Eminescu", au fost invitați vreo 3 actori amatori. Eram așezată pe unul dintre scaunele verzi de lângă fereastră și afară ningea lin. Se crease cumva un cadru care m-a sensibilizat și care nu-i dădea voie minții mele să zboare în altă parte. Cuvintele actorilor curgeau domol în timpul lecturii scrisorilor dintre Eminescu și Veronica Micle. Apoi, un altul a creat un alt moment pentru a recita poezii, dar într-un mod care m-a pus pe gânduri. Avea ceva în voce care transmitea mai departe decât propria imaginație. Era un spectacol în toată regula și ceva îmi spunea că face parte din acel mediu citadin despre care tot vorbeau Camil Petrescu și Mircea Eliade în romanele lor.

Un lucru mă atrage mai mult, acela că oricine va purta etern în amintire faptul că a avut dreptul la dramă pe tot parcursul liceului, deși nu e Shakespeare. Relațiile pierdute și suferințele care se află doar în mintea noastră ne pot aduce cele mai frumoase prietenii sau, de ce nu, cât mai multă inspirație.

Acum...

Mihaela Vasile, XII B

Nu mai sta în banca ta!

Elevii sunt întotdeauna mai mulți decât profesorii, de aceea pagina Consiliului Elevilor ar trebui să fie cea mai puternică în revista noastră.

Redacția „Năzuințe" își aduce aminte cu ce entuziasm s-au desfășurat alegerile din Octombrie 2018, cand s-a făcut schimbarea de lider. Reprezentantul elevilor în Consiliul de Administrație al Colegiului Național „Mihai Eminescu", în prag de centenar, a fost ales **Andrei Iamandi**, XII F, iar noul președinte al Consiliului Elevilor a devenit Ștefan Boriceanu, X F.

Diferența de voturi a fost foarte mică, dar s-a impus programul fresh, propus de clasa a X-a, promovat încă de la Balul Bobocilor.

Tematica Balului a fost „Centenarul". Elevii au comemorat 100 de ani de la momentul în care înaintașii noștri au realizat România Mare, demonstrând patriotism și amintind unul dintre momentele esențiale pentru istoria României moderne.

Între timp au apărut programele „Arată artă" și „Nu mai sta în banca ta!". „Arată artă" este un proiect care încurajează tinerele talente buzoiene, exprimarea liberă prin artă, muzică, teatru, dans, literatură, fotografie și film.

Colegiul prezintă departamente coordonate de către un lider, în care elevii eminescieni se pot înscrie: Departamentul de muzică, de teatru, de sport, de literatură, de arte plastice, de PR și presă, departamentul Avocatul elevului si cel de voluntariat. Directorii acestor opt departamente sunt Jipa Cristina, Stanciu Cristiana, Stoica Liana Nicole, Huiu Anca Teodora, Dragomir Alex, Sitaru Christiana, Banu Diana Maria și Enica Antonia.

Colegiul Național „Mihai Eminescu", prin aceste activități, oferă eminescienilor oportunități de a se redescoperi, le creează un drum într-o lume nouă, îi invață să aprecieze valorile și să se formeze ca oameni ai viitorului. Toate aceste activități se realizează datorită colaborării și sprijinului reciproc dintre profesori și elevi și datorită implicării din partea tuturor.

Ștefan Boriceanu, X F

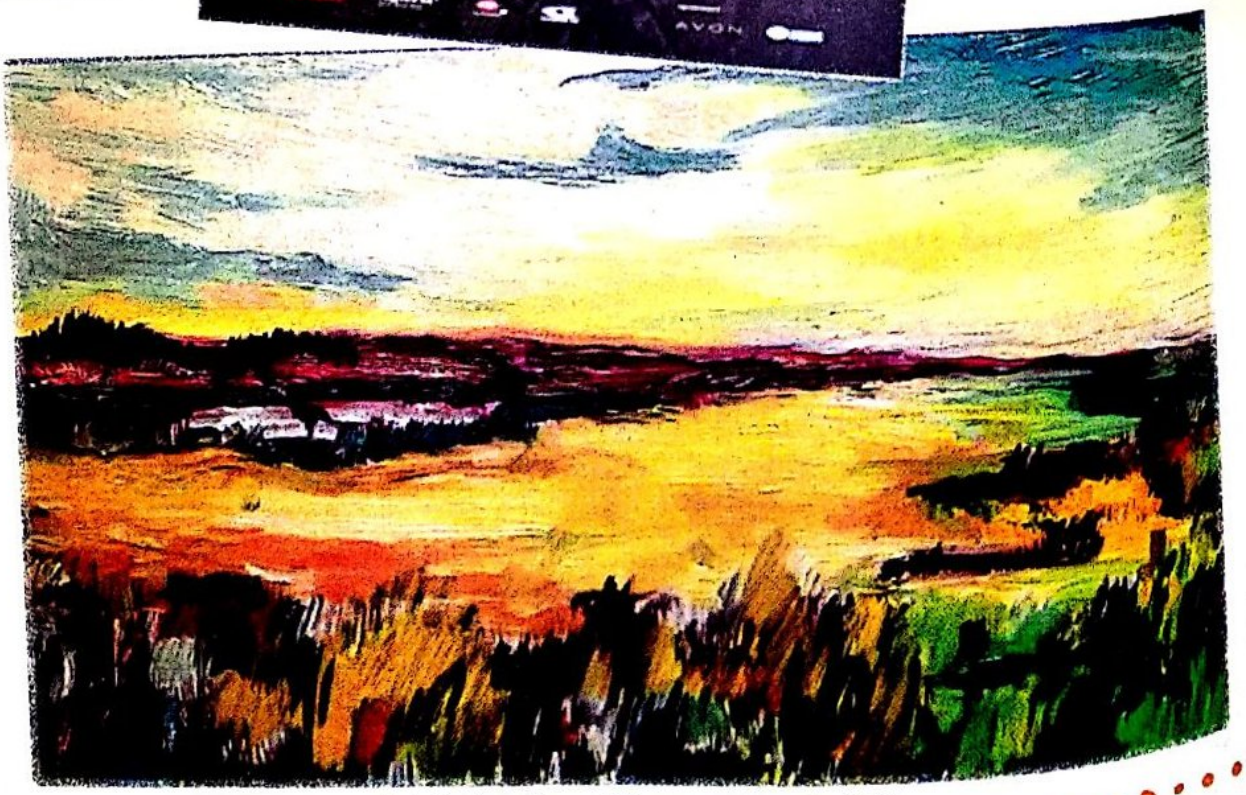

Peisaj - Ioan Eugen Păunescu, promoția 1966

Avem nevoie de modele

FLORENTINA IONITA-RADU, conferențiar universitar, doctor, prima femeie medic avansată la gradul de general de brigadă și prima femeie comandant la Spitalul Universitar de Urgență Militar Central "Dr. Carol Davila" din București, s-a născut pe 16 noiembrie 1964 în Buzău. După cursurile primare și gimnaziale, urmează Liceul "B. P. Hasdeu" și ulterior,

Universitatea de Medicină și Farmacie "Carol Davila" București, secția Medicină Militară. În septembrie 1989 a obținut diploma de medic.

A parcurs toate etapele dezvoltării profesionale de la medic stagiar (1989 – 1991) la medic primar gastroenterologie (2008) la Spitalul Universitar de Urgenta Militar Central "Dr. Carol Davila" București.

În anul 2006 a obținut titlul de Doctor în Medicină cu teza: „Tratamentul cu interferon pegylat în hepatita cronică cu virus C la pacienții dializați iterativ".

În perioada 2008 – 2012 a fost șeful Secției Medicală 2 – prima femeie șef de secție din cadrul Spitalului Universitar de Urgență Militar Central "Dr. Carol Davila", între 2012 – 2014 a fost șeful Secției Gastroenterologie. În anul 2014 a devenit Comandantul Spitalului, funcție pe care o deține și în prezent.

Asistent universitar (2004 – 2015), conferențiar universitar (din 2015) la Facultatea de Medicină din cadrul Universității Titu Maiorescu, București.

A fost autor sau coautor pentru mai mult de 280 de articole și lucrări științifice, publicate sau comunicate în țară și în străinătate, în reviste de specialitate sau la manifestări științifice. Are 2 cărți publicate ca prim autor, o carte publicată (coautor) și 6 capitole în cărți de specialitate.

Este vicepreședinte al Comisiei de gastroenterologie a Ministerului Sănătății, membru în Comitetul de conducere al Societății Române de Oncologie Digestivă, membru fondator al Asociației cadrelor medicale din Spitalul Militar „Dr. Carol Davila", al Fundației Române de Endoscopie, membru fondator al Fundației Române a Rinichiului, membru al Societății Europene de Oncologie Digestivă, al Societății Europene pentru Studiul Ficatului, al Societății Române de Endoscopie Digestivă, al Societății Române de Gastroenterologie și Hepatologie. Din 23 noiembrie 2018 este Cetățean de Onoare al municipiului Buzău!

RUXANDRA FLOREA, X F

SEMICENTENAR

Astăzi, din nou ne-am adunat
C-așa vrea bunul Dumnezeu,
Sărbătorim atât de minunat
50 de ani de la liceu.
Purtam frumoase uniforme cusute
Și numere corect cusute,
Cu toții admiram frumoase forme
Și vorbeam vrute si nevrute,
Profesorii cu toții ne îndrumau
Deși erau mai exigenți
Cu duioșie ne picau
Sau chiar aveam si corigenți,
Dar iată, anii ai trecut...
Colegii-s domni cu multe conturi.
Colegele-s tot mai cochete,
C-așa-i tradiția la noi, la liceul de fete.
Să ne-amintim de vremuri bune
Și să uităm, că azi ni-i greu,
Nimic nu-i mai frumos pe lume
Decât copilăria și anii de liceu!
Timpul ne îmbătrânește chipurile, dar si sufletele,
Timpul ne ia pe cei dragi dar nu și amintirile.

VIORICA MUȘETESCU, promoția 1966

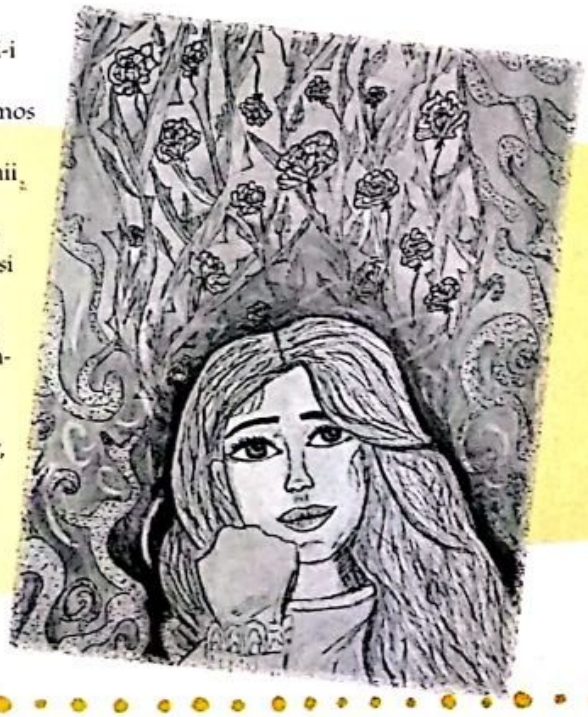

Monografia CNME 50

GH. IONESCU (IONESCU GH. DUMITRU) (1900-1985). S-a născut la Grăjdana-Tisău, fiind fiul lui Gheorghe Ionescu (funcționar la primărie) și al Mariei. Urmează școala primară din sat, după care se angajează vânzător la prăvălie. Orfan de tata la 15 ani,ajutat de o ruda înstărita, urmează „Seminarul Teologic" Buzău,absolvent 1922. După ce trece examenele de diferența pentru liceu, la Liceul Gh. Șincai, urmează Facultatea de Teologie,absolvent 1926, în paralel cu Facultatea de Litere și Filosofie, absolvent 1927 – secția Istoria universală,ambele fiind absolvite cu „Magna cum laude". Concomitent, lucrează în Ministerul Cultelor și Artelor și secretar al Internatului teologic. Studii de specializare la Paris – Școala română din Franța (Fontenay-aux-Roses, 1931-1933) și Scoala Practica de Înalte Studii (științe istorice și filologice) de la Sorbona. Timp de 6 luni este bursier la Atena, perfecționându-și limba greaca pentru studii de bizantinistica.

A funcționat ca profesor la Liceele „Sf. Sava " și " Aurel Vlaicu", dar și la Școala Comercială nr.2 – București. După examenul de capacitate,1929, va funcționa la Școala Normala de băieți din Grădiștea-Vlasca, iar din 1933 până in anul 1948, la Liceul B.P. Hașdeu, unde un scurt timp, Septembrie 1940-Ianuarie 1941, a fost director al liceului.

În Septembrie 1948, este epurat din învățământ, pe motiv că a aderat, încă din 1935, la mișcarea legionară. Între anii 1948-1952, va preda la diferite școli din mediul rural, iar în perioada 1952-1954 este internat în lagărul de muncă de la Canal. Funcționează apoi ca profesor la Școlile rurale: Baba Ana,Ulmeni și Școala Pedagogică Buzău (1956-1959). Colaborator extern la Editura de Stat Didactică și Pedagogică, iar din 1960 a fost cooptat ca membru al Asociației Slaviștilor din România.

A fost directorul publicației " Semănătorul", a colaborat cu numeroase articole de specialitate la diferite reviste, la "Dacia", cât și la " Neamul Românesc ", "Revista muzeelor ", "Romanoslavica", "Contemporanul".

Cercetările de istorie locală au fost materializate in peste 50 de articole și studii, între care: " Seminarul din Buzău, 1836-1936 (1937), " Tratatul încheiat de Gheorghe Ștefan cu rușii in 1856 (București, 1933), " Relațiile Țărilor Române cu Patriarhia din Alexandria (București 1935)," Dezvoltarea constituțională a statului român(colaborare), „Mișcarea țăranilor din Smeeni, sept.-oct. 1873 (1959), „Răscoala țăranilor din 1907 în județul Buzău (în colaborare cu Gh. Ceaușel), "Aplicarea legii rurale din 1864 in județul Buzău (1964), „Așezarea coloniștilor bulgari în orașul Buzău și în împrejurimi 1792-1838 (1965), „Lupta orășenilor din Buzău cu Episcopia 1550-1850 (1966)," Un document necunoscut de la Alexandru cel Bun", " Noi date despre episodul polonez din Revoluția munteană de la 1848", " Contribuții buzoiene la războiul de independența (1877-1878), " MONOGRAFIA LICEULUI MIHAI EMINESCU (1969)," Istoria orașului Buzău (1979), " Date privitoare la evoluția teritorială urbanistica și demografică a orașului Buzău, din secolul al XV-le-a pana in anul 1944". Împreuna cu profesorul Ilie Grancea, a editat și unele manuale școlare de istorie pentru clasele I-IV secundare, între anii 1937-1939. În anul 1935, a fost recompensat cu premiul " Năsturel" al Acade[illegible]iei și premiul " Hilel" al Universită[illegible]ucurești.

Profesorul Di[illegible]ie Ionescu, o personalitate a înv[illegible]ământului buzoian, prodigioasa s[illegible]ivitate științifică este transmisă [illegible]r generații, o tradiție glorioasă [illegible]ației și învățământului istoric ro[illegible]sc; noile generații să onoreze cum [illegible]cuvine această tradiție, dezvoltându-[illegible]e și depășindu-se pe măsura marile[illegible] exigente ale învățământului actual și de perspectivă.

Material preluat de ***Narcisa Rusu, XI A,*** *din Istoria Colegiului Național „B.P. Hasdeu" din Buzău, în perioada 1944-2007, profesor Radu M. Calcan.*

Tânăra generație în UE

Uniunea Europeană este o uniune politică și economică care are 28 de state membre aflate în principal în Europa. Printr-un sistem standardizat, în toate statele membre se aplică aceleași legi. Uniunii Europene îi sunt asociate mai multe simboluri , cel mai cunoscut dintre acestea fiind cercul de stele galbene pe fond albastru.

Pe de o parte, avantajele aderării în Uniunea Europenă sunt numeroase , precum: posibilități legate de creșterea economică și crearea unor noi locuri de muncă, circulația liberă și fondurile europene, care s-au dovedit a fi folositoare încă din primii ani după aderare, mai ales pentru unele regiuni mai puțin prospere.

Pe de altă parte, dezavantajele participării României în Uniunea Europeană sunt: pierderea de suveranitate, a identității naționale, vulnerabilitatea în fața concurenței de pe Piața Unică, limitele și birocratizarea.

În ceea ce mă privește, pot spune

că odată cu împlinirea a 100 de ani de România Mare, tânăra generație ar trebui să fie mult mai selectivă, să trăiască și să accepte modele europene, să încerce să devină tot mai bun și să facă o țară cât mai înfloritoare, în contextul în care noi nu ne vom pierde esența de români.

Așadar, schimbările benefice sunt mereu binevenite, până când acestea nu ne vor face sa uităm ceea ce suntem. „**Patriotismul nu este numai iubirea pământului în care te-ai născut ci, mai ales, iubirea trecutului, fără de care nu există iubire de țară,**" spunea **Mihai Eminescu**. Patria de piatră și patria de cuvinte sunt de la Nistru pân' la Tisa, așa cum exprimă **Formularul** lui Grigore Vieru, pe care îl reproducem după „Rădăcina de foc".

ANDREEA-DENISA BEGU, X F

FORMULAR

GRIGORE VIERU

– Numele și prenumele?
– Eu.
– Anul de naștere?
– Cel mai tânăr an
Când se iubeau
Părinții mei.

– Originea?
– Ar și semăn
Dealul acela din prelungirea
codrilor.
Știu toate doinele.

– Profesiunea?
– Ostenesc în ocna cuvintelor.

– Părinții?
– Am numai mamă.

– Numele mamei?
– Mama.

– Ocupația ei?
– Așteaptă.

– Ai fost supus
Judecății vreodată?
– Am stat niște ani închis:
În sine.

– Rubedenii peste hotare ai?
– Da. Pe tata. Îngropat.
În pământ străin. Anul 1945.

Patrimoniu european

„Cine nu și-a scris istoria cu sânge, acela sau n-a avut-o nicicând, sau crede că poate trăi pe contul istoriei altora!", spunea poetul Grigore Vieru.

În ziua de 15 septembrie 2018, olimpicii și premianții C.N.M.E au avut ocazia de a participa la a XXVI –a ediție a „Zilei Europene a Patrimoniului", tema acesteia fiind „Locuri ale Memoriei". Astfel, 50 de elevi împreună cu 5 cadre didactice, am plecat în județul Vrancea pentru a

descoperi şi a ne reaminti, importanţa istoriei din locurile care o păstrează vie în memoria şi sufletul nostru!

Prima destinaţie a fost Muzeul Vrancei, unde am fost purtaţi în povestea numită „evoluţia omului" în judeţul Vrancea, dovezi fiind uneltele, ceramica, podoabele, toate creând o mărturie a credinţei şi obiceiurilor care au apus, dar care alcătuiesc astăzi un tezaur bogat pe care am fost onoraţi să il vedem şi să îl studiem. A urmat Muzeul Unirii, care a fost ridicat în cinstea Micii Uniri şi care demonstrează că Focşaniul a fost un important centru unionist şi care păstrează mobilierul şi obiectele de epocă ale domnitorului Alexandru Ioan Cuza.

Apoi a început adevărata călătorie în trecutul istoric al strămoşilor noştri! **Mausoleul de la Mărăşeşti**, un monument de renume care adăposteşte 5073 de soldaţi şi ofiţeri, a fost construit pe locul în care, în vara anului 1917, armata română i-a ţinut piept cu eroism armatei germane. Povestea eroilor neamului care au luptat pentru pământul pe care păşim astăzi ne-a lăsat uimiţi şi ne-a tăiat răsuflarea, ştiind câtă credinţă în Dumnezeu şi curaj aveau în sânge. O altă poveste ne-a emoţionat, cea a Măriucăi Zaharia, o fetiţă de 12 ani care a ajutat armata noastră, transmiţând informaţii despre înaintarea germanilor din nucul din spatele casei ei, până să fie răpusă de un lunetist inamic.

La **Mausoleul de la Mărăşti** întâlnirea cu istoria a fost mai intensă, conştientizarea măreţiei faptelor acestor oameni a venit ca un glonţ în gândire şi în suflet, iar vederea rămăşitelor ce erau înconjurate de aer plin de glorie a mărit mândria noastră de a fi români! Eroi cunoscuţi şi necunoscuţi, români, ruşi, germani, nu mai conta... Au fost puşi împreună, fiecare dintre ei slujindu-şi patria cu devotament! Osemintele lor au fost aşezate în cripte-osuare, craniile şi oasele dispuse pe trepte şi izolate cu geamuri din semicristal, mate, gravate cu desenul Reginei Maria!

Ultimul, a fost **Mausoleul de la Soveja**, cu aspectul unei cetăţi de piatră, care are inscripţionat pe pereţii interiori numele tuturor ostaşilor români şi ruşi căzuţi în luptele din 1916 până în 1918. Osemintele lor, 2.000 de trupuri, sunt aşezate într-o groapă comună, în faţa cărora am putut aprinde câte o lumânare şi ne-am rugat pentru odihna în pace a sufletelor! Pe latura vestică a mausoleului, s-au inscripţionat pe o placa de marmură urmatoarele versuri: **„Cei ce-au căzut pentru ţară/ Pe lanul câmpului bogat/ Jertfind o`ntreagă primăvară/ N-au murit ci-au înviat!"**

În acea zi nu am aflat doar date istorice, ci am văzut recunoştinţa eternă a românilor pentru acei ostaşi care au înfruntat cu sfidare moartea. Prin jertfa lor au făcut stavilă de netrecut în faţa armatelor inamice, servind chiar şi dincolo de moarte, această recunoştinţă materializându-se în grandioasele mausolee unde şi-au găsit un loc cuvenit! Nu trebuie să uităm cine suntem, din ce [illegible]dăcini puternice de daci şi roman[illegible] tragem, dar mai ales să ne ami[illegible] de fiecare dată cu mândrie că p[illegible]l român este credincios, neînf[illegible]i că deviza lui este „Viaţă în liber[illegible]i moarte!". Astfel, eroii noştri au [illegible]ă moară în luptă, cu glorie depli[illegible]cât să fie iar sclavi în vechiul nos[illegible]ânt!

[illegible]ELA COMAN, XI F

Pentru mine...

1918 este anul în care civilizația românească a trăit cele mai înălțătoare momente ale sale, anul în care și-a făurit pe deplin propriul său teritoriu, după atâtea veacuri în care și-a îndeplinit cu fidelitate munca de slujitor la hotarele Europei, fără a aștepta răsplată din partea Occidentului devenit „centrul lumii". Românii sunt astăzi „cetățenii" singurei insule de latinitate din Europa Orientală, fapt ce provoacă deopotrivă admirație și invidie în ochii celorlalți europeni. Moștenitori ai dreptei-credințe ortodoxe, păstrători de legi și datini de neînlăturat, românii aduc în spațiul european o fascinantă cultură, nealterată de la originile sale.

În anul 1918, datorită conștiinței naționale și a unei identități constr[illegible]ite cu multă îndârjire, printre pi[illegible]cile puse în cale de cei ce dorea[illegible] conducă întregul continent (indi[illegible]rent că era vorba de Imperiul Țari[illegible] sau de Imperiul Habsburgic), pentru români avea loc „sfârșitul istoriei" și începutul unei epoci în care urmau să își construiască o țară și să își decidă viitorul conform propriei voințe. Dar, încă o dată, destinul nu a fost prea îngăduitor: al Doilea Război Mondial cu sacrificiile de pe frontul de est și cei 45 de ani de comunism sovietic și-au pus amprenta asupra ființei noastre, individuale și colective.

Colegiul Național „Mihai Eminescu", căruia îi datorez autonomia intelectuală și gândirea critică asupra lumii, este doar cu un an mai „tânăr" decât România. Însă este congener cu această țară, căreia i-a dăruit nenumărați oameni ce și-au asumat vocația culturală, socială sau morală. De aceea, îmi permit să fiu mândru că mi-am petrecut la „Eminescu" o fărâmă mică din viață, însă dură și valoroasă aidoma unei bucăți de marmură. Am primit aici tot ceea ce îmi este acum necesar pentru a fi nu numai un bun român, dar în egală măsură un european. După zece ani de la absolvire (în 2007 – încă un motiv de mândrie), filmul anilor de liceu se derulează limpede în mintea mea și am suficiente rezerve de fericire pentru a supraviețui în banalitatea cotidiană.

Nu construirea unui univers paralel este soluția pentru a evada din mediocritatea cotidiană, ci valorizarea realistă a propriei existențe prin cultură. Iar limba română este, pentru mine, cea mai puternică verigă între dorință și reușită, între imaginar și real, între trecut și prezent. Lectura nu înseamnă întoarcerea la ritualuri demodate, cum consideră mulți neinițiați. Dimpotrivă, este mijlocul prin care propriul nostru intelect face cunoștință cu spectacolul lumii din perspectiva fiecărui autor, urcând astfel pe treptele desăvârșirii spirituale.

Constantin Noica ne reamintește că [illegible] este vie prin vorbitorii și scriitorii [illegible] română, căreia i-am desco[illegible] glasul în anii petrecuți la [illegible]inescu", face astăzi parte [illegible] european datorită celor [illegible]esc zi de zi să-i aducă un [illegible]usețe și de autoritate: „Când [illegible] îți dă: obârșia, tăria de-a rezista și putința de-a uni și face o națiune, iar în actual îți dă deschiderea către unele limbi de seamă ale lumii, deschiderea către cultura îmblânzitoare a furor-ului științific și chiar deschiderea către o logică a cugetului gânditor, nu numai a celui operator, atunci limba aceea nu este o piesă de arhivă. Arhivari sunt cei care o țin sub obroc. Ea, în schimb, îți arată drumul, și apoi îți dă drumul, te eliberează până și de ea însăși, către isprăvile pe care veacul îți cere să le faci! Dar tot ea îți spune, pe orice căi ai apuca-o: *Vita sine cultura quasi imago mortis est*".

Tuturor celor care m-au adus pe calea iluminării prin viața culturală, le adresez aceste umile cuvinte: ***Câte năzuințe, atâtea împliniri!***

Și, bineînțeles, o viață demnă și frumoasă ca și până acum, devenind exemple de urmat pentru generațiile ce vor veni!

La mulți ani, „Eminescu"! La mulți, mulți ani, „Năzuințe"!

Alexandru-Ionuț Drăgulin,
absolvent 2008

Valurile nasc valuri...

Mărturisesc că îmi face plăcere să povestesc elevilor despre frumoșii ani de școală plini de efervescența tinereții, nu numai ca nostalgie a ireversibilității timpului, ci cu speranța că evenimentele de atunci pot constitui imbold, alimentând dorința de afirmare, iar felul în care percep eu acele vremuri vor rezona în sufletele tinere născând atitudini frumoase despre școală și viața de școlar.

De câte ori privesc înapoi se împletește acea emoție cu neliniștea că nu am reușit și nici nu știu dacă voi putea să-mi egalez profesorii, pe care îi consider „vinovați" de propria-mi devenire. Dacă nu-i voi menționa aici pe toți, asta nu înseamnă că i-am uitat, aceștia rămânând în sufletul meu, chiar mai mult, în însăși propria mea personalitate, prin „cărămizile" pe care le-au pus la temelia ei. Am să încep cu o „a doua mamă", doamna profesoară Mihai, care mi-a aprins flacăra pasiunii pentru biologie, dragostea pentru frumusețea fără egal a naturii. Mi-e greu să motivez în câteva cuvinte de ce „mamă", dar așa am simțit încă din clasa a V-a relația cu dânsa. Tot în Școala Nr. 15 a profesat domnul laborant Stănescu, odihnească-se în pace, un adevărat magician al experimentelor. Nici nu vă închipuiți câte „ghidușii" am făcut în laboratorul de chimie. De-ar fi știut domnul Dudu, profesor de limba română, directorul de atunci...

Poate nu toți profesorii ne-au văzut așa cum ne-am fi dorit, este ușor de înțeles deoarece nu se putea să fii singurul din clasă și din toate clasele pe care le aveau dânșii, însă este imposibil să nu le recunosc meritele: d-na prof. Buteică, dirigintă și profesoară de franceză, acum de limba română, dl. prof. Terzi – geografie, dl. prof. Condei – fizică, odihnească-se în pace, d-na prof. Ionescu – matematică. Sentimentul de măreție pe care mi l-a dat păsirea pe porțile Liceului, astăzi Colegiul Național „ Mihai Eminescu", stăruie și acum, când sunt coleg cu unii dintre foștii mei profesori: vă închipuiți cum îmi păreau proporțiile atunci, când sălile înalte și culoarele nesfârșite păreau precum imaginile din castelele de poveste și apoi, celebritatea profesorilor pe care urma să îi avem, mă copleșeau.

Pot spune că am avut privilegiul să avem parte de unii dintre cei mai renumiți dascăli, care nu numai că ne-au îndrumat pașii, ci ne-au stârnit dorința de cunoaștere fără de care nu ne putem înțelege rostul în efemera noastră existență. Domnul Gîrbea, profesor și diriginte în treapta I, o admirabilă împletire a prestanței cu cinstea și profesionalismul, avea întotdeauna răspuns la orice întrebare, cât de grea, iar lecțiile de laborator realizate de dânsul îmi aduceau argumente faptice ale justeței legilor fizicii. Cu același profesionalism a continuat incursiunea în fizică în treapta a II-a doamna profesoară Călin.

Frumusețea problemelor de chimie mi-a fost arătată de doamnele profesoare Bucea (treapta I) și Bogdănescu (treapta a II-a), care mi-a fost și dirigintă. Împletind exigența cu bunătatea au făcut această materie să ne fie accesibilă. Cea mai dificilă, dar în aceeași măsură incitantă, fiind singura disciplină creată cu adevărat de mintea omului, matematica, mi-a fost împărtășită de: dl. prof. Vulpe, odihnească-se în pace, distinsa doamnă profesoară Nicolescu, care impresionează și astăzi cu înaltul profesionalism, eleganță și sobrietate și distinsul domn profesor Ghiță care a realizat o bună sistematizare a cunoștințelor, pe baza cărora am și acum clare în minte modelele matematice și algoritmii.

Nu pot să cuprind în aceste câteva rânduri toate gândurile și părerile ce mi-au rămas în minte și suflet și nici pe toți cei care mi-au fost alături în anii de liceu, însă nu am cum să omit o legătură „colaterală" care are un loc aparte în sufletul meu, și anume cu doamna profesoară de limba română Doina Mănoiu, directoare adjunctă în acea perioadă. Neîncrederea în talentul pe care îl încercam în clasa a X-a m-a făcut să-i trimit câteva anonime cu versuri la care speram să primesc un răspuns cu o părere autorizată despre acestea. Din păcate, în primul rând fiind anonime, acel răspuns nu avea cum să-mi survină, așa că „demersul meu artistic" în cele din urmă a încetat, deși tare mult mi-am dorit atunci să public în revista **„Năzuințe"**.

Am conceput acest articol de atunci pornind de la titlul poeziei „Valurile nasc valuri", pe care doamna profesoară nu a citit-o și la vremea când am scris-o, probabil alte gânduri îmi conduceau creionul cu convingerea că puritatea acelei din adolescență are încă o putere rezonanță. Și asemeni „valurilor nasc valuri", noi suntem rezultatul eforturilor dinainte și la rândul lor, generațiile care urmează vor fi pătrunse de energia noastră...

„Căci a noastre vieți cu toate
Sunt ca undele ce curg,
Veșnic este numai râul,
Râul este Demiurg."

profesor Dan Ionescu,
15 iunie 2006

Pe partea cu ferestrele deschise...

Nu arăta ca toți elevii de vârsta lui. Ai fi zis că un profesor, îmbrăcat în uniformă școlară, s-a așezat

în bancă, lângă noi, ca să se întoarcă în timp, încercând să mai fie copil.

Mereu cu o îngrijorare pe chip, dându-și arătătorul mâinii drepte la tâmplă, parcă apăsând un buton de pornire. Veșnic atent: să fie prompt, să găsească rapid soluția unei probleme dificile, să reproducă pasaje întregi din diferitele cărți citite.

La vârsta la care băieții împing mașinuțe înainte și-napoi, el citea ziare, împreună cu bunicul. Aveau tabietul lor. Cu o curiozitate aparte, încercând tot felul de experimente fizico-chimice, reușește să sperie o jumătate de stradă și să le arunce, bunicilor, magazia în aer. Scapă nevătămat, iar satisfacția lui e pe măsură. Văzuse cu ochii lui ce citise!

Era legat de „Eminescu" de când se născuse, mama lui fiind pedagogul internatului de fete. Aici a învățat, s-a bucurat, aici a întâlnit unica iubire a vieții lui.

Elev al școlii din clasa a V-a și până la absolvire, în 1990, ca șef de promoție. Fiecare an școlar îl încheie cu media maximă. Citea tot ce se putea citi, avea o servietă întotdeauna plină de cărți și cu culegeri. Excela în orice domeniu mai puțin în cel muzical. Nu a fost olimpiadă de matematică, de fizică sau de chimie la care să nu participe și să nu obțină premii. Olimpic național la chimie.

Dacă profesorul găsea două soluții de rezolvare a unor probleme, îl auzeai șoptind: „ar mai fi și a treia". Gândire și memorie de terabytes!

După absolvirea facultății a lucrat toată viața în presa scrisă, la cunoscutele publicații „Adevărul" și „România liberă". Din păcate, Hades, zeul morții l-a luat la el doar la 46 de ani.

Ne-am revăzut în 2015. Trecuseră 25 de ani de la absolvirea liceului. Era foarte mândru de fiica sa, Iulia. Îi seamănă foarte mult și i-a moștenit inteligența.

Autoironic, politicos, stăpânind arta conversației, am povestit, ne-am amuzat, m-a certat că poartă ochelari, zicea el, din cauza mea. Îi spusesem mamai sale că stă cu nasul în caiet, atunci când citește și că nu vede la tablă.

Și mi l-am reamintit pe copilul din el, preferatul profesorilor, elevul asaltat de colegi: „Dă-mi și mie tema!", „Popa, explică-mi, că nu am înțeles ce a explicat…". Mi-am adus aminte de elevul care știa că mijlocul holului e pentru profesori, iar pe partea cu ferestrele, trec elevii.

Așa mi-l amintesc eu pe Daniel Marius Popa!

VIVI SANDA BAIU,
absolventă, promoția 1990

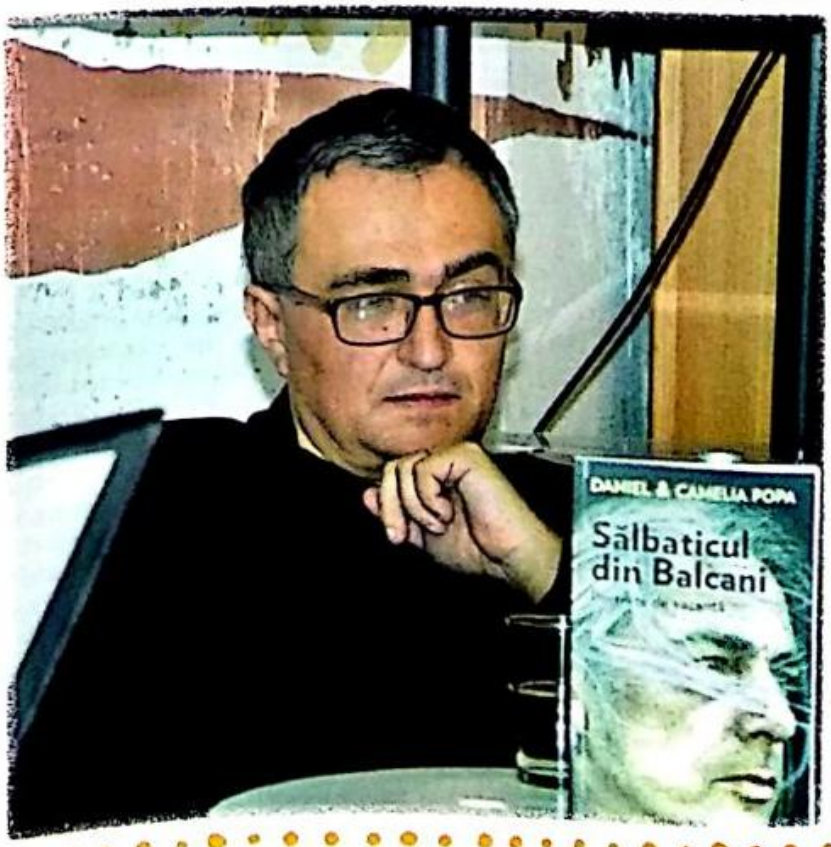

De ce concursul de latină?

De ce am participa la un concurs de limbă latină? Poate ca să vedem cum este la o întrecere națională, poate din curiozitate – să vedem ce este și cu latina asta, poate din dorința de a evada 3 zile la Constanța sau... din alte motive pe care nici nu mi le mai amintesc. Cert este că „Certamen Ovidianum Ponticum" – 2018 avea să fie o adevărată provocare pentru noi!

în bănci, primim fișele de lucru, totul era pregătit, puteam începe. Priveam în jur, toți erau concentrați și cu ochii pe subiecte. Mă gândeam cu ce ar trebui să încep și în același moment îmi repetam tot ceea ce învățasem zilele trecute. După concurs, ne-am „întrunit" pentru a discuta subiectele. Ne simțeam mândri de ceea ce am scris. Știam că rezultatul va fi unul bun. Au urmat câteva ore

ne bucuram de momentele petrecute împreună, de marea ce se pregătea să-și primească oaspeții, de tot ce avea Constanța de oferit...

Parcă nici latina nu mai era atât de imposibilă și dincolo de cazuri, declinări, moduri și timpuri, am descoperit și legende admirabil scrise de poetul latin Ovidius, mai ales că acesta este primul poet cunoscut care a trăit și pe meleagurile noastre. Relegat de la Roma, ultima

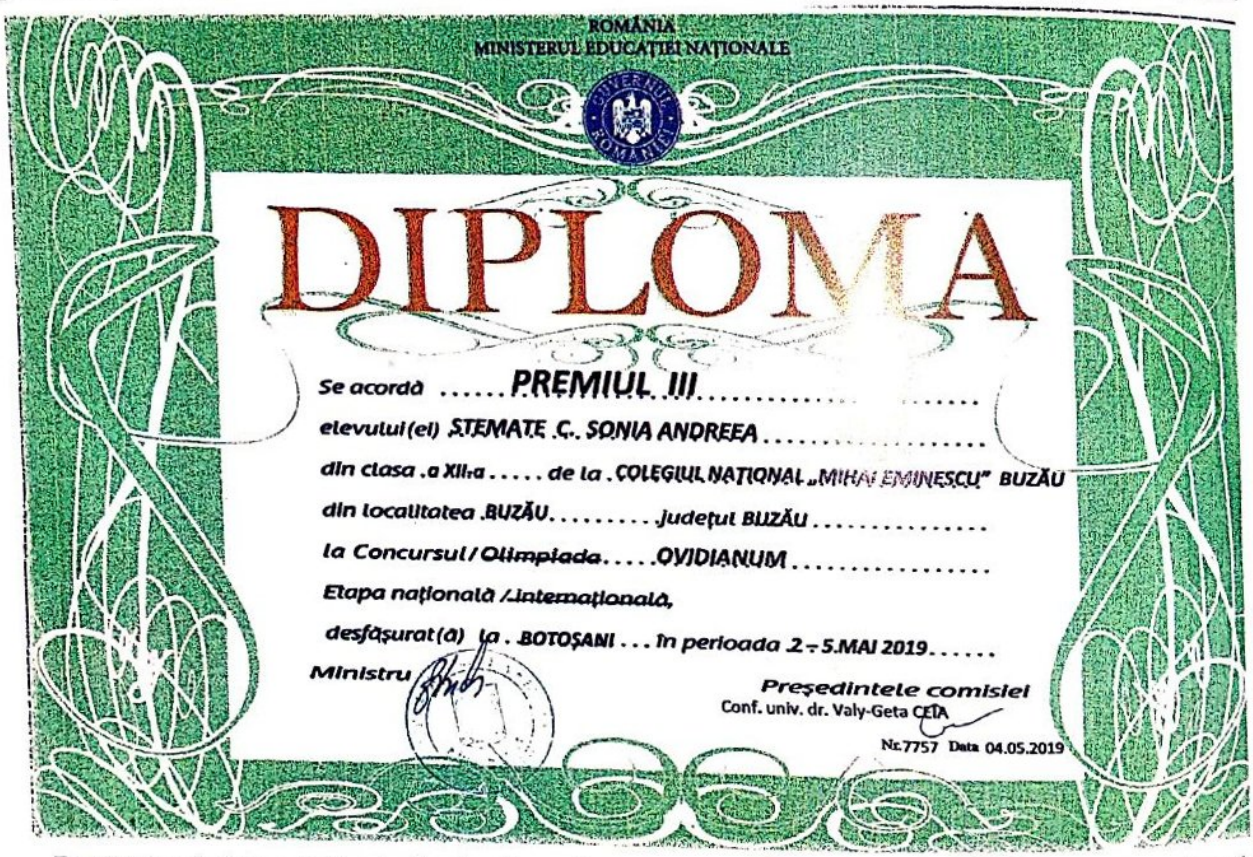

ROMÂNIA
MINISTERUL EDUCAȚIEI NAȚIONALE

DIPLOMA

Se acordă ..... PREMIUL III .....
elevului(ei) ȘTEMATE C. SONIA ANDREEA .....
din clasa .a XII-a ..... de la .COLEGIUL NAȚIONAL „MIHAI EMINESCU" BUZĂU
din localitatea .BUZĂU ..... Județul BUZĂU .....
la Concursul / Olimpiada .....OVIDIANUM .....
Etapa națională / Internațională,
desfășurat(ă) la . BOTOȘANI ... în perioada 2 - 5 MAI 2019 .....
Ministru

Președintele comisiei
Conf. univ. dr. Valy-Geta CEȚA

Nr. 7757 Data 04.05.2019

Dimineața plecării a fost entuziasmantă. Eram cu toții adunați în gară și așteptam trenul. Nu prea ne cunoșteam între noi, dar emoțiile copleșitoare ale concursului ce avea să urmeze în ziua următoare se citea pe fața fiecăruia. Chiar dacă pe biletul de tren scria că facem 5 ore, ni s-au părut a fi 2, deoarece glumele nesărate ale colegilor parcă au scurtat timpul.

În cele din urmă, ajungem în acest loc, ce ne va găzdui 2 zile. În prima seară, ne gândeam la ce va urma. Râdeam, glumeam, ne jucam, ca să ne destindem și să ne eliberăm mintea de gândurile negative.

Iată că marea zi a sosit! Ne așezăm

de relaxare în care ne-am plimbat pe faleza mării. De fapt, nici măcar nu știu de ce îi tot spun „relaxare", doar știam că seara vom primi rezultatele. Am trecut cu ușurință și peste acest moment, rezultatul fiind cel așteptat. În tot acest timp, am reușit să leg o prietenie strânsă cu alți colegi din liceu, pe care, sinceră să fiu, înainte de concurs, îi consideram foarte retrași și răutăcioși. Îmi amintesc că în seara aceea a bătut foarte tare vântul pe plajă, dar în final, vremea a ținut cu noi. A fost soare, frumos, cald, poate chiar prea cald, motiv pentru care niște valuri ne-au făcut un duș revigorant. Atmosfera a fost una veselă, toți

parte a vieții și-a petrecut-o aici, la malul Pontului Euxinus, unde s-a și stins din viață și a fost înmormântat. Unde mai precis? Nu se știe. Mormântul lui nu a fost descoperit.

Acest concurs s-a dovedit a fi o experiență de neuitat. Sunt clipe unice în viața unui licean, așa cum a fost și acest concurs, ce nu ar trebui ratate. A reprezentat unul dintre cele mai frumoase momente din clasa a IX-a, pe care l-am repeta oricând!

Oana Nica,
Daniel Șuțu,
Rareș Nicolaie,
Radu Nicolescu, XA

Despre olimpiade, pasiune si alte... „nimicuri”

A vorbi despre OLIMPIADĂ înseamnă a vorbi despre pasiune, efort, talent, performanță, competiție. Se știe prea bine că Jocurile Olimpice au luat naștere în Grecia, la Olympia în 776 a.Chr. și că numele lor provine de la Muntele Olimp unde se aflau lăcașurile zeilor. Să fie oare aspirație spre absolut a vechilor greci, dorință de a-și depăși condiția de simpli muritori și de a se apropia de zei, să fie omagiul lor către divinitate? Întrecerile, jocurile se desfășurau, ca și astăzi, în epoca modernă, din patru în patru ani. Pe [illegible] această străduință, este încercarea

MINISTERUL EDUCAȚIEI NAȚIONALE

romania2019.eu

Premiu special

Se acordă elevului/ei STEMATE C. SONIA-ANDREEA

din clasa a XII-a de la COLEGIUL NAȚIONAL „MIHAI EMINESCU”

localitatea BUZĂU județul BUZĂU

pentru rezultatele deosebite obținute la

la OLIMPIADA DE LIMBI CLASICE -LIMBA LATINĂ

etapa națională

Inspector General M.E.N., Conf. univ. dr. Mihai-Horia IRIȘU

Președintele Comisiei, Lector univ. dr. Theodor GEORGESCU

Inspector Școlar General, Prof. Gabriel HÂRTIE

Botoșani, 2-5 mai 2019

de a face ceva cât de bine poți, de a vedea cât poți, de a înțelege unde greșești, de a accepta o înfrângere și de a merge mai departe, de a înțelege că unii pot fi mai buni decât tine la un moment dat. Și așa, poți ajunge la sentimentul că și tu poți fi la fel de bun dacă îți dorești cu adevărat să lupți pentru pasiunea ta, că poți și trebuie să depășești momentele de descurajare, de neputință uneori, prin a alege să o iei de la capăt, să mergi înainte.

Și, de fapt, OLIMPIADA nici nu era concursul propriu-zis – acelea erau Jocurile – olimpiadă era perioada de cei patru ani dintre jocuri, olimpiadă, era pregătirea pentru concurs, erau orele lungi de antrenament (la fel ca și antrenamentul minții), erau picăturile de sudoare pe pista de atletism sau, de ce nu, pe foaia de hârtie, cu o problemă la matematică sau cu înțelegerea unui text ciceronian, erau nopțile pierdute pentru a nu lăsa nimic necitit, nerepetat, era bucuria și satisfacția că, în sfârșit, i-ai dat de cap problemei, că ai terminat cartea de citit, că știi mai multe, că ești mai sigur pe tine.

Veți spune că sunt mulți cărora nu le plac aceste întreceri. Este adevărat... dar oare, nu cumva, din păcate, lucruri incorecte li s-au întâmplat? Poate că unele aripi au fost brutal tăiate sau, pur și simplu, unii nu le agreează. Este alegerea fiecăruia. Oamenii însă, s-au întrecut și se vor întrece întotdeauna în viteză, putere, agilitate, cunoștințe, de la cei mai mici până la cei mai în vârstă, de la cei sănătoși până la cei cărora soarta nu le-a fost prea favorabilă (vezi Jocurile Paralimpice). Cred că olimpiadele sunt adevărate provocări și oamenii, fie că vor sau nu, fac față, toată viața, provocărilor de zi cu zi.

Așa că, dacă ar fi să parafrazez versul poetului, și dacă aș vrea ca dorinței de autodepășire, talentului, curajului, muncii, tăriei sufletești, spiritului de competiție, să le pun un singur nume, le-aș spune, acum, pentru tinerii învățăcei, OLIMPIADĂ, de oricare tip ar fi ea.

profesor ***Carmen Stoica***

rioada dintre două jocuri se numea OLIMPIADĂ.

Se pare, așadar că oamenilor le-a plăcut să se întreacă încă din cele mai vechi timpuri și chiar pe vremuri de pace, nu doar în războaie. Ba mai mult, în timpul Jocurilor, domnea SPIRITUL OLIMPIC – PACEA OLIMPICĂ și orice conflicte armate încetau. Poate că oamenii simțeau că trebuie să aducă, în acest fel, un tribut efortului, talentului și muncii. Câștigătorii erau tratați ca adevărați eroi și erau elogiați de întreaga lume.

Oare întâmplător și întrecerile dintre mințile sclipitoare ale copiilor noștri se numesc tot OLIMPIADE? Există în fiecare om un „spirit olimpic”, o dorință de a fi foarte bun la ceva – de a fi foarte de treabă sau foarte bun la învățătură sau foarte popular sau foarte șmecher, un foarte bun părinte sau foarte bun la locul său de muncă. Fiecare are visul său. Olimpiada nu este decât un pas, o modalitate, o etapă, un simbol de a-l împlini întrucâtva, de a da un imbold către „altius, citius, fortius” în viață. Mai înainte de toate, este PASIUNE, dorință de întrecere, dorință de a vedea cum sunt ceilalți care au aceleași pasiuni, aceleași preocupări ca și tine, dorință de a vedea unde ești tu printre ei. Și, mai ales, este vorba despre MUNCĂ și TALENT, despre „TALENTUL DE A MUNCI”, cum spunea [illegible] un antrenor celebru. Totul

Dincolo de competiție

Am auzit nu de puține ori: **„Cu ce te-a ajutat pe tine latina?”**. Aș putea să mă lansez în nenumărate explicații ce țin de lingvistică și cultură, însă mereu aleg să nu o fac. Cel mai probabil, asta nu interesează orice ascultător, și nu oricine ar fi tentat să se apuce de o limbă considerată "moartă" doar pentru că acest lucru ar facilita învățarea altor limbi străine sau algoritmizarea propriei gândiri.

Astfel, cum aș putea eu să explic oamenilor că în clasa a XII-a, în loc să mă preocup de examenul de bacalaureat și de admitere, eu încă îmi mai petrec timpul traducând și pregătindu-mă pentru concursuri de latină? Este oare doar pasiunea mea pentru această limbă, sau ceva mai mult?

Deși aș vrea să îmi însușesc această pasiune și perseverență, și să pot să zic că această ambiție este intrinsecă, aș minți cu nerușinare. Desigur, pasiunea și perseverența joacă amândouă un rol foarte important, însă mai există un lucru care mă împinge să ridic dicționarul și să mai traduc o frază. Oricât de clișeic ar suna, această forță care mă motivează este însăși prietenia.

Datorită olimpiadei de latină, am reușit să cunosc persoane pe gustul meu, genul acela de oameni care ar prefera să-și petreacă timpul într-o librărie în loc să alerge cu disperare către marea și plaja care se află la nici 5 minute de gară (da, chiar s-a întâmplat). Deși scurte, momentele petrecute cu colegii de la latină mereu au devenit niște amintiri care îmi aduc un zâmbet pe buze de fiecare dată când îmi revin întâmplător în minte. Întotdeauna am iubit să întâlnesc oameni noi și interesanți, iar latiniștii s-au dovedit unii dintre cei mai interesanți oameni din câți am întâlnit. Cu toate că lumea consideră că, cel mai probabil, oamenii foarte pasionați de latină sau pasionați de orice în general tind să se dedice total pasiunii lor, experiența m-a învățat că exact acest fel de oameni au cele mai diverse hobbyuri și interese. În acest fel, deși toți latiniștii pe care i-am întâlnit și-au petrecut nenumărate ore desluşind tainele textelor lui Caesar, Cicero, Ovidius, Horatius și mulți alții, asta nu înseamnă că nu au avut destul timp la dispoziție pentru a-și cultiva și celelalte pasiuni. Astfel, printre latiniști am dat și de oameni pasionați de politică, matematică, artă, chimie, fizică, și chiar sport.

Pot să spun că datorită latinei am câștigat foarte multe pe plan intelectual, și nu aș minți, însă consider că adevăratul câștig nu stă în înțelegerea structurilor gramaticale complic[illegible] nici în premii și nici măcar în [illegible] toriile către alte orașe sau altă [illegible]. Adevărata bogăție pe care am găsit-o în latină sunt prietenii, orele lungi pe tren petrecute vorbind despre vrute și nevrute, nopțile albe în care jucam jocuri sau pur și simplu discutam și râsetele iscate de glumele noastre legate de scriitori latini. Într-un final, cunoștințele se vor mai pierde, iar diplomele vor deveni doar niște hârtii, însă oamenii și amintirile frumoase vor avea mereu un farmec aparte.

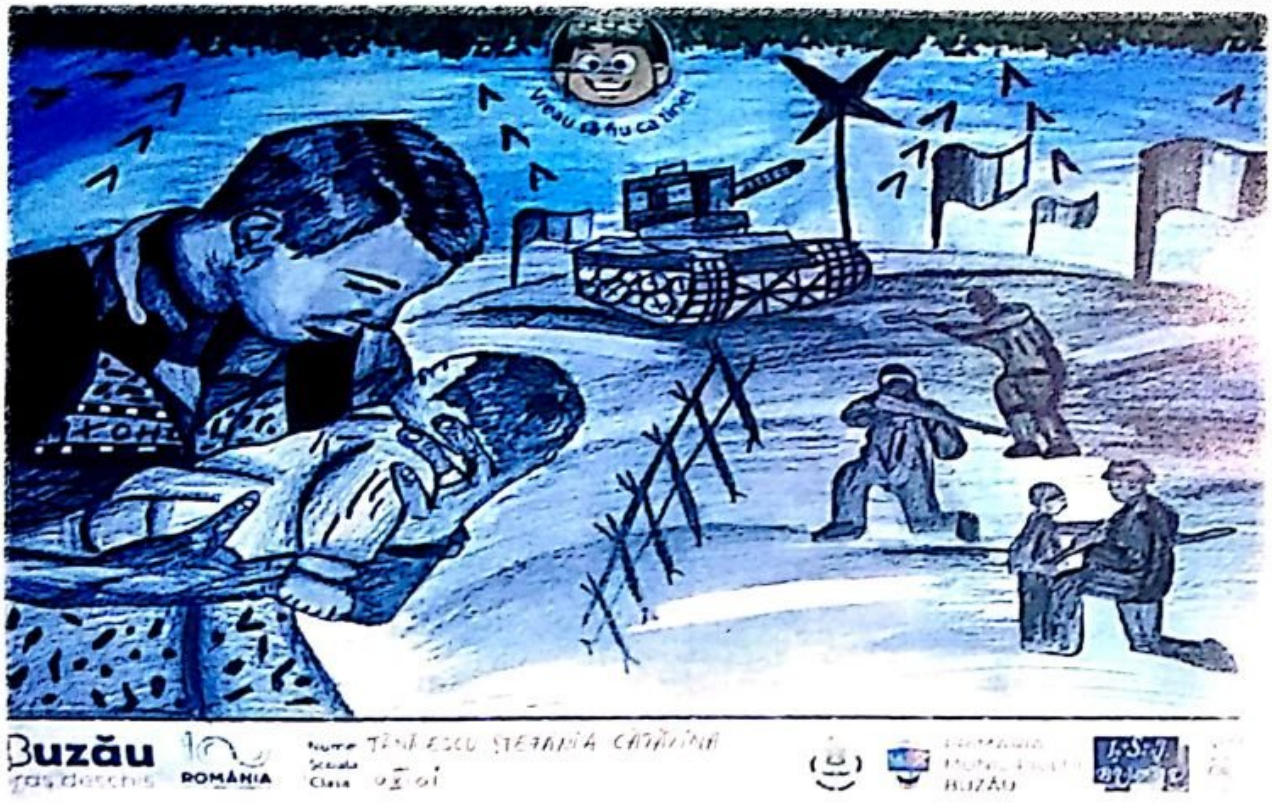

Sonia Stemate, XII C

Casă nouă pentru Colegiu

Colegiul Național „Mihai Eminescu„ s-a aflat timp de un secol în aceeași clădire impunătoare, dar primitoare, pe care o știm cu toții. Patima timpului nu a fost, însă, îngăduitoare cu monumentul istoric care a călăuzit prin adolescență o mulțime de tineri, adulți în devenire.

Andreea-Irina Gheorghiță

Astfel, după atâția ani în care am fost martoră la nenumăratele schimbări prin care a trecut orașul, vechea clădire se bucură și ea, în sfârșit, de o binemeritată renovare care să îi redea frumusețea și grandoarea de altădată.

A fost o veste mult așteptată, dar și tristă în același timp: ne mutăm pentru doi ani pentru că se încep renovările. Toată lumea era încântată de această v... Apoi am înțeles ce însemna, de fapt, acest lucru. Voi absolvi într-o altă locație, nu voi mai revedea niciodată clasele înalte, scările, amfiteatrul sau holul vegheat de statuia și tabloul poetului național, după al cărui nume a fost botezat Colegiul. Da, toate au nevoie de renovare, dar toate îmi vor lipsi!

Au urmat zilele febrile de pregătiri intense, de anticipări ale momentului. A sosit ultima săptămână de petrecut în acea clădire minunată din strada Independenței 22... Încercam să îmi întipăresc în minte fiecare detaliu, fiecare lucru neînsemnat care îmi va aminti de locul unde am învățat timp de doi ani și câteva săptămâni. Cu speranțe noi și un strop de neîncredere, m-am îndreptat spre noua adresă, noua clădire care ne va găzdui. Mărturisesc cu sinceritate că în acea săptămână de tranzit am mers o singură dată acolo. Nu am putut mai mult. Am preferat să ajut în vechea clădire a colegiului, să îmi mai iau o dată „la revedere".

Colegiul „Mihai Eminescu" va rămâne legat de clădirea care l-a găzduit până acum. Doar noi, elevii și profesorii, ne mutăm pentru a lăsa clădirea să își recapete înfățișarea de palat plin de mistere pe care a avut-o odată, cu mult înainte ca mulți dintre noi să își poată aminti.

Atunci când va fi gata, clădirea își va primi elevii cu ușile și sufletul deschise, căci o clădire încărcată cu atât de multă istorie e imposibil să nu aibă un suflet care să aștepte nerăbdător întoarcerea elevilor curioși si voioși, dornici să învețe și să ducă mai departe spiritul eminescian!

MARIA CÎRCEI, XI F

Kaizen, 12 noiembrie 2018

Voi i... în fapt, cu deznodăm... Experiența de ieri, din ... al meu de vedere, a avut scopul ... ne face să apreciem mai mult ce... mi se oferă prin contribuția fiecă... A fost impulsul de care aveam nevoie pentru a învăța să ne acceptăm noua „casă" pe parcursul următorilor doi ani.

Deși vestea mutării nu a fost primită cu prea mult entuziasm, nu aș putea spune decât că s-a recurs la cea mai bună opțiune pentru fiecare dintre noi. Apreciez implicarea tuturor în renovarea colegiului nostru drag și mă bucură gândul că, într-o zi, va primi cu brațele deschise elevii și profesorii, care i-au dus dorul atât de mult, într-o nouă haină.

Am ajuns în curtea **Liceului Nenițescu** puțin mai devreme, timp în care ne-am permis să cunoaștem parcul. Am străbătut holurile în care ne vom depozita, rând pe rând, amintiri de neuitat. Am ajuns și în noua noastră sală de clasă, laboratorul 6. Este cu mult diferită de clasa în care ne-am obișnuit. Dorul de II.9 răpește aprecierea pentru noua încăpere. Mergem mai departe, căutând ceva familiar în avalanșa de noutate care ni s-a servit, fără a putea spune vreun cuvânt.

Domnul diriginte ne explică programul, ne grupăm și începem activitatea. Ne-am împărțit sarcinile și am încercat să ducem la bun sfârșit fiecare ce avea de făcut. Am plantat zeci de copaci, i-am vopsit, am greblat si am curățat aleile, am dat viață canapelelor vopsindu-le in verde și am înfrumusețat curtea din față, cu nenumărate flori.

Dorința de a personaliza locul cât mai mult a fost nelipsită, ceea ce a dus la implicarea tuturor. Proiectul ne-a unit prin dedicare, conectând sufletele elevilor si profesorilor cu fiecare parte din noul spațiu.

Personal, mi-am dorit să împart o bucățică din mine cu acest loc, în speranța că și el va rămâne în amintirea mea cu tot ceea ce va avea de oferit. Am făcut tot ce am putut pentru a simți că aparțin acestui nou spațiu. Am adus florile de la II-9.

Irina Dragomir

Ca mulți alții, nu am ezitat să ajut la îmbunătățirea imaginii noii clădiri, dar cel mai important este faptul că am avut puterea de a construi cu sufletul pentru CNME 100.

Construim cu sufletul, cot la cot, profesori și elevi, spune prietena mea, Irina.

CĂTĂLINA BĂRĂU, XI F

Criza școlară

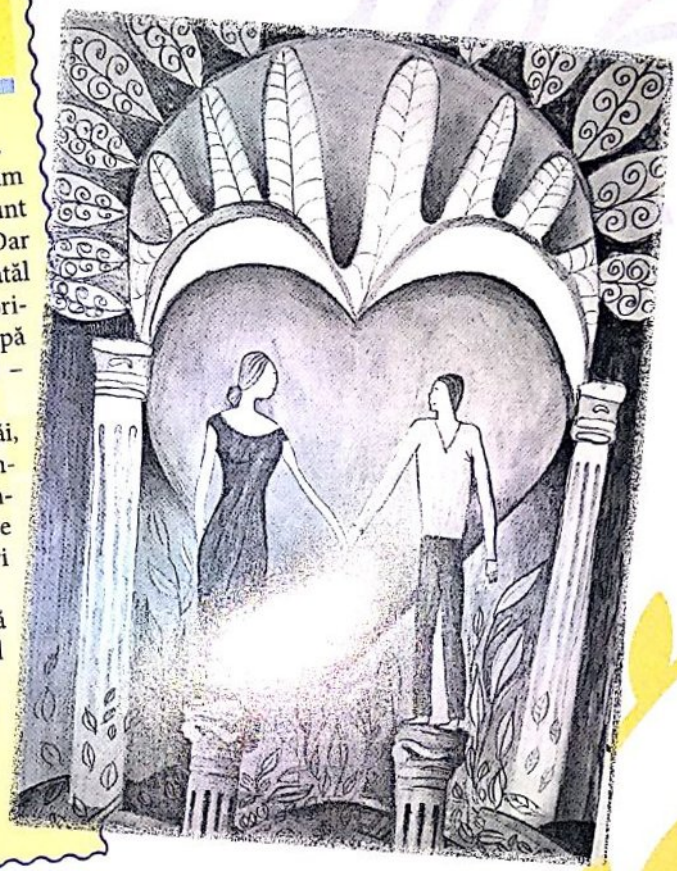

Dragă Mircea,

Am aflat că e mai bine să te lase corigent... Stai, de ce mint? Nu te va lăsa corigent, am vorbit eu –pardon– tatăl meu cu el. Și eu sunt unul dintre cei „amenințați" cu corigența. Dar eu nu pot să învăț atât în trei zile, așa că tatăl meu l-a convins pe Vanciu să nu mă lase corigent. Vanciu i-a spus că o să mă asculte după vacanță. Într-un cuvânt (sau mai multe) – trebuie să înveți!

Dar am spus doar de mine nu-i așa? Păi, Vanciu i-a spus tatălui meu că nu sunt singurul! Tatăl meu – mare filantropist – a întrebat: Cine? Ce? De ce? Având înțelegere să te cruț de conversațiile de trei ceasuri jumătate, a reușit!

Nu e nevoie să îmi mulțumești. Dacă vrei să-i mulțumești cuiva, acela e tatăl meu!

Cu drag, un prieten dintre cei N-1 corigenți la mate și nu numai!

P.S.: Am trecut pe la tine prin mansardă și nu te-am găsit, așa că ți-am lăsat acest amical și luminos bilet!

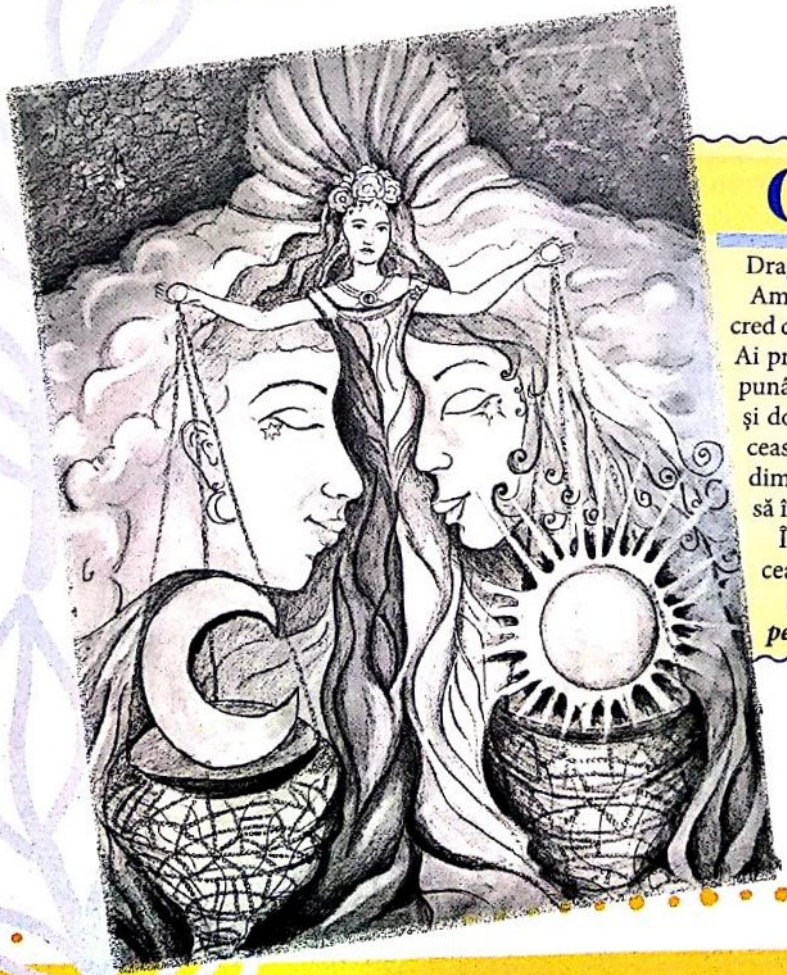

Criza de timp

Dragă Mircea,

Am aflat că ai pus ceasul să sune la ora 5... De fapt, cred că este un fleac față de experimentul cu somnul! Ai procedat la fel ca un adolescent din ziua de azi, punând ceasul să sune devreme, dar amânându-l și dormind până la o oră favorabilă. Pot spune că ceasul nu te-a ajutat cu nimic deoarece tot lumina dimineții te-a trezit, iar tu ai pierdut timpul în loc să înveți.

În concluzie, nu te-a ajutat cu nimic că ai pus ceasul să sune la ora 5, ba chiar te-a încurcat!

Semnat, un prieten vecin cu ceasornicarul pensionar.

Epistolar realizat
de elevii clasei ***a IX-a H***

Criza de identitate

Dragă Mircea,

Mai știi cum te cheamă? Mai știi cine ești? Tu nu ești doar un adolescent miop! Știu că nu îți pasă că ai rămas corigent. Nu matematica te face pe tine, nu Vanciu îți spune cine ești. Ce îți pasă ție dacă o să râdă toți de tine... Tu știi cine ești, tu te știi pe tine! **Tu ești tu!** Tu trebuie să îți termini romanul. Așa îi vei demonstra lui Vanciu cine ești tu de fapt! Tu nu ești un miop corigent la matematică, tu ești un romancier. Nu va mai îndrăzni să te lase corigent, iar tu nu vei mai promova superficialul!

Tu, Mircea, ești un elev de toată isprava, iar când ești hotărât poți face tot ceea ce îți propui, inclusiv să rămâi corigent! Ești cu mult mai mult decât arăți, tu știi asta... dar o să demonstrezi cu timpul și toți o să rămână uimiți! Poți și ești ceea ce vrei să fii!?

Cu drag, prietenii tăi eminescieni care abia așteaptă să îți publici romanul!

***P.S.** Este vorba evident de „Romanul Adolescentului Miop" de...*

MĂ ROG DE TINE...

Mă rog de tine, ploaie,
Când zbori către planete,
Stropește gura mamei
Și-o apără de sete.

Mă rog de tine, codru,
Căci anii tăi tot fi-vor!
Cuprinde-i cald ființa
Și-o apără de vifor.

Mă rog de tine, iarbă,
Mângâie-i talpa goală
Și sărea grea din oase
Și-o apără de boală.

Mă rog de tine, munte,
Cât zboru-o să mă poarte
Sărută ochii mamei
Și-i apără de moarte.

Grigore Vieru, „Rădăcina de foc"

Românii de pretutindeni

„Basarabia iubită
Cu românii înfrățită
Un buchet de flori de mai"

Primăvara Unirii ne-a dus și anul acesta la Soroca, sufletul basarabean al Buzăului. Am plecat devreme, la ora 05:00 chiar, la ora la care sufletul nostru nu a mai rezistat așteptării plecării pe drumul Unirii, drumul pe care îl străbatem des cu multă iubire și încredere. De data aceasta calea către Soroca ne-a oferit vizitarea a două mănăstiri, Mănăstirea Căpriana și Mănastirea Cruchi, două palate ale Maicii Domnului care încălzesc pământul Moldovei cu dragoste de mamă.

Sosirea la Soroca a fost, ca de fiecare dată, îmbrățișată de patriotism și nelipsitele bomboane Bucuria, elementul principal cu ajutorul căreia dragii noștri prieteni își exprimă indirect sentimentul de bucurie. Plecarea în familii a semnificat pentru fiecare elev momentul întâlnirii unor oameni speciali, primitori și cu adevărat români.

Prima zi petrecută pe acest tărâm al recunoștinței, al iubirii și apărării adevărului, a fost marcată atât de buzoieni cât și de soroceni prin proiecte care au evidențiat activitatea poetului Mihai Eminescu în calitate de sportiv, dar și activitățile de voluntariat ale elevilor Liceului Teoretic „Ion Creangă". Prezentările au fost urmate de faimoasa competiție între clasa a 5-a A și clasa a 5-a B, câștigătoare fiind clasa a 5-a A, nu departe de punctajul acesteia fiind cealaltă echipă. Premierea acestora cu cupe a fost un moment emoționant, un moment în care le-a fost răsplătită munca și în aceeași măsură talentul și dragostea pentru sport. Micile dansatoare, elegante și frumos îmbrăcate, nu au ezitat niciun moment să ne lase în suspans zvonul despre marele lor talent.

Importanța competiției de fotbal, mult așteptată de sportivii care urmau să aducă faimă liceului, a fost un moment pe cât de frig afară, pe atât de călduros în sufletul fiecăruia. Ori zâmbete, ori tensiune, toate au rămas ca o simplă amintire. Sfârșitul meciului a fost marcat de golul câștigător al sorocenilor, golul care a unit Basarabia cu România prin dâra de voință lăsată în urma sa.

A doua zi am străbătut dealurile Sorocii de la Cetate până la Lumânarea Recunoștinței, de la faimoasa poveste a ghidului de la cetate până la clipa în care ne-am arătat cu toții voința și dorința de a ne unii prin faptul că am urcat cele aproape 700 de trepte care ne-au trimis către infinit, către cosmosul românesc.

Seara celei de-a doua zile a fost marcată de „Cina festivă" la care fiecare și-a etalat talentul de a dansa, în niciun caz întrecând horele pline de viață și culoare ale fraților noștri moldoveni.

Ultima zi în care lacrimi de bucurie dar și de tristețe ne-au înmiresmat obrajii care deja prinseseră din roșul vieții de moldovean. Toți profesori și elevi, ne-am unit sus[illegible] hora de patriotism și strig[illegible] care nu se va sfârși niciod[illegible]

Rebeca P[illegible]

Vise de smarald sau de-ar ști mama

autor Olga Gherghelijiu-Sălcuțan

Cartea „ Vise de smarald sau de-ar ști mama" este atipică zilelor noastre. Autoarea, doamna profesoară de limba și literatura română la IPLT „Ion Creangă" Soroca, abordează o nouă manieră de scriitură, diferită de ceea ce întâlnești astăzi în cărțile din listele de lectură sau la bibliotecă.

Lucrarea se împarte în două părți. **Prima parte** este cea epică, care alcătuiește introducerea în lumea pe care o făurește autoarea. Astfel, ea debutează cu „Salbă de gânduri frumoase!" primul capitol al cărții, în care se regăsesc citatele care au stat la baza scrierii cărții. Urmează apoi o scrisoare adresată cititorilor, în care însăși autoarea face o introducere a gândurilor rupte din sufletul ei pe care urmează să le așternă pe hârtie în continuarea cărții. Urmează apoi cartea propriu-zisă „ Vise de smarald sau de-ar știi mama" unde suntem introduși în copilăria autoarei, nu foarte diferită de copilăria unui alt mare scriitor: Ion Creangă. Aici apar primele amintiri și primele vise care vor contribui la consolidarea caracterului autoarei și care vor reprezenta baza muncii ei la această carte.

A doua parte a cărții cuprinde poezii împărțite în patru capitole mari: „Cerul din sufletul meu", „Apără-te cu o carte", „Dor și legământ" și „Umbreluțe- păpădii".

Poate vă așteptați ca în aceste capitole să găsiți poezii lungi, plictisitoare, greu de citit și încurcate. Dar nu este deloc așa! Poeziile sunt scurte, unele dintre ele sunt chiar amuzante și pot fi citite oriunde și oricand.

Îmbinând, astfel, proza cu poezia, Olga Gherghelijiu-Sălcuțan a obținut o lucrare minunată, o carte captivantă prin unicitatea ei, prin sinceritatea cu care este scrisă și prin emoțiile pe care le transmite!

Maria Cîrcei, XI F

Buzău – Soroca...

Moldova... Chişinău... Soroca. Un aer cald, cântecul de leagăn al României, apariţia pământească a dragostei şi a dorinţei pentru **Unire**...

Adunaţi în curtea Hotelului Art, din intersecţia cu Primăria oraşului, 11 noiembrie 2018, ora 18:00, atât profesori cât şi elevi, găsindu-ne subiecte interesante de discutat, aşteptam sosirea impunătoare pentru inimile noastre a copiiilor soroceni, fraţii noştri de peste Prut, care au străbătut un drum lung spre o Unire Mare. Faptul că au întârziat câteva minute, a fost destul cât să facă suspansul întâlnirii să crească... să crească atât de mult încât atunci când au coborât din autocar, căutam printre copii, cu glas tremurând, strigând-o pe Mihaela, fata pe care am cazat-o. O căutam parcă cu aceeaşi bucurie cu care oamenii de acum 100 de ani anunţau Unirea cea Mare.

Ziua următoare, 12 noiembrie 2018, a însemnat pentru mine găsirea unor oameni cu adevărat patrioţi, a unor oameni pentru care definiţia patriotismului este echivalentă cu definiţia vieţii, fel de mult cred că a însemnat pentru toţi copiii şi cadrele didactice din Colegiul Naţional „Mihai Eminescu" din Buzău, implicate în proiect. Ziua aceasta a început cu lecţii demonstrative sub genericul **„Şcoala în decurs de 100 de ani"**, acestea fiind susţinute de mai mulţi profesori şi copiii implicaţi în proiect, făcând parte din cele trei grupe. Apoi, un seminar numit **„Şcoala de ieri, şcoala de azi"**, susţinut de doamna profesoară de istorie ,Tănase Cristina, alături de doamna profesoară de latină, Carmen Stoica. File şi imagini de istorie au fost cuprinse în câteva minute..parcă câte un an pentru fiecare minut. După această prezentare amplă, o voce caldă a unei eleve moldovence a surprins întreaga sală într-o poziţie fără suflare. Lacrimi calde de cădeau pe obrajii tuturor celor prezenţi în amfiteatrul liceului. Amintirea Marii Uniri de către Mihaela Melnic, chiar fata pe care am cazat-o eu, a fost cuprinsă în câteva clipe, clipe în care inima mea pulsa cu o viteză mult mai mare decât cea normală. Aveam emoţii pentru emoţiile ei, dar în aceeaşi măsură şi pentru vorbele spuse de draga mea prietenă.

A urmat o masă caldă la cantina liceului după care programul liber ne-a permis nouă, gazdelor, să le prezentăm musafirilor, oraşul nostru, iar mai apoi, de la ora 20:00, am avut ocazia de a participa împreună cu ei la un spectacol la Teatrul "George Ciprian Buzău", o piesă despre care pot spune că trebuie revăzută o dată pe lună, de către orice om,aceasta fiind „Jock şi rock – adaptare după opereta **„Crai Nou"**", sub îndrumarea doamnei Felicia Filip.

Picăturile de ploaie n-au împiedicat lansarea de carte a doamnei Olga Gherghelejiu, **"Vise de smarald"**, care a avut loc la Biserica „Sfântul Dumitru" din Buzău, pe data de 13 noiembrie 2018. Pe lângă prezentarea doamnei Olga, câţiva dintre cei care au citit cartea dânsei, au prezentat cu căldură în suflet interpretarea lor în timpul citirii acelor randuri "de smarald". Prin ploaia cu picături mărunte am mers către Fundaţia Sfantul Sava, unde am luat prânzul şi unde Părintele Milea ne-a premiat într-un stil prietenos. Cu paşi repezi ne-am îndreptat mai apoi spre sala de festivităţi a Consiliului Judeţean Buzău, unde ambele licee, Colegiul Naţional „Mihai Eminescu" Buzău şi Liceul teoretic „Ion Creangă" Soroca, şi-au unit talentele şi au prezentat un spectacol senzaţional.

Ultima zi...tristeţe, dar de asemenea şi bucurie. Plecarea fraţilor noştri de peste Prut nu a oprit însă UNIREA noastră cu aceştia, astfel în Soroca înfiintandu-se strada cu numele "Buzău", iar în Buzău strada cu numele "Soroca". Vizitele noastre nu se încheie aici. Ne vom vizita pe veci! Vom vizita demnitatea de român, vom vizita dragostea şi respectul unora pentru alţii! Ne vom unii în horă, dând mâna cu mână în fiecare an! Mă simt ca o fetiţă răsfăţată..aşa cum am mai spus. Am o gândire inocentă. Nu mă deranjează. Ba chiar imi place mult. Însă în aceeaşi măsură, seriozitatea cu care privesc lucrurile este pentru mine un infinit...un cosmos românesc pentru care inima mea pulsează dorinţa de a ţine treaz patriotismul. Un centenar de rugi şi lacrimi mă creează pe mine,

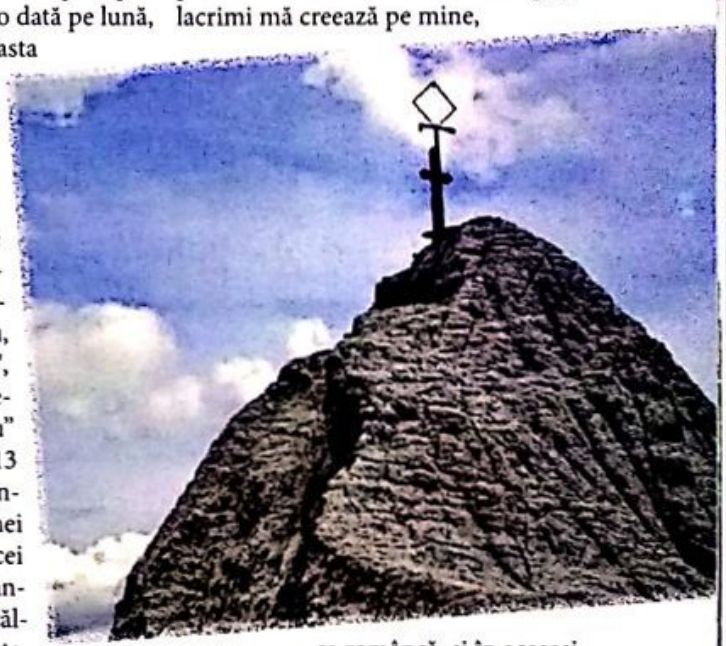

ca românca, şi în aceeaşi măsură şi pe voi, fraţi români şi fraţi de peste Prut.

O lacrimă de-ai oferi ţării, ori un diamant, acelaşi sunet pur al creaţiei poartă. Ori dacă acestea-s egale, hai un pod de lacrimi să construim către Basarabia, visul României!

Mulţi ani de acum înainte să fim o singură inimă, românilor!

Rebeca Panait, XI G

«Je te donne une chanson»

Le Collège National « Mihai Eminescu » est partenaire dans le projet Erasmus +, Partenariat pour des échanges scolaires no. 2018-1-FR01-KA229-048367_3, ayant le titre «Je te donne une chanson». Le pays coordonnateur en est la France (le Lycée « Vincent d'Indy » de Privas), et l'autre partenaire est l'Italie (le Lycée «Antonio De Viti De Marco» de Triggiano). La langue de communication au sein du projet est le français, et il se déroule le long des deux années scolaires, 2018 – 2020.

Le but du projet est de faire se rencontrer les cultures des trois pays à travers l'échange de chansons.

Les élèves du groupe cible de chaque pays proposent trois chansons de leur patrimoine national, qu'ils étudient du point de vue culturel, historique, géographique et linguistique. Après, ils présentent et font apprendre leurs chansons à leurs collègues étrangers. De même, ils écrivent une chanson commune, pendant la deuxième année de projet. Des outils informatiques sont utilisés pour communiquer, pour faire travailler les élèves ensemble et pour qu'ils échangent leurs travaux, tels la plate-forme E-Twinning, Facebook et d'autres réseaux sociaux, Whatsapp.

Il y a deux rencontres transnationales pour les activités d'enseignement- apprentissage- formation. La première est aux lycées roumain et italien, du 22 au 24 janvier 2019. Les élèves roumains et italiens accueillent leurs collègues français pour trois jours pendant lesquels ceux derniers découvrent leur cadre de vie. Tous les élèves apprennent ce qui fait l'identité de l'autre, et travaillent ensemble sur deux des trois chansons (roumaines et italiennes). Comme les deux réunions ont lieu en même temps, les élèves des trois pays peuvent échanger à travers E-Twinning.

La deuxième réunion transnationale pour les activités d'enseignement- apprentissage- formation a lieu en avril 2020 en France. Les élèves roumains et italiens rencontrent leurs homologues français pour monter ensemble un spectacle musical multilingue qui reprend le titre du projet, et qui présente au public un patrimoine culturel européen de chansons dans des langues d'origine latine. De plus, des séquences de travail sont filmées tout au long du projet, pour aboutir à la réalisation d'un film qui retrace toute cette expérience et qui est mis en ligne pour pouvoir être visionné dans les trois pays.

Le spectacle musical et le film des activités du projet sont les produits finaux principaux de notre partenariat.

Les thèmes envisagés à travers ce projet sont : la créativité et la culture, le patrimoine culturel (2018 a été l'Année Européenne du Patrimoine Culturel), l'enseignement et l'apprentissage des langues étrangères.

Les objectifs qu'on poursuit tout au long des deux années sont, entre autres : donner du sens aux apprentissages des langues étrangères et des compétences sociales, prendre appui sur cette expérience pour développer l'utilisation intelligente des réseaux sociaux, développer l'esprit d'initiative et d'entreprise des élèves.

L'équipe de notre lycée a bien commencé le travail au cadre de ce partenariat européen. Les 21 élèves du groupe cible roumain ont choisi et étudié les deux premières chansons, et se préparent pour les activités transnationales d'enseignement- apprentissage- formation du mois de janvier. Ce projet est à la fois un plaisir et un défi pour eux, car ils ont l'occasion de travailler en commun sur un sujet qui leur plaît (la musique) mais aussi sur d'autres qu'ils approfondissent grâce à ce projet (liés au patrimoine national). Et en plus, tout est en français. Ils ont, de la sorte, la possibilité d'améliorer leurs connaissances linguistiques mais aussi culturelles. Et à faire preuve, lors des différentes activités du projet, de leurs autres compétences et habiletés.

Ce projet est, donc, pour notre lycée, une opportunité de s'ouvrir à l'international, de mettre des pratiques éducatives à l'épreuve à d'autres systèmes d'enseignement, et de faire comprendre à ses élèves qu'ils appartiennent à la grande famille des jeunes européens.

Le soutien apporté par la Commission européenne à la production de la présente publication ne vaut en rien approbation de son contenu, qui reflète uniquement le point de vue de l'auteur ; la Commission ne peut être tenue responsable d'une quelconque utilisation qui serait faite des informations contenues dans la présente publication.

prof. Florentina-Larisa Dobre,
Coordonnateur du projet Erasmus+
«Je te donne une chanson»

Cofinancé par le programme Erasmus+ de l'Union européenne

Le trésor de ma grand-mère

J'essaie d'ouvrir mes yeux, j'entends le bruit de la pluie dehors. J'imagine les gouttent qui tombent sur les arbres, sur les feuilles multicolores qui forment un tapis sur le trottoir, qui rajoutent des taches rouges, jaunes et oranges avant de l'arrivée de l'hiver. Je me réveille tout doucement, tout en profitant de la chaleur de mon couverture. Il faut même me dépêcher, afin de ne pas rater mon vol pour la Roumanie. Je pars en visite chez mes grands-parents, que j'aime énormément malgré le fait qu'on ne parle pas la même langue. Cela peut paraître bizarre, mais l'histoire n'est pas plus compliquée que ça. Ma mère a déménagé en France, plus exactement à Paris, grâce à sa bourse, pour continuer ses études d'art dans une renommée école. Depuis, elle est restée ici, dans cette ville magique, où elle a rencontré mon père. J'ai toujours grandi à Paris et j'ai toujours parlé la langue française, sans apprendre le roumain.

Le vol a été assez court, mais assez long pour profiter de mon livre et de mon [illegible] l'aéroport, on a été attendus par [illegible] grands-parents. Ma grand-mère [illegible] une femme grande, avec de beaux [illegible] verts qui me rappellent les [illegible] prées de printemps, de longs cheveux blond cendré. Elle a des traits [illegible] qui font rayonner son visage à chaque fois qu'elle sourit. Mon grand-père a des traits plus durs mais ses yeux disent le contraire. Il y a une telle joie dans son regard comme l'océan que, même si on ressent la plus profonde tristesse, il arrive à la faire partir juste en passant son regard sur ta personne. Sa barbe comme la lumière de la lune prouve sa sagesse, son teint brûlé par le chaud soleil d'été son dur travail.

Dans la petite voiture, vieille mais toujours en état de marche, je contemple le paysage. L'automne couvre les routes, les arbres et les maisons d'une couche de lumière dorée, tout étant presque féérique.

La maison de mes grands-parents est minimaliste, les murs blancs sont presque vides. Dans le salon, une cheminée traditionnelle occupe le mur, devant se trouvant deux fauteuils en cuir brun. Ce qui attire mon attention cette fois, c'est une boîte en bois de cerisier. Cette boîte peinte avec des fleurs rouges comme le sang et blanches comme la neige, avec des motifs traditionnels qu'on ne retrouve jamais chez moi. Je me sens éblouie par cette beauté, par cette tache de couleur qui rajoute quelque chose de magique dans cette pièce. Je me dirige vers cette boîte et, avec la même délicatesse que j'utilise pour jouer du piano, je décide de l'ouvrir. Ce que ce cube en bois cachait était une blouse blanche très fine telle l'écume de la mer. Le blanc était tellement pur, presque angélique ! Le col était brodé avec un fil rouge, pareil aux fleurs qui se retrouvent sur le bois. Le torse de la chemise était recouvert des motifs slaves dorés qui rappelaient les anciennes traditions et coutumes roumaines et les manches portaient une couture épaisse en fil d'or et en soie.

Ma contemplation est interrompue par ma grand-mère qui me fait des signes envers cette blouse. Ma mère arrive aussi et m'explique avec une voix douce que cette blouse a été un cadeau d'une génération à l'autre et que maintenant cela me revient. Je décide donc d'essayer la blouse et je suis étonnée de voir qu'elle me va comme un gant.

«Le fil fin d'or qu'on a utilisé pour la coudre, les motifs uniques tels: l'œil qui est une sorte de gri-gri qui protège la porteuse contre les malédictions, l'arbre de la vie- symbole de la liaison entre le divin et le tellurique, entre Dieu et l'homme, son âge – presque 100 ans, lui confère le titre de trésor » dit ma mère.

«Pendant la deuxième guerre, il y avait une grosse famine. Nous étions treize frères et une bourgeoise a proposé à ma mère de lui donner un chariot de grains de blé pour la blouse, mais maman a refusé catégoriquement l'échange», ajouta ma grand-mère.

Je restais la bouche bée, en oubliant de respirer, j'étais habillée d'une blouse plus vieille que ma grand-mère, un trésor que mon arrière-grand-mère avait refusé de l'éloigner de la famille. Elle l'avait cousue pour les générations à venir, pour moi aussi! Quelques larmes jaillirent de mes yeux! Je vivais un mélange d'émotions: reconnaissance, fierté, flatterie. Quelle bénédiction !

Les années sont passées et moi, je suis devenue une grande pianiste, reconnue partout au monde en étant «la pianiste à la blouse roumaine» car je monte sur la scène, devant les centaines de personnes venues me voir dans un concert, en portant avec fierté infinie ma blouse roumaine et je sens à travers mon corps, mon sang, l'énergie de cette création magnifique. C'est l'hommage que j'apporte à mes ancêtres, c'est le petit geste que je peux le faire à la mémoire de celle qui a décidé de sacrifier ses enfants pour sauver une blouse qui portait en fait l'identité de la famille.

MARIA MUŞAT, XII A

Ma première expérience en section bilingue-francophone

Jeudi, le 31 janvier 2019, a eu lieu un débat pour les jeunes de 4 lycées du pays à l'occasion de la quatrième édition de « La nuit des idées », ayant comme thème „La déclaration universelle de droits de l'homme: 70 ans plus tard, les droits de l'homme sont-ils universels? Regards croisés". Le débat a été organisé par l'Organisation Internationale de la Francophonie (OIF) et son Bureau Régional pour les Pays de l'Europe Centrale et Orientale (BRECO). Le Collège National „Mihai Eminescu" de Buzău a eu l'honneur de recevoir une invitation de la part de BRECO et il y a participé avec un équipage de 8 élèves et de 3 professeurs, en réussissant à décrocher le Prix de l'Eloquence, accordé par l'honorable jury de la compétition.

Dès que notre professeur nous a présenté le concours, il nous a semblé très intéressant car, d'un part, savoir ses droits est une chose nécessaire et, d'autre part, le type de concours nous a semblé un défi en étant quelques chose de nouveau pour nous tous. Par conséquent nous avons commencé les préparatifs en choisissant ensemble les articles de la DUDH et en appréciant toute bribe d'idée qui nous pouvait aider pour formuler notre intervention. Bien que le temps n'ait pas été un de nos amis, nous avons réussi à créer un texte cohérent, adapté au thème mis en question. Je reconnais que le mérite le plus grand l'ont les professeurs coordonnatrices Elena-Mirabela Fetic et Sorina Ticea, qui ont eu l'idée fantastique de transmettre nos messages aux gens en simulant une „émission", où chacun d'entre nous devait être pour ou contre les articles élus, en exposant les arguments devant des spectateurs et le jury. Cela n'a pas été du gâteau, le début a été un peu hésitant, mais après des rencontres parfois inachevables et poussés fortement par nos professeurs, nous avons réussi à obtenir le produit final dont nous avons été très fiers.

Le jour du concours, nous sommes partis très motivés, ayant l'espoir de ne pas décevoir. Un des désirs le plus grands était de remporter l'un de ces trois prix annoncé au préalable par le jury. La compétition a été rude, les élèves ont été exemplaires et ils ont fait preuve de grande qualité dans les arguments qu'ils ont soutenus de tout coeur. Notre équipe s'est débrouillée remarquablement, en réussissant à attirer l'attention du jury et des spectateurs de la salle. Nos idées ont été très appréciées par les participants au débat et notre équipe a été assaillie par des questions de la part des autres équipes.

Notre rêve est devenu réalité lors de la remise des prix! Quand j'ai entendu prononcer mon nom, je fus choqué. Dès ma première expérience de ce genre, j'ai surpris les jurés avec les arguments que j'ai présentés avec beaucoup de sérieux, au nom de tous les citoyens qui devraient jouir des droits qu'ils possèdent. J'étais aux anges! J'étais heureux d'avoir décroché ce prix, j'étais évidemment surpris car je ne m'y attendais pas et j'étais un peu réservé parce qu'en réalité ce n'était pas mon prix, c'était le prix de l'équipe avec laquelle j'ai travaillé pendant de bonnes heures. Je considère que chacun d'entre nous a eu une contribution significative à ce gain. J'ai eu auprès de moi des personnes merveilleuses que je voudrais remercier et avec lesquelles j'aimerais travailler à d'autres occasions aussi. Nous avons réussi à hausser les standards à un haut niveau et l'effort déposé n'a pas été en vain. Un grand merci à l'équipe : Nistor C. - XIème D, Ailincai Ana-Ma. - Xème D, Datcu Catalina -- XIème D, Solca Ramona -- XIème B, Robert- - Xème C et Maracin. - Xème C et aux professeurs Mme Maria Monalisa Plesea, Mada. Mirabela Fetic et Mademoiselle Sorina Ticea.

Après le travail épuisant et le concours, j'ai été invité à une émission qui allait se diffuser sur la chaine de radio RFI. J'ai été auprès d'autres gagnants du débat et le présentateur nous a adressé des questions pour découvrir les motifs pour lesquels nous avons attaqué le sujet des droits de l'homme, comment nous nous sommes préparés, les noms de nos enseignants. Pour moi ce fut un grand honneur et une expérience à jamais!

Je suis persuadé que cette expérience restera inoubliable pour moi surtout parce qu'elle m'a rendu plus fier de moi, plus conscient de mes forces et plus confiant dans mes propres capacités.

MIHAI CALOEAN, IX D

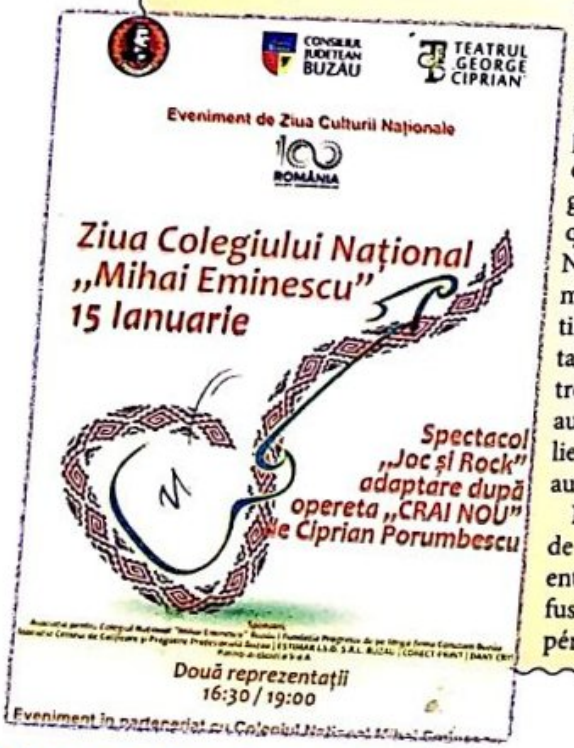

Aimons la nature!

L'environnement est l'espace dans lequel nous menons toutes nos activités ceci étant composé d'eaux, de sols, d'air et d'autres créatures.

Il est très important de comprendre que la protection de l'environnement est fondamentale pour notre santé et notre vie, puisque sa pollution a conduit à des maladies graves, dans certains cas mortelles. Il y a beaucoup de façons de protéger la nature, comme le recyclage, la réutilisation, la réduction de la déforestation forestière, l'épargne des produits finis et plus d'autres. Donc, il y a beaucoup de façons dont nous pouvons disposer, mais le vrai problème est combien de personnes sont capables à respecter et à protéger la nature.

Outre le fait que la pollution a pour conséquence la production de maladies, ce qui, assez grave, la pollution réduit la beauté de la nature, de ce qui nous entoure. Par exemple, dans certains pays, en raison de la pollution des usines, les étoiles ne sont plus visibles, le ciel étant recouvert d'un drap gris de fumée. Une très grosse erreur, qui conduit à l'apparition des maladies est la déforestation forestière; à cause de cela, graduellement, dans l'air il y aura de moins en moins d'oxygène, et plus de substances nocives. Tout aussi grave est de jeter les ordures dans la forêt, dans les eaux et dans les zones en dehors des poubelles, parce-que les emballages en plastique se dégradent pendant environ mille ans, donc ce n'est pas nuisible juste pour nous, mais aussi pour les générations suivantes. Quant aux emballages, un moyen par lequel nous pouvons arrêter la pollution est d'envelopper les produits dans du papier et non en plastique, parce-qu'il est biodégradable, et même si les emballages sont jetés, ils se dégraderont beaucoup plus rapidement. En termes de réutilisation, ce n'est pas seulement une méthode dont on dispose contre la pollution, mais elle est aussi un ajout en faveur de l'humanité, étant consomées beaucoup moins de matières premières. Le recyclage, ainsi que la réutilisation, aident à l'épargne des matières premières et c'est l'une des méthodes les plus importantes contre la pollution de l'environnement.

D'autres moyens que nous pouvons utiliser pour lutter contre la pollution, moyens pris des lois de protection de l'environnement sont : l'expansion et la protection des espaces verts, la construction de stations d'épuration de l'eau, la modernisation des décharges, le contrôle de la pollution industrielle, le production de l'énergie par des procédés non polluants et beaucoup plus encore. La réduction de la circulation automobile est aussi une procédure de lutte contre la pollution, à sa place on pourrait utiliser le vélo ou les transports en commun. Le facteur anti-pollution le plus important est l'éducation et la formation des gens depuis qu'ils sont enfants. On devrait leur expliquer l'importance de ne pas polluer et leur présenter les conséquences et les catastrophes qui peuvent être produites en raison de la pollution, pour que ceux-ci comprennent à quel point c'est important de vivre dans un environnement sain. Cette méthode réduirait considérablement la pollution de l'environnement, et les gens seraient en meilleure santé, étant sauvées les générations futures. Donc, il existe de nombreuses façons de lutter contre la pollution, mais nous devons les accepter et les respecter. Les gens d'aujourd'hui doivent apprendre à se comporter avec l'environnement, penser à la santé des générations futures et comprendre à quel point c'est important de vivre dans un environnement sain.

Le célèbre philosophe Blaise Pascal disait: «L'homme n'est qu'un roseau, le plus faible de la nature, mais c'est un roseau pensant». L'humanité a donc l'obligation d'utiliser la pensée, sa raison, afin de protéger la nature!

Bianca Năftănăilă,
Luiza Năftănăilă, X G

Witness to the Great Unification

The 1st of December, 1918
The town of Alba Iulia

Dear friend,

Today, on this red-letter day, my heart is brimming with happiness and there are so many things that I want to tell you! As you know, during The Great War, the Kingdom of Romania tried to bring within its borders many territories where Romanians lived, but, unfortunately when the peace talks took place, Romania left empty-handed. You certainly remember that I bravely fought as a soldier in the second Transylvania's volunteer regiment "Alba Iulia",

and luckily I was not severely wounded, but many died there or were battle-scarred for all their life.

However, as you will see, their sacrifice has not been in vain, they are the heroes our descendants must never forget. This would have left many people distraught, but through peaceful means, today, that dream has been achieved. The news of the National Assembly's decision I have told you about spread like wildfire all over OUR country. Here, in Alba Iulia, the unification of those Romanians and of all the territories inhabited by them with Romania was unanimously voted. I have read in a newspaper that 1,228 official delegates from all the Romanian provinces, from bishoprics, from schools and universities, from military organisations and parties were to come here today and they certainly did!

There were thousands and thousands of Romanians, clad in our wonderful national costumes and proudly carrying flags and placards on which the names of their towns and villages were written here, in our old town. Despite their exhaustion and the overwhelming emotions, all Romanians celebrated with patriotic zeal, people were teeming here, cheering on as soldiers were marching down the streets, parading. People all around me were symbolically drinking a glass of wine and singing, reciting patriotic poems, a collective feeling of joy was surrounding me in a magic laze.

I could see Vasile Goldiș and Iuliu Maniu speaking to the people, and their words were carried on by the voices of those closer to them, so that we all could understand their message, their encouragement, their enthusiasm, their deep love for our country. Dear friend, I am sure that their words, as well as Ștefan Pop's words, will be engraved forever in our collective memory and in our history books, we may not be aware of this now, but today we have made and witnessed history.

The climax of all this huge, colourful celebration was when our Bishop, Iuliu Hossu, read out the Resolution, in such a powerful, thundering voice that we all could hear every word – needless to say, there was such silence around that one could hear a leaf falling down and our hearts throbbing.

Well, to tell you the truth, not everybody was overjoyed as at street corners one could see Hungarians who were clearly displeased this outcome, of them even h minor conflic us, but it did ter, for what decided wi change. Finall seemed to be ne people th peaceful and w Hungarians and Romanians alike wondering what would happen next. What I do know is that no longer will we be oppressed and exploited by Austria-Hungarian rulers!!

And I do hope that this unassuming diary will remain in our family for generations as it is a silent but eloquent witness of what might be the greatest event of this century for all Romanians. Tomorrow is likely to be an eventful day as well, I'm looking forward to it.

Good night, dear friend, and may God protect ROMANIA!

Ștefan Epuran, XII C

Interview with a heroine of the Great Unification of Romania

Elena Alistair is certainly one of the most prolific and intriguing figures of the Great Unification of Romania. She had an outstanding success in medicine and politics and she fought enthusiastically for education and women's emancipation. Most importantly, she had a huge contribution to the Unification of Bassarabia and Romania on 27 March 1918 and to the Great Unification of Romania.

I: I am so glad to have finally met you, Elena Alistair. How do you feel today, seeing that the year of the Centennial Celebration is finally here?

E. A.: It is certainly a unique feeling filling my heart right now. I have fought so hard for my country, and seeing it populated by beautiful and educated people is nothing short of anything I have hoped for.

I: But don't you find it sad that more and more people tend to leave the country you have fought for with so much determination and courage?

E. A.: Whenever I think about how many people are leaving, I remember that I haven't fought for a couple hundreds of square miles. I have fought for the people, for them to have a chance to grow and develop in a free country. I fought for their freedom of speech, their freedom to think, and, consequently, for their freedom to leave the country, if they believe that this would help them grow as a person. I fought for intelligent people, not for people who should stay within the boundaries of the same country forever. If I had wanted that, I wouldn't have lifted a finger and lived my life peacefully.

I: I did not expect this kind of answer from you, but I can totally see your point. The thing that has always surprised me and made me admire you was how you found the courage to speak up in a men's territory, politics?

E. A.: I have never thought of it as a world for men and men only. I have never considered my gender as an obstacle, or, frankly speaking, and excuse, to my ideals and my dream. I wanted a country full of educated people, a united country, a free country, and if that meant that I had to enter a men's game, I gladly accepted the challenge.

I: Wow, this is so cool of you!

E. A.: Did I seem too cold there? Sorry, I have always been told that I am a bit too harsh.

I: No, no, excuse me. It is just some modern slang that we use nowadays to express our deep admiration for someone. However, who inspired this love for your country?

E. A.: It has to be my father the one who did this for me, if no one else. Being a priest, he was always in touch with the traditions of this country, and he felt a deep love towards them, which he passed down to me. He never tried to shove it down my throat, he just expressed it in a very merry manner, which made me love this country as well, and made me want to keep it pristine. I didn't want it to be spoilt or lost forever.

I: And that is what made you keep pushing forward? I sincerely can't admire you more for your perseverance and dedication. But how did you find out that the key to a better future is a better educational system?

E.A.: It didn't take much time. It is quite obvious, indeed. If you want to destroy a nation, you reform the educational system to your liking. The same thing goes for uniting a nation. You have control over the children today, you could destroy the adults tomorrow.

I: And this is what your strong opposition to the Bolshevicks stemmed from.

E. A.: Yes. I could not sit around and wait for them to transform this beautiful, amazing country into yet another one of their conquered territories. I knew that I loved my country, I still do love it. And I knew that I had to protect it, and even though I didn't take a weapon and fought on the battlefield, I had my own wars, the ones that I fought with kindness and words and persuasion, not with swords.

I: I am glad you have revealed so much about you and your contribution to the Great Unification. I am grateful that I have had the opportunity to speak to someone as inspiring as you, to a genuine role model.

E. A.: It has been my pleasure, my dear!

Sonia Stemate, XII C

O problemă de pavaj rezolvată folosind colorarea

Un pătrat 7×7 poate fi pavat cu 16 dale 3×1 şi cu o unică dală 1×1. Care sunt poziţiile în care poate fi plasată dala 1×1?

Soluţie: Colorăm pătratul folosind 3 culori (alb, gri, negru) ca în figura din stânga:

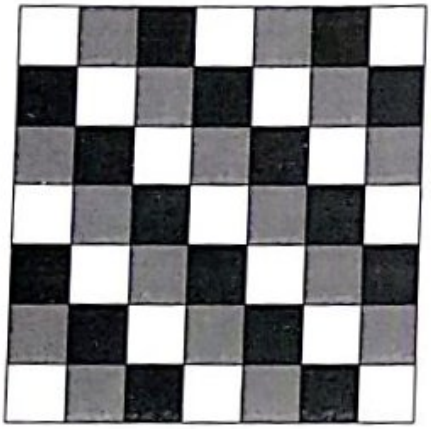

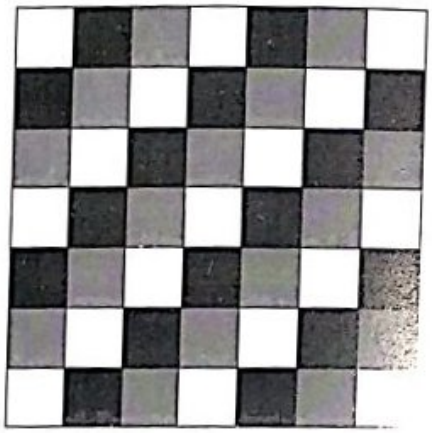

Se observă că sunt 1+4+7+4+1=17 pătrăţele albe, 2+5+6+3=16 pătrăţele gri şi to[illegible]a negre. Fiecare dală 3×1, oriunde ar fi plasată, va ocupa exact câte un pătrăţel din fiecare culo[illegible]ezultă că dala 1×1 trebuie plasată obligatoriu pe poziţia unui pătrăţel alb. Acelaşi raţionament es[illegible]abil însă şi pentru figura din dreapta, cu o concluzie similară.

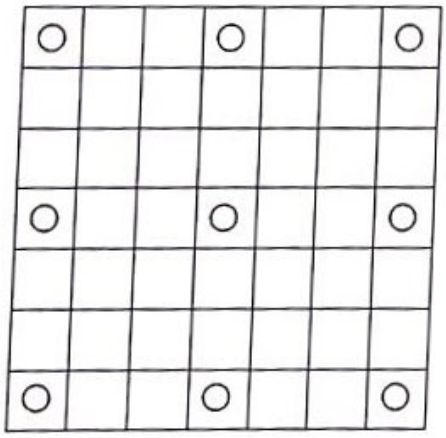

Deducem că dala 1×1 trebuie plasată obligatoriu într-una dintre cele 9 poziţii de intersecţie din figura alăturată.

Raţionamentul de până acum demonstrează doar necesitatea. Pentru a răspunde complet la cerinţa problemei rămâne de demonstrat suficienţa, ceea ce poate fi realizat prin construcţii concrete pentru 3 dintre cele 9 poziţii: centru, colţ şi mijloc de latură (din considerente de simetrie).

pagină realizată de prof. **LUMINIŢA PETRIŞAN**

Planeta verde!... S.O.S.

Sunt sigură, cel puțin o dată ne-am întrebat ce se întâmplă cu planeta noastră. Din păcate, **Pământul** se îndreaptă cu pași repezi spre distrugere... Din cauza poluării tot mai mari, aceasta are nevoie de ajutorul nostru. De ce este important să ajutăm Pământul? Pe lângă f[illegible] că este singura planetă care găzd[illegible]te viața, este și una dintre cele ma[illegible]ri enigme cosmologice și științifi[illegible]e scapă tuturor tentativelor noastre de a o elucida.

Astronautul de pe Apollo 8 spune că:„ Ori încotro priveam în întregul **Univers**, singurul punct colorat era Pământul dinapoia noastră! Acolo puteam să văd albastrul magnific al marilor, nuanțele cafenii și brune ale pământului și albul norilor. Era cel mai frumos lucru ce se putea vedea pe toată întinderea. "

Din nefericire, omenirea nu a reușit să își dea seama de ceea ce posedă. În loc să protejeze și să își ajute planeta să fie mai prosperă ,oamenii fac tot felul de acțiuni care duc la **deteriorarea** acesteia. Astfel, în momentul acesta am ajuns în punctul în care împrumutăm de la nepoții noștri resurse, ceea ce înseamnă că, dacă nu o să ne mobilizăm, o să ajungem în curând să le lăsăm o planetă gri .

Cum ne putem ajuta planeta? Ei bine, această mare schimbare se poate face prin fapte mici, precum acestea: reciclarea sticlelor, astfel, poluarea aerului va fi redusă cu 20%, iar cea a apei cu 50% , economisirea luminii, folosirea chibriturilor, în schimbul brichetelor, pentru că acestea sunt biodegradabile, mâncatul ca un vegetarian cel puțin o zi pe săptămână... în felul acesta ne vom ajuta și corpul să rămână sănătos!

George Coșbuc spunea: „Eu cred că a obosit Pământul"! Haideți să începem să contribuim la salvarea Terrei și să spunem **stop poluării**, să oferim șansa generațiilor viitoare de a cunoaște o lume albastră așa cum am avut și noi!

Andreea Begu, X F

Eminescieni de nota 10

Sâmbătă, 6.0[illegible]elevii eminescieni au participa[illegible]la Concursul Județean de Chimie „Dimitri Mendeleev"de unde s-au întors câștigători. Aceștia, sub îndrumarea atentă a doamnei profesoare de chimie Radița Palela, au reușit să obțină niște rezultate deosebite.

Chimiștii noștri suntmulți. **Fedeleș Dragoș**, care s-a clasat pe primul loc și a spus despre acest concurs: „Au fost emoții, ne-am pregatit destul de mult și a fost nevoie de muncă, însă a meritat. Nu m-am așteptat nici un moment la locul I, dar se pare că am fost luat prin surprindere, însa nu sunt singurul care a obținut un punctaj foarte bun, ci și colegii mei care au participat. Le mulțumesc tuturor și mai ales doamnei profesoare, care m-a îndrumat și m-a ajutat să învăț!", **Gheorghiță Irina** care a obținut premiul doi a declarat: „Am ales să particip la Concursul Județean „Dimitri Mendeleev" deoarece îmi place această materie. Mi s-a părut o provocare și totodată o oportunitate de a-mi verifica cunoștințele. Cu sprijinul doamnei profesoare de chimie am obținut premiul al II-lea, cu 81 de puncte. Îmi doresc și pe viitor să mai particip la astfel de concursuri." și **Costache Alexandru** care a reușit să ia premiul al III-lea mărturisește: „Am intrat în sala unde s-a ținut concursul descurajat, întrebându-mă în fiecare minut „Ce fac eu aici?", pentru că era primul concurs la care am participat în liceu. După ce am primit subiectele, atunci a fost momentul în care panica a început să mă cuprindă și să mă întristez că o să o dezamăgesc pe doamna profesoară. Am ieșit din sală cu „coada între picioare" gândindu-mă la ce am facut si învinovățindu-mă că nu am învățat suficient. Câteva ore mai târziu, primesc rezultatele și aflu că am ocupat locul al III-lea. Am fost foarte încântat și suprins totodată, iar ce am învățat din această experiență este că trebuie să fiu mai încrezător, curajos și să nu dau înapoi când vine vorba de o „provocare".

Acestea fiind spuse, ne mândrim cu elevii noștri care au arătat că prin multă muncă, perseverență și ambiție, idealurile pot deveni realitate. „Succesul nu este rezultatul unei arderi spontane. Trebuie să îți pornești singur focul."

Andreea Begu, X F

IUBIREA UNUI ANIMĂLUȚ

Un animal de companie este un prieten pentru o viață! Consider că cel mai important moment pentru a avea un animal de companie reprezintă copilăria, deoarece la o vârstă atât de fragedă acesta devine foarte repede un tovarăș de joacă și posne, dar și un element care ajută la dezvoltarea mult mai ușoară și armonioasă a copiilor.

De ce un animal de companie? Pentru că ne învață să devenim mai responsabili, știind că acesta depinde aproape în totalitate de noi, ne vom planifica altfel timpul ținând cont de nevoile micului nostru amic.

Totodată, animalele fac să devenim mai empatici și să privim lucrurile din jurul nostru dintr-o perspectivă diferită, starea noastră emoțională fiind considerabil îmbunătățită. Animalele oferă calmitate și fericire, deoarece prin mângâierea acestuia corpul nostru elimină endorfine care îndepărtează stresul.

Așadar, un animal de companie este un prieten, un partener de joacă, dar și o modalitate prin care putem găsi cheia ce deschide ușa fericirii. Un animal de companie este loialitate, iubire și sinceritate!

Andreea Begu, X F

Controlul vine din interior

Cred că, cel puțin o dată, ne-am gândit cum ar fi să ne putem controla în totalitate trupul. Ei bine, acest lucru este posibil și a fost demonstrat de către călugării Zen, prin meditație.

Artiștii, muzicienii și atleții produc în cantități foarte mari unde de tip Alpha care pot fi amplificate, înregistrate și divizate în diferite tipuri de unde cerebrale. De asemenea, și persoanele care practică yoga și meditație transcedentală printr-un proces de învățare reușesc să intre în această stare de control, ori de câte ori își doresc.

Din păcate, această modalitate necesită multă concentrare și timp, așa că cercetătorii au venit în ajutorul nostru și au creat cea mai eficientă și mai rapidă cale: jucăriile hi-tech destinate modulării activității electrice a creierului în numai 20 de minute...

Ce este biofeedback-ul ? Biofeedback-ul standard învață pacientul cum să devină conștient de funcții ale organismului greu de controlat, cum ar fi pulsul, digestia și temperatura corporală. Acest control poate duce chiar la salvarea vieților oamenilor care se află în situații critice.

După cum știm, starea mentală rezultă în urma unui model de activitate chimică și electrică. Dacă vom reuși să reproducem aceste unde, vom putea și să le modificăm. Așadar, putem controla activitatea substanței cenușii, iar creierul va funcționa mai eficient decât înainte!

Prin ajutorul tehnologiei vom putea ajunge să ne tratăm din interior prin intermediul controlului asupra diferitelor organe afectate. Această descoperire poate revoluționa medicina și poate duce la salvarea vieților oamenilor prin intermediul propriei lupte din interior!

Andreea Begu, X F

TIMP

Se spune că timpul este relativ. Așa credeam și eu, și tu și toată lumea. Și da, m-am schimbat de-a lungul anilor, de fapt, timpul asta relativ m-a schimbat.

Iunie 2017, anul care și-a pus amprenta asupra mea.Liceul era una dintre cele mai importante alegeri din viața mea. Zis și făcut!

Am fost admisă la unul dintre liceele de prestigiu din oraș. La început nu credeam când mi se tot spunea că acești ani sunt cei mai frumoși ...iar acum nu-mi imaginez cum este să nu aud: "Alina, întoarce-te la banca ta!" sau veșnica întrebare: " ai învățat?" , iar răspunsul să fie: " Nu, dar am citit." N-ai cum să nu simti sentimentul acela de panica atunci când nu înțelegi ce vorbește profesoara de franceză și îți bate inima ca să nu fii tu numit. Recunosc, cei mai frumoși ani din viață sunt anii de liceu și corigențele la lati[illegible]. Nu cred că este un elev să nu fi s[illegible] presiunea unui 5. Parcă și el te [illegible]"hai, hai că poți sa mă prinzi!"

Ce-i drept, sunt mult mai multe... fuga de la ore, acele multe viroze respiratorii, prea cunoscuta foame, prea râvnitul covrig de la chioșc, zgomotele dese de caiete scăpate pe jos în timpul lucrărilor, orele când eram somnoroși, când toți colegii ne plictiseau și când profesorii chiar nu înțelegeau că avem nevoie de o pauză de 50 de minute, vestitele porecle atribuite colegilor, lucrarile când parcă apare câte o strălucire în foaia colegului din față, conflictele cu profesorii și colegii, "furatul" temelor, lacrimile vărsate pentru media de la engleză, planurile pentru weekend, bătăile cu cretă, recreația prelungită mereu cu încă 5-10 minute, vestita scuză că era aglomerat la magazin, apariția fulgerătoare și inconfundabilă a profesorului de matematică, râsetele și șușotelile din timpul orelor, toate urmate de invitația profesorilor la o plimbare pe culoar și multe alte peripetii.

Ce pot să vă spun vouă, bobocilor, este să vă implicati în cât mai multe activități. Cu siguranță vă vor ajuta să cunoașteți persoane noi și să ajutați fără a cere ceva în schimb. Faceți mult sport, însă asta nu înseamnă să faceți întreceri pe holurile liceului, vă asigur din propria experiență că domnii gardieni vor veni. Îndragostiti-vă, mergeți la evenimente și găsiți-vă martori în viață.

Toate acestea m-au făcut să prețuiesc mai mult anii de liceu, sunt clasa a X-a, am împlinit 16 ani și până acum lucrurile frumoase mi s-au întâmplat la liceu, iar cu unii dintre colegi am legat prietenii ce sunt sigură că le voi păstra și după terminarea liceului.

Învățați și sperați la cât mai mult pentru că n-o s-o facă nimeni pentru voi. Munciți și luptați pentru visele voastre și nu vă dezamăgiți. Nu uitați să fiti oameni înainte de toate!

Liceul... un start pentru o viață unde trebuie să-ți câștigi identitatea!

Alina Neagu, X A

Tinerii ortodocși

Întâlnirea Inter[illegible]nală a Tinerilor Ortodocși (ITO 2[illegible]) a fost o experiență de neuitat! Dup[illegible]n drum de 8 ore care au trecut ca gândul datorită persoanelor minunate cu care am călătorit, am ajuns la Sibiu, orașul desprins din povești care urma să ne găzduiască pentru 4 zile!

Atmosfera era deosebită, tot orașul aștepta sosirea noastră și a celor peste 3000 de tineri veniți atât din țară, cât și din străinatate. Am cunoscut persoane din toată lumea care împărtășeau aceleași valori și aceeași credință ca și noi. Voluntarii, locuitori ai orașului Sibiu, s-au descurcat de minune, programul fiind bine pus la punct și activitățile foarte bine organizate. Am descoperit toate frumusețile Sibiului și am învățat lucruri care mă vor ajuta foarte mult în viitor. Activitatea care mi-a placut cel mai mult a fost atelierul de la Muzeul Astra pentru că simțeam că trăiesc în trecut, pe vremea bunicilor sau a străbunicilor mei.

Mergeam printre casele tradiționale, confecționam obiecte din lut sau brățări în culorile steagului nostru și asistam la activități cu obiceiuri din trecut. Astfel, am observat evolutia uriașă a vremurilor noastre, dar care m-au făcut să realizez că mi-ar fi placut mai mult să trăiesc în acele vremuri... parcă viața aceea deși simplă, era trăită din suflet, toate lucrurile fiind făcute cu trudă și dragoste. Am cunoscut persoane speciale si am legat prietenii pe viață.. Unii dintre colegii mei, participând și în alte ediții, s-au întâlnit cu persoanele cunoscute tot aici, fapt ce îmi demonstrează că ITO apropie oamenii prin credința în Dumnezeu și iubirea aproapelui, aceste conexiuni rezistând timpului.

Cele 4 zile au trecut mult prea repede, trezindu-ne toți la festivitatea de încheiere, unde trebuia sa ne îmbrățișăm noile cunoștințe și să ne urăm numai de bine, luându-mi totodată adio și de la un oraș extraordinar pe care sper ca îl voi revizita cât de curând. Ne-am urcat în autocare și am plecat spre casă cu un bagaj de cunoștințe foarte importante și cu amintiri pe care le voi păstra în inimă mult timp de acum încolo, fiind prima experiență de

acest gen.

Sper că voi putea participa și la următoarea ediție a acestui proiect extrem de important în formarea tinerilor, proiect care ajută la dezvoltarea caracterului tinerilor și care arată că sufletul nu îmbătrânește atunci când îl iubim pe Dumnezeu!

Sebastian Șoimaru, X I

Cea mai frumoasă vacanță

A venit iarna si odata cu ea si entuziasmul copiilor ce asteptau cu nerabdare momentele de vis petrecute in preajma familiei si a prietenilor. Beculetele stralucitoare ard pe acopersurile caselor si decoratiuni de Craciun, care mai de care originale si mai frumoase, le impodobesc geamurile reci ce parca asteptau cativa fulgi de nea sa le acopere pervazurile. Sarbatorile pline de magie si fericire, in care ne bucuram unii de altii, de cadourile primite de Craciun si caldura primita de cei din jurul nostru. Un adevarat paradis din care va face parte fiecare dintre noi.

Eu consider ca vacanta de iarna este cu adevarat magica. Aceasta bucurie feerica, parca rupta dintr-o scena de basm, ce prinde contur si incolteste odata cu incheierea cursurilor si nerabdarea mult ateptatei distractii.

Cu sufletul plin de bucurie si cu chipul luminat, asteptam cu sufletul la gura prima zi de vacanta, deoarece stiam ca voi petrece timp impreuna cu parintii mei, astfel bucurandu-ne unii de altii. Odata inceputa vacanta, ma simteam extraordinar. Farmecul ce ma invaluia si dragostea cu care savarseam fiecare activitate acasa imi dadea o stare de bune dispozitie.

Simt ca a venit timpul sa ma bucur de toate lucrurile frumoase si sa-mi las sufletul sa se bucure. Craciunul se apropia, iar intreaga familia participa la prepararea diferitelor mancaruri traditionale, care ne aduc aminte de obiceiuri si adevarata traire a momentelor frumoase. Am experimentat tot felul de preparete, de la cele mai complicate, pana la mult asteptatele dulciuri in tot felul de forme copilaresti. Cot la cot cu mama am dat frau liber imaginatiei in bucatarie si mi-am dat „doctoratul„ pe fiecare aliment si reteta. Ma simteam ca un mic bucatar, gata sa inventez ceva extravagant ce-i va da pe toti pe spate. Reni, stelute, braduti din aluat ce urmau sa fie apresarate cu o crema delicioasa. Faina era peste tot, iar mainile mele se asemanau cu niste bulgari de zapada, dar ceva mai diferit de atat. Masa avea sa fie una imbelsugata, cu o multitudine de feluri de mancare, care sa ne aminteasca de toate traditiile. Am ajutat la aranjarea ei si am avut grija ca toate sa fie puse la punct. Pana si bradul, care statea neclintit langa masa plina de bucate, simtea mirosul de mancare delicioasa si parca traia odata cu noi. Mirosul de rasina se raspandise prin toata incaperea, iar atmosfera era una de vis.

Colindătorii imparteau bucuria din casa in casa, iar cantecul lor rasuna pana in adancul sufletului. Tot satul rasuna in ritmul cantecelor, iar sufletele oamenilor cantau o data cu glasurile copiilor. Chipurile lor erau senine, iar colindele erau variate. De la cantecele cele mai cunoscute, pana la acelea parca venite de pe alte meleaguri, sau poate straiele copiilor imi inspirau acest sentiment divin. Pana la urma...cate bordeie, atatea obiceie. Am incojurat bradul frumos decorat si am cantat colinde ce ne-au trezit sentimente de melancolie si apropiere. Fiecare zi era plina de magie si toate momentele erau speciale. Neam bucurat de bucatele alese si buna voie creata de ceilalti.

Un sentiment de neliniste ma incerca, gandindu-ma ca avea sa vina un nou an. Simteam ca las in urma toate amintirile si intamplarile, si aveam sa dau pagina pentru un nou capitol din viata mea „2019„. Am petrecut trecerea dintre ani alaturi de cei dragi. Am asternut zambete si momente sincere unii cu altii si am facut memorabile toate evenimentele.

Stiam ca anul ce va urma va fii unul plin de realizari si simteam cum toate obstacolele le voi evita, toate acestea pastrand alaturi oamenii dragi care-mi aduc pacea si bucuria in suflet si pe chip.

Urmatoarele doua saptamani am plecat impreuna cu familia sa ne bucuram de peisajul intalnit pe varfuri de munte. Am bucurat de zapada stralucitoare si de fulgii mari ce se strecurau printre copacii imbracati cu o haina alba si calduroasa asternuta cu vrajite trairi.

Casele aliniate, impodobite cu omat si caldura sarbatorilor infratite in acea zona, ascultau povestile nesfarsite ale oamenilor ce-si impartaseau amintirile, istoria si trairile odata cu fiecare fulg ce atingea pamantul rece. Se simtea cu devarat ca este iarna!

Stiam ca aveam sa ma bucur cu tot sufletul, si chiar asa a fost. Am vizitat diferite locuri si am invatat lucruri noi, cat si culturi noi, carora eram dispusa sa le dau o sansa in sufletul meu.

M-am bucurat extrem de mult ca aceasta vacanta mi-a oferit timpul suficient cat sa-mi incalzesc sufletul şi cu lectura.

Saptamanile se scurgeau, iar tot acest timp placut va avea sa devina doar o frumoasa amintire din care am facut cu totii parte. Am pretuit fiecare clipa si am facut din ea un unicat. Sunt pregatita pentru inceperea cursurilor, dar nu voi uita niciodata momentele frumoase din vacanța de iarnă.

ŞTEFANIA TĂNĂSESCU, X I

Memento Mori!

Poemul eminescian începe cu o cugetare de visare care se creează cu ajutorul lunii argintii care îi apare poetului precum un dulce soare. Aduce în discuție visarea profundă care nu are de gând să se termine, mai ales dacă se întinde până într-o lume aievea în care sfinții își fac o apariție luminoasă, creându-se în acest mod o atmosferă romantică. Varietatea registrelor cu care Mihai Eminescu a ales să alcătuiască părțile poeziei te fac să te simți cuprins de întreaga lume ce te înconjoară. Aduce în partea a doua o imagine de ansamblu a Babilonului care este comparat cu o cetate mândră. Pune în evidență Nilul înconjurat de valuri blonde și de câmpii cuprinse de maur. Nilul alături de mărețul Egipt oferă o antiteză între foc și aur, bogățiile sunt pretutindeni și nu se vor limita doar la o parte. Următoarea parte ne vorbește despre Iordan, în care păcatul și pedeapsa nu se despart de drumul lor. Preoții și sfârșesc tragic sub ruinile împră[illegible]. Înaintând, observăm coloritul [illegible]re ne învârtim: nu stă departe d[illegible] ce înseamnă iubire, dispreț, u[illegible]guratate, neputință, elemente [illegible]igini eminesciene. Ce este impr[illegible]ant în toată opera este amalgam[illegible]ulțimii ce te plimbă prin Roma, [illegible]ncia, mituri, legături, dar și personaj[illegible]mitice precum Afrodita, nimfe, regi, împărați si cetăți ce ajung ruine creându-se un sfârșit de lume și un nou pas spre un nou început. Războiul dintre daci și romani se împarte în două lumi- cea cerească și cea pământească. Eminescu a reușit să-L aducă pe Dumnezeu în primplan în fiecare colț al poeziei, la final dându-ne seama că fără El nimic nu are un final,dar nici început...

Noi asistăm la o evocare complexă și o paralelă credibilă în lumea visătorului și în lumea gândului profund. Nu face altceva decât să pună în valoare lumea pe care el o iubește și îi este dragă. Pentru acesta prea puțin contează aparențele- accentul cade pe esență. Această esență reprezintă "ecuația" neputinței cu putința, credința și războiul, puritatea și mizeria. Poetul ajunge la concluzia că dacă voia Sa nu se face, muritorii simpli nu pot schimba ceva ce este scris și este pe punctul de a fi pus în aplicare. Viziunea sa despre lume este diferită de cea a omului obișnuit, Eminescu creând conceptul putinței în neputință.

Astfel, are capacitatea de a îmbina fiecare dintre cele două lumi și a forma o panoramă asupra lumii noastre. Folosește cuvinte și sintagme cu sensul propriu cât și conotativ, care oferă gravitate asupra poveștii. Te plimbă în jurul diferitelor enigme, dar fără să îngreuneze existența umană. Munții, mările și albastrul cerului nu fac alt ceva decât să privească cu ochii minții asupra ta. Se regăsesc motive eminesciene precum marea, visul, vântul, bolțile, luna,stelele, dar și sufletul care alcătuiesc o parabolă în viziunea sa.

Genialitatea eminesciană este pusă în valoare de cea cu Dumnezeu, care până la urmă este esența frumosului în urât, complicatului în simplu, dându-i valoare și autenticitate poemului. Se folosește de natură ca de un cadru pentru a explica și a reda elementar, mai ușor. Superioritatea este dată de anotimpuri, de divinitate și nu de om sau bogății materiale. Eminescu nu cere explicații, doar le pune în scenă și le conferă credibilitate.

Arina Tacu, XII A

RUGĂCIUNE

de Mihai Eminescu

Crăiasă alegându-te
Îngenunchem rugându-te,
Înalță-ne, ne mântuie
Din valul ce ne bântuie;
Fii scut de întărire
Și zid de mântuire,
Privirea-ți adorată
Asupră-ne coboară,
O, Maică prea curată,
Și pururea Fecioară,
Marie!

Noi, ce din mila Sfântului
Umbră facem pământului,
Rugămu-ne-ndurărilor,
Luceafărului mărilor;
Ascultă-a noastre plângeri,
Regină peste îngeri,
Din neguri te arată,
Lumină dulce clară,
O, Maică prea curată
Și pururea Fecioară,
Marie!

UN CENTENAR... O BIBLIOTECĂ

125 de ani de Bibliotecă publică la Buzău

125 de ani de bibliotecă in 125 de poze... Aşa am fost aşteptaţi, toţi cei care am participat la aniversarea de 125 de ani ai Bibliotecii Judeţene "Vasile Voiculescu" din Buzău! Pentru a ne întâmpina într-un mod festiv şi creativ, aula bibliotecii a fost decorată cu poze ce arătau povestea clădirii pe parcursul anilor care au trecut atât de repede şi care au ajutat la evidenţierea grandorii acestei biblioteci!

Am urmărit programul ce a fost desfăşurat pentru a celebra acest eveniment. Noi, elevii Colegiului Naţional "Mihai Eminescu" din clasa a X-a F, împreuna cu doamna profesoara de Comunicare, Limba şi Literatura Română, doamna Elena Dogaru, am pregătit o mică surpriză pentru prietenii noştri de la bibliotecă, ca un cadou de aniversare, realizând o expoziţie cu portofolii despre Vasile Voiculescu.

„Este un moment deosebit de emoţionant şi de aceea, credeţi-mă, am cele mai mari emoţii de când sunt ei aici. În primul rând, sunt 125 de ani de bibliotecă publică în Buzău! Este un număr care depăşeşte cu mult multe judeţe din ţară. Gândiţi-vă că Alba Iulia, oraşul Unirii, sărbătoreşte 75 de ani de bibliotecă publică. După cum ştiţi, Biblioteca se va muta şi va fi modernizată. Sunt foarte mulţi bani şi este o muncă titanică, iar toate acestea se datorează Consiliului Judeţean. Vom funcţiona într-un spaţiu mare (n.r., Galeria Mall), cu dotările necesare şi tot ceea ce trebuie ca Buzăul să nu sufere!", a declarat directorul Bibliotecii Judeţene, Sorin Bu[illegible] (sursa: www.opiniabuzau.ro)

125 de ani de bibliotecă publică la Buzău 1893 - 2018.
Pentru „Năzuinţe!", revista Colegiului Cărturar
21.11.2018
Manager,

Am fost onorat [illegible]icip la aniversarea celor 125 [illegible]a Bibliotecii Judeţene "Vasile [illegible]escu" şi cu siguranţă mă voi [illegible] şi pentru aniversările care vo[illegible], ani care vor face ca această c[illegible] să fie din ce în ce mai specială, c[illegible]e care păstrează cu iubire sute şi [illegible] de cărţi!

DRAGOŞ FEDELEŞ, X F

Nichita Stănescu despre Eminescu

„Eminescu? E foarte greu să respiri după el, dar cu clipa în care el ne-a devenit nouă tuturor respirație, va trebui ca noi înșine, la rândul nostru, să fim respirație nenăscuților. Eminescu este pur, geniu, un aer curat", așa-l decsrie Nichita Stănescu pe poetul nepereche, atunci când Nicoale Băciuț îl întreabă ce reprezintă Eminescu pentru el.

L-a iubit mult pe Mihai Eminescu (15 ianuarie 1850 – 15 iunie 1889). L-a descris și i-a vorbit prin versuri: "Tu n-ai murit,/ pentru că eu sunt trupul tău/ care vorbește cu vorbele tale". Nichita Stănescu (31 martie 1933 – 13 decembrie 1983), poetul necuvintelor, spunea că fiecare poet are o voce a lui unică, însă pe[illegible], Eminescu a fost vocea care a t[illegible] de granițele vieții și ale morții, [illegible]icului și materialului. S-au în[illegible]mereu în profunzimea univers[illegible]metafizic.

Se povestes[illegible]spre Nichita Stănescu că, dup[illegible] a fost laureat al premiului He[illegible], a cumpărat flori de aproximativ 5.000 de mărci, după care le-a semănat in fața casei de la Viena în care a locuit Mihai Eminescu. Când s-a întors in țară, poetul ar fi avut probleme cu Securitatea, însă norocul său a fost un njurnalist care a fotografiat florile, astfel având dovada că banii într-adevăr au fost cheltuiți numai pe flori. Atât de mult l-a iubit Nichita pe Eminescu.

În Album Memorial – Nichita Stănescu, există trei poezii dedicate poetului nepereche, în care Stănescu descrie viața lui Eminescu, pe etape, folosindu-se de versuri și cuvinte. Atât de dragi lui!

Elena Andrei, XII A

Eminescu adolescent

Cuvânt apăsând pe cuvânt,
ce umbra de codrii surâzând!
Gand apăsând pe gând,
ce luceafăr în noapte arzând!
Val înspre val alergând,
ce rază de lună lucind!
Timpul ce mișcă doar timp,
ce frunte de ghimp sângerând!
S-or duce aproape pierind
păsări în vânt,
mai murmurând,
mai scânteind
Dar cine le va fi privind,
mama plângând
sămânța-nflorind,
cuvânt apăsând pe cuvânt?

Eminescu matur

În sine însuși ningea
cu negri fulgi de zăpadă,
fiind el era
o ruptură, o cascadă
El însuși nu mai era el,
felul lui își schimbase felul
cum purgatoriul își schimbă-n inel
de aură infernul.
Atâta dragoste și-atâta aspră bunătate
a fost să aibe-n sine el cu sine însuși
că desfăcea orice lăcate
cu plânsul cheilor din plânsu-și
Altfel, la trup voinic și ager,
cu gene rari la ochi și arse,
era ceva de tot arhaic
în viitorul ce-l parcurse
Apoi el puse palma-i față de irișî
dară prin ea avu vedere
a celor scriși încă nescriși
și văduvilor toți de stele.

Eminescu ultim

Peșteră absorbitoare,
cerc absorbitor de punct,
corn de melc care nu doare
suntul resorbit în sunt.
Tu lumină alergândă
reintorcându-te acasă
bruscă devenind flămândă
rechemându-și iar mireasa.
Ah, suavă recădere
a cuvântului în sine,
cercuri cercuri de tăcere
absorbind în ea divine
sensuri, sensuri, înțelesuri,
îngustându-se în unghi,
smulgere spre înapoi,
frig al ninsorii rechemat în nori,
urlet și rechemare,
tu!

Ars Nova

Cuvânt înainte

Am lăsat molima-n cetate
Ca pe-o carne-ntr-o masea de lumină.
Îmi mărunțesc cu dinții răspunsurile
Și-mi simt limba cum zemuie
O-ntrebare de fiere mângâiată de mușcă.
Au fugit cavalerii de la poartă
Și mi-au lăsat speranța dezgolită.
Drept pământ fertil pentru cuma sterilă
Au zăcut icoanele-n bordeluri,
Pline de sudoare și de tărâțe.
Când gândul meu era prea prins
În spovedanii profane
Ca să le spele de păcate.
Mi-au fugit călugării din cetate,
Când au văzut
Cum orbii putrezesc la colț de stradă
De-ar mai fi stat o clipă să mai vadă
Că-n urma lor, în groapa comunală,
Lângă copil, tâlhar, arhiereu
Doarme și leșul lui Dumnezeu.
Ar fi înțeles de ce am lăsat molima-n cetate,
Ba chiar le-ar fi plăcut
Cum șoțolanu cântă serenade
Și ar mai fi stat cu mine la povești.

Aprilie citadin

E deja aprilie afară
Claxonează apusurile
Dimineții cu fustă scurtă
Sunt vânovată
Că mi-am uitat ochii pe verde
și le-am lăsat să treacă nestingherite
pe partea cealaltă a primăverii mele
E deja aprilie afară,
Dar parcurile parcă-s mai reci
Decât urma,
De când cu singuraticii ăștia
fără pereche
ce au ieșit la agățat
de poezii mai ușuratice
Fu mă plimb brat la brat
Cu nopțile îmbrăcate în gri
I-aș cumpăra o garderobă
De rochii înflorate
De-aș mai avea vreun colț
Liber prin mine,
Căci parcă se încălzește și...
E abia aprilie afară.

Ospăț

Sunt menestrel la curtea Trecutului,
Unde paharnicii toarnă
Amintiri în potiruri de [illegible]
Și unde domnițele triste
ți-aruncă ochelade pe [illegible]
Sunt menestrel la curt[illegible]utului
Și cânt mângâieri ne[illegible]
Singurătăților din fl[illegible]
Ca să-și aducă amin[illegible]
Din când în când, [illegible]
Părintele lor cu sânge[illegible]
Menestrel la curtea [illegible]
Unde paharnicu toarn[illegible]
Din potiruri în gură

Teodora Radu, XII E
Etapa Națională
„Tinere condeie"

Despre șapte tinere doamne, prietene, rude sau vecine

Zilelor, n-am înțeles niciodată
De ce vă parfumați cu triști de duzină,
Când miros prea-nțepător a somn nedormit
Și a rutină
Și, zilelor, de ce vă place să repetați
Aceleași doruri învățate pe de rost,
Când limbile ceasului tânjesc să articuleze
Și alte nimicuri de trecut timpul?
De ce mimați moralitatea,
Când vă-nșelați serile cu dimineți,
Iertând nopți pentru tuburi de ipoteză
și de ce mă lăsați să vă ndrăgesc,
Când oricum vă știți nereîntoarcerea?
Zilelor, nu vreau să mai încerc
Să vă mai dau de capt,
Ca nu cumva să mi pierd răbdarea
Și să vă găsesc, de fapt, vreun capăt.
Doamnelor, totuși, nu vă mai parfumați
Cu triști de duzină.

În cădere

Mi-am început căderea nehotărâtă
În ziua în care mi-am întins
Pe un petec de rarbă tăiată
și am început să mă dau de-a rostogolul
Am avut un acar neînchis,
Pesemne, pe spate,
Ce-a agățat și rarba și tăcerea,
Pământul, mările și munții
și lumea întreagă,
de s-au făcut toate sul în jurul meu
M-au prins la mijloc
Ca pe un sâmbure de viață necoaptă
Într-o casă părguită,
Ce stă să se desprindă de creangă.
Și așa, în cădere,
Eu tot mai sperам să nu fiu un vierme.
Așa... în cădere,
Într-o zi indecisă de vară,
Când tot ce știam
Era că mă dau de-a rostogolul.

EȘEC

Noi mai știm să trăim?
Am prins rapid ideea
(purta, să știți, o cămașă crem):
Iubirea leagănă omenirea pe picioare.
Și îi cântă ceva șoptit.
Am mai încercat să prindem ceva:
moartea.
Un micuț pește de sare
Într-un acvariu.
Vi, vi ... a
V i a ț ă.
„Hai, băi nene, ce te bălbăi așa?"
Urlă fetița în sarafan denim
Suită pe un șotron în fața noastră.
Răspunsul rămâne, firește, negativ;
Știm doar să îmbătrânim.

ODĂ FIARELOR

E ceva cu totul nou pentru mine
Treaba asta.
Nemurirea.
Știu, azi, că singura realitate valabilă
E farfuria ce zace de două zile pe chiuvetă.
Pentru încă puțin, desigur.
Între timp, eu număr sarcastic
Un teanc de monede
Gravate cu chipuri de monștri.
Metamorfoze diforme ale fiecărui secol trecut.
Inventarierea mi-e acompaniată
de-o liră atinsă de Yersinia pestis.
Voi, bestiilor,
Ce rânjete comice aveți!
De cine râdeți? De mine?
Ar fi un viciu să mă implic în parodia asta proastă
Și să mă cred veșnic,
Când, pe fundul acestei lumi
Se depune, ușor-ușor, impurul oxid de fiară.

MUZICA

În aer umed, stătut,
Stă fumul în bătaia pipelor.
Bocanci aplaudă pavele.
Instrumentele tocesc piei
și n-avem habar unde mergem.
Nici noi, nici minciuna aroganța neghiobia...
Ce neordonat e dansul nostru.
Maestre!
De-mi pare că se-așază, oarecum,
Armonios.
Muzica se domolește și ea
Sub isteria ta
Sunetul se limpezește
Și-și pierde sensul iară.
Stâng, drept.
Drept, stâng.
Stângăcii, slăbiciuni, zbor, haos.

Poezii de TATIAN[illegible]N, *XII F*

PRIMARUL MUNICIPIULUI BUZĂU
CONSILIUL LOCAL AL MUNICIPIULUI BUZĂU

DIPLOMĂ

DE

CETĂȚEAN DE ONOARE

Se conferă titlul de
„CETĂȚEAN DE ONOARE AL MUNICIPIULUI BUZĂU", post-mortem, profesorului de limba și literatura română Doina-Tatiana Mănoiu, născută la 25 martie 1940 în Buzău. Între 1978 – 1982 a fost director adjunct și din ianuarie 1987 – septembrie 1990, precum și septembrie 1994 – august 1997 – director la C. N. "Mihai Eminescu" Buzău. În decembrie 2000 i s-a conferit Ordinul Național pentru Merit în gradul de Cavaler / 525/ Brevet 488, nr. crt. 9980.

Primar,
dr. ing. Constantin Boșcodeală

Aprobat prin H.C.L. nr. 35 / 27.03.2014

Buzău, 16 aprilie 2014

Românismul în orizontul transcendenței

Ceea ce constituie un neam este ceva mai adânc decât rasa în accepția ei biologică, este o realitate care stă la încheietura metafizicii cu istoria, o unitate de soartă, a destinului în timp, unitate pentru care pământ, sânge, trecut, lege, limbă, datini, obicei, cuget, credință, virtute, muncă, așezăminte, port, dureri, bucurii și semne de trăire laolaltă, de stăpâniri și asupriri ce constituie doar semnele de recunoaștere, de temeiuri.

Neamul românesc e cuprins în unitatea pământului românesc, drept o stăpânire a teritoriului legat de conștiința legăturii de sânge cu strămoșii săi. Un neam nu e niciodată o realitate închisă, sfârșită, ci una vie. El nu este numai o veridicitate naturală, ci și o realitate a valorilor și a condiției umane, destinul unui neam nu e dat o dată pentru totdeauna, el se actualizează problematic pentru fiecare generație și pentru fiecare om.

Poporul român numără multe deziluzii, **tinerii sunt decepționați de bătrâni, bătrânii de tineri**. Toți se privesc și se judecă între ei prin prisma percepțiilor înșelătoare. Românismul nu se întemeiează pe iluzii, ci prin constatarea faptelor, nu apelează la ură, ci la sentimentul realității. Această spiritualitate cere a spune și auzi adevărul pe față, a privi sincer în conștiința noastră. De acum înainte naționalismul trebuie să combine atât individualismul, cât și tradiționalismul, pentru ca el să corespundă direcției de gândire pe care o inaugurează acest veac de la Marea Unire.

Să luăm și noi în sufletul nostru ceva din sufletul acestei țări. Și atunci, în orice domeniu ne vom avânta, suntem siguri că la capătul drumului ne vom recunoaște în de noi, români.

Determinarea componentelor unui suflet național, chiar a conceptului, nu este o problematică ușoară, aici intervine procesul de sintetizare a spiritului omenesc care intuiește frecvența anumitor însușiri și le transformă în ethos. Astfel trebuie să cunoaștem cel puțin următoarele două lucruri: componentul și compusul al acestei structuri complexe a spațiului mioritic. Așa cum spunea un mare filosof, „Nu putem înțelege trecutul decât prin arătarea a ceea ce este viu din el în vremea noastră."

Unul dintre primele lucruri care ne vin în minte atunci când aducem în discuție arta populară este **costumul tradițional**, în toate formele sale, iar ceea ce atrage atenția asupra lui sunt broderiile care au semnificații magico-religioase, prin motivele (flori, coarne de cerb, linii întrerupte, spirala etc), cromatica și metodele de lucru folosite, într-o stare de fluiditate.

Ceramica este unul dintre cele mai vechi meșteșuguri, datând încă din epoca neoliticului, iar pe teritoriul României nu putem trece cu vederea peste cultura de la Cucuteni, unde elementele tradiționale marchează condițiile de viață și evoluția preferințelor estetice, la fel cum este și cazul țesutului sau a altor procedee de prelucrare a fibrelor.

Lemnul era de asemenea lucrat atent, cu interes artistic. O mare parte din elementele ce decorau casele erau realizate din lemn, oamenii îndeletnicindu-se cu cioplirea și dăltuirea pentru decorarea obiectelor de lucru, obiectelor de cult, piese de interior sau utilizate în construcții. Iar cum din viața țăranului român nu lipsea credința, era acordată o intenție aparte ilustrării lăcașelor sfinte cu momente biblice și sfinți considerați ocrotitori.

Dăruirea poporului nostru provine din credința ca toate creațiile să [illegible] timpul, iar monumentele [illegible] imperioasă în definire[illegible]nesc al arhitecturii au [illegible] trăinicie.

[illegible] Brâncuși a fost un sculptor [illegible] ales să reprezinte ca simboluri arhetipuri românești. Pe Strada Eroilor, ce taie întreg orașul Târgu Jiu, operele lui Constantin Brâncuși sunt pe de o parte și de alta, formând un ansamblu alcătuit din cinci monumente: Masa tăcerii, Poarta, Biserica Sf. Apostoli, Coloana fără sfârșit și Masa ultimă. Acest ansamblu subliniază ideea devenirii, de la un loc taciturn, un prag, o ctitorie, motivul românesc ce sugerează înălțarea, zborul, până la o altă masă, în jurul căreia acum nu mai e nimeni, ce vine să încheie cu tăcerea ei povestea, Brâncuși fiind un stâlp pentru cultura românească prin mo-

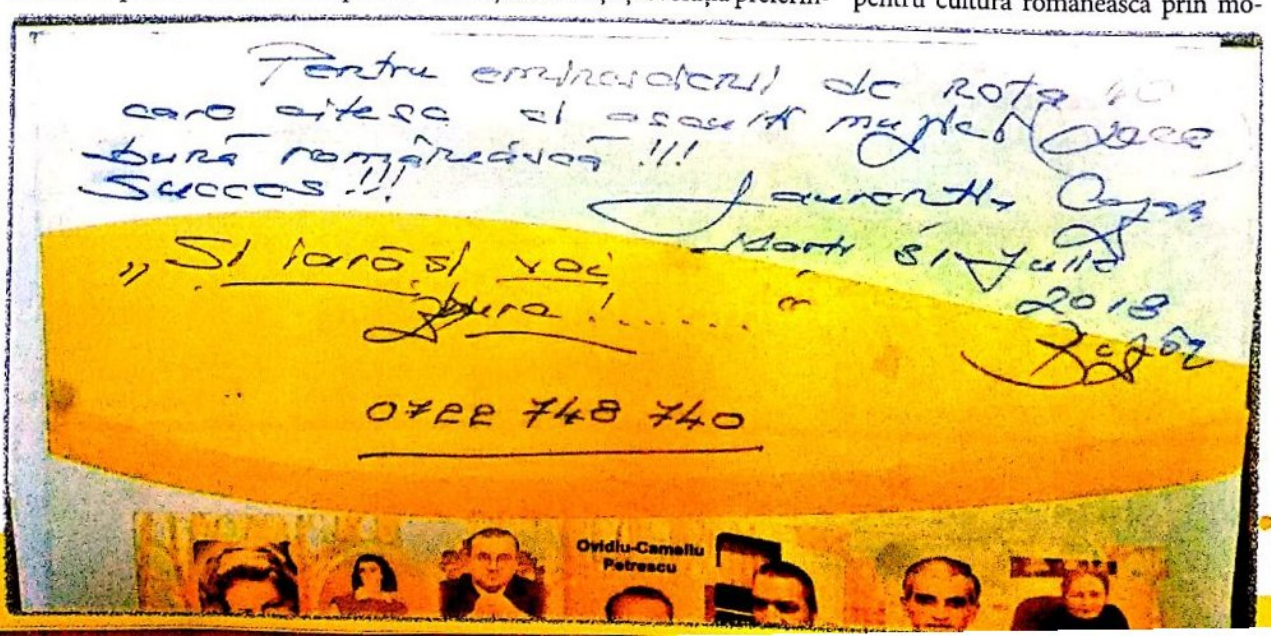

mentele creației sale artistice.

Aceeași dragoste pentru folclor l-a inspirat și pe **Mihai Eminescu**, geniu al literaturii, care a valorificat creația populară, descompunând-o și combinând-o în lucrările sale culte, care echivoc îndrumă la nostalgia absolutului, la metafizica unei lumi dincolo de percepție.

O formă adesea întâlnită în literatura populară este **basmul**, gândirea secolelor, ce păzește ciclurile pentru că este în afara și deasupra lor, deasupra condiției temporale, în illo tempore. Este atmosfera echilibrului sufletesc și trupesc în care întotdeauna binele învinge. În caracterele lui găsim influențele vecinătăților culturale, dar în împletirea cu temele alese se află motivele bine cunoscute pe teritoriul României, distil[illegible]a în formă de literatură cultă a u[illegible] fabule străvechi, nu decade calit[illegible]lor neviciată.

Existența ro[illegible]scă se desfășoară într-un fel [illegible] de basm, ea nu cuprinde num[illegible]ea de aici, ci și lumea de din[illegible]trucât se intrepătrund. Da[illegible]rul, nici zmeul nu ne mai ie[illegible] de sub poduri și dacă feții-[illegible] nu-i mai ucid decât în basm[illegible] pentru că ne-am obișnuit să d[illegible]daurului un chip material, îi feri[illegible]ai departe sensul ancestral de d[illegible]rău, iar relele i le simțim și azi.

Principiile pe care ne-am bazat timp de secole au fost legile nescrise, poporul român acordă atenție respectului și înțelepciunii, așa cum a făcut-o încă din geneză, însă undeva am început să ne pierdem de la legile primordiale, ale naturii, ale vieții și ale morții.

Mitul, în el sufletul poporului își regăsește dispozițiile fundamentale, oglindesc eternitatea principiilor pe care le reprezintă, le însumează în lunea Generării și a Morții. Mitul cuprinde în sine toată Firea și o impregnează, asuprește lumea în cele două moduri ale ei, Macrocosmosul și Microcosmosul. Miorița, Meșterul Manole și Zburătorul, cele trei mari mituri ale noastre poartă ecoul credinței în logodirea cu moarta, sacrificiul pentru creație și erosul ce sunt stihii pentru folclorul românesc.

A te cufunda în trecutul unei limbi înseamnă a te gândi la viitorul cuvântului omenesc.

Ideea de existență particulară o găsim sub forma de ins, ca un substrat permanent și unitar de însușiri, iar fără prea multă forțare gramaticală, românul spune însă, pentru a delimita opoziția dintre feminin și masculin care în spațiul popular românesc își are înțelegerea în prototipul ființei bărbătești ce reprezintă pe însuși Dumnezeu-Tatăl, în timp ce prototipul feminității este Maica Domnului, atât în sensul de născătoare a Dumnezeului-om, cât și de fire primitoare a divinității și pătimitoare pentru el.

„Dorul", intraductibil în unele limbi, reprezintă o contopire, s-a fuzionat din durere, de unde și vine cuvântul, cu plăcerea, crescută tot durere. Nu spunem plăcere de durere, spunem dor, care e însă și căutare și negăsire, cum este și plăcere și durere.

Dar tradiționalismul este o formulă comodă, exprimă solidaritate, dar nu și voința de a da neamului un sens mare în lume, patriotismul este înainte de toate o atitudine de înțelegere rațională a spiritualității.

Cine nu simte nevoia să fie judecător al trecutului se desolidarizează de o întreagă lume ce l-a precedat. Culturile mari își consumă evoluția și cresc natural înspre mărirea lor, le-a ajuns scris în gene să acționeze involuntar astfel încât să intre în ritmul colectiv de împlinire.

Multe popoare și-au pierdut șansa neputându-se împlini spiritual și politic, rămânând condamnate la etnic, la mărginirile sale, incapabile să devină națiuni și să creeze o cultură vastă.

Respirația istorică a unui popor este cu atât mai amplă, cu cât misiunea lui e mai mare. De aceea în toate culturile mari , dimensiunile viziunii mesianice se conturează în proporții grandioase. Trebuie să ne proiectăm un destin monumental pe care să nu îl afirmăm doar într-un episod nerevelator. Dacă ne-am consuma evoluția natural, trecând natural prin toate fazele străbătute de mai marii zilelor noastre nu am reuși vreodată să ajungem remarcați. E vorba de stadii, dar nu într-o tranziție evolutivă și lentă, există în om o sete de a crea pe care și-o satisface doar într-o viziune interioară sau în integrarea în devenirea istorică.

Suntem un neam bogat în virtuți, locuim pe un pământ unitar din punct de vedere geografic, avem acces la informație, oamenii de vocație nu ne lipsesc, și totuși criza sufletească nu a fost mai acută ca astăzi, simțim că la baza vieții noastre istorice este ceva fals ce ne face să rătăcim. Avem amintirea încă vie a victoriei pentru întregirea neamului, este momentul să ne afirmăm.

Știm în fiecare clipă că suntem români și punem pe seama acestei afirmații gesturile și reacțiile prin condiția noastră particulară. Ne mândrim chiar că suntem români, lucru de care eu nu sunt întocmai de acord, e un lucru pe care nu l-am realizat personal, suntem mândri că ne-am născut astfel, români? Nu a fost o alegere conștientă, cu atât mai puțin una măreață.

De 1 Decembrie ne uităm, mai mândri decât în restul anului, cu ochi sclipitori la apogeele în diverse domenii ale acestei țări, când poate că ar trebui doar să fim fericiți, că trăim așa cum o facem după efortul depus de înaintașii noștri, de care ne leagă pământul, limba și sufletul. E momentul să facem mai mult pentru România, să sclipim în ochii noștri și în ai celorlalți pentru meritele noastre și să îi convingem pe alții, dar mai înainte să fim convinși noi înșine că...

„Tot ce-i românesc nu piere!"

Denisa Drugău, X E

Cenaclu

În lungile și chinuitoarele seri, în care doar cei patru pereți ai camerei îi stăteau de strajă, ascultând-i în taină cele mai grele și apăsătoare gânduri, ea privea în gol, pe fereastră...

Priveliștea era desprinsă dintr-un decor alb-cenusiu. Nimic nu mai avea farmecul de altădată. Băncuța pe care toți se îngrămădeau să stea în zilele călduroase de vară, acum stă singură și neatinsă decât de roua dimineții. Leagănul copilăriei se învârte pribeag, scârțâind a moarte și a timpuri trecute. Soarele a renunțat la căldură, îmbrăcând-și sufletul cu norii gri, apăsători. Amalgamul de sentimente contradictorii ce se zbătea în ea îi făcea pieptul să urle de durere. Tocul vechi al ferestrei era martorul atâtor vremuri grele, vremuri ce au apus, având scrijelit în colțul de sus o inima frânta. Mirosul amintirilor îi îmbiau sinapsele și făceau să curgă râuri din ochii împăienjeniți de tristețe. Oare cum mai putea un om atât de nevinovat să ducă singur atâtea razboaie grele? Prin ferestrele cenușii, ea zărea doar copilăria ce a trecut prea repede pe lângă ea, lăsând în urmă răni sângerânde, răni ce nu se vor putea vindeca niciodată. Îi plăcea să scrie... Îi plăcea să își imagineze o lume doar a ei, unde durerea nu exista, iar dorul nu a fost niciodată întâlnit. În lumea ei era fericită, iar golul din suflet era plin de iubire și pace. Cel mai mult ura să se trezească la realitate. În jurul ei se simțea mirosul morții, tristețea se instala în fiecare cotlon al inimii, iar prin vene îi curgea suferința. Ura să își vadă bunica suferind și să știe că nu îi poate oferi niciun ajutor. Se prindea de orice speranță către o viată mai bună, dar ceva din ea lipsea...

Golul imens care o măcina seară de seară sub ticăitul apăsător al ceasului din perete o schimba. O făcea o persoană rece, o persoană indiferentă care își construise în jurul său un perete, un scut care nu mai lăsa pe nimeni să îi otrăvească inima cu săgeți. Voia să pară tare, dar nu era așa. Fiecare atom din corpul său striga de durere și își dorea să rămână doar o amintire pe acest pământ, dar nu se putea. Trebuia să se ridice din propria cenușă și să creadă în visurile ei. Focul din sobă făcea ca gândurile ei să ardă în nopțile reci, în care singurii martori ai durerii ei erau acei copaci ce se întrezăreau prin fereastra fumurie. Stăteau de strajă acolo de ani buni și grei și priveau cu tristețe suferința fetei, amintindu-și că odată, casa împovărata de amintiri a fost fericită, că doi oameni ce și-au unit destinele au dat naștere unui prunc datorită iubirii lor eterne. Din păcate, uneori „eternitatea" nu e pentru totdeauna, iar în urma sa lasă lacrimi, o mie... Sub cearcanele-i vineții stăteau ascunse nopți sfâșietoare în care gândurile nu-i dădeau pace. Nu cerea mult. Voia doar puțină dragoste, doar o mângâiere care să-i aline sufletul greoi.

Prin lentile i se zăreau ochii obosiți de atâtea speranțe false, de oamenii ce au plecat prea devreme din viața ei, lăsând-o doar ca pe o frunză în bătaia vântului. Nu putea să-și fie sprijin pentru că era prea obosită de lumea în care trăia. Cu ochii ațintiți pe fereastră, a ramas fixată pe o jucărie veche, aruncată prin curte. O avalanșa de trăiri îi străpungeau acum corpul. I-o luase ea cu mult timp în urmă... Era tare fericită când i-o dăruise, dar acum nu o voia prin preajmă. O durea... o durea să știe că tot ce-i rămăsese de la ea erau doar niște amintiri și o jucărie. [...]

Oare ea nu putea să îi umple inima mamei ei cu iubire? Nu ar fi putut să o facă mândră? De ce a rămas a nimănui intr-o lume în care răutatea a întrecut orice limită? Simțea că nu mai poate. Simțea că se sufoca de dor sihastru și voia ca cineva să o salveze din haosul acesta. Nimeni nu bănuia că în spatele unui zâmbet, un copil poate fi distrus. Își privea cu greu imaginea în oglindă pentru că avea trăsăturile ei. Semănau enorm, însă nu își dorea să aibă niciodata un suflet ca al ei. Nu o ura și nu ar fi făcut asta niciodată, dar oricât și-ar fi dorit, nu s-ar fi putut apropia de ea.

Timpul a trecut, iar copilăria s-a scurs din clepsidra vieții pe nesimțite. Toate s-au petrecut în absența ei, însă ea nu se putea obișnui cu faptul că umbra trecutului o urmărea peste tot. Voia ca cineva să o înțeleagă și să știe că durerea pe care ființa sa o simțea era din cauza lipsei celui mai drag om, mama. Prima zi de scoală a trecut. A trecut lăsând în urmă o nouă amprentă pe suflet, căci fiecare mama își conducea puiul către o noua etapă a vieții. Prima dragoste a trecut la fel de repede, cu primii fluturași în stomac, cu zâmbete, dar și cu triști, căci tot ceea ce a simțit a știut doar ea. I-ar fi plăcut să nu o părăsească și să nu uite de ea. Ar fi vrut să o iubească la fel de mult cum ea o iubește și să realizeze că fără ea alături este de prisos o persoană în plus pe acest pământ. Are nevoie de ea! Vrea să îi simtă prezența, să o iubească, să o strângă tare la piept încât să îi taie respirația. Un copil nu are ce să facă fără mama lui alături! Toata viața o să poarte cu umerii goi și slabi vinovații grele și sângerânde și amintiri ce se vor transforma în lacrimi. Îi este dor... nespus de dor!

A plans râuri o mie, s-a disprețuit mai mult decât trebuia să o facă și a tânjit ani întregi după un gram de iubire. A fost nevoită să se maturizeze prea devreme și să treacă de la păpuși la gânduri despre cum va fi viața ei fără îngerul care i-a dat viață. S-a obisnuit cu durerea și și-a promis că în primul rând va deveni om pe lumea asta. Zâmbește de fiecare dată când vede o mamă cum își dezmiardă puiul, dar simte cum inima îi este bucăți. A avut emoții, a fost fericită, a plâns și s-a urât. A trecut prin momente dificile și a crescut. A crescut, dar gândul i-a rămas tot la singurele momente pe care le-a petrecut alături de ea, care, din păcate, rămân doar amintiri care îi străpung pieptul. Nimeni nu o să o inteleaga, însă o să își găsească într-o zi liniștea ce îi va calma furtunile aprige ce se dau în ea. Va învăța să fie fericită în lipsa ei și își va peteci sufletul încât nicio rană nu o va mai durea.

Oare cum pot unii oameni să îi distrugă pe alții, să le murdărească sufletul pur și să-i facă să se urască pentru totdeauna?

CĂTĂLINA DATCU, IX D

Simfonia dorului

Cartea de poezii a doamnei profesoare Violeta Bobocea a venit ca un dar al primăverii, odată cu primele raze de soare și cu primele flori! Asemenea păsărelelor abia dezmorțite de ger care dau glas celor mai frumoase triluri, versurile scrise de poeta Violeta Bobocea trezesc cele mai nobile sentimente de care este capabilă ființa umană.

Cartea debutează cu poezia intitulată **„Simfonia dorului"** asemeni titlului, care face o scurtă, dar cuprinzătoare introspecție a sufletului poetei „Din surâsul tău stingher/ Îmi făcui un drum spre cer./ Iar din șoaptele de dor/ Îmi făcui un ascensor/ Să mă urc, să mă cobor/ Până-n pragul stelelor". Poeta mai zugrăvește un scurt autoportret sufletesc și în poezia „Legendă" în cadrul căreia afirmă „sunt o doină de dor,/ poate chiar o poveste" și „Mai sper, tot mai sper/ să mai fiu un copil/ încărcat de trecut."

Poezia **„Suferința anotimpurilor"** surprinde chemarea insistentă a dorului, chemare oarbă și dureroasă: „Doctore am o problemă,/ am o senzație de toamnă în tot trupul.../ toamna mă mângâie, iarna mă-nfioară,/ vara mă doboară, primăvara-mi cântă.", „Mă doare susurul apei,/ plânsul copacilor,/ surâsul stelelor,/ zâmbetul norilor./ Doctore, fiecare/ anotimp al sufletului/ respiră în mine!". În poezia „Legământ" poeta ilustrează prin cuvinte imaginea mormântului tatălui ei pe care îl asociază cu toamna „Nu am crezut o clipă c-ai să pleci,/ Când toamna rece ți-a deschis mormânt". Dorul este prezent chiar din primele versuri: „Se scuturâ salcâmii, tată/ Și n-o să te mai văd vreodată/ Mă plec neputincioasă peste tristul mormânt,/ Când doar cu veșnicia făcut-ai legământ".

Personal, m-au emoționat versurile poeziei **„Dor hoinar"**: „Un dor mi-a bătut în geam/ În prag de primăvară" care se continuă cu descrierea subtilității dorului care vine, se strecoară, te păcălește că e trecător, iar apoi îți dă speranță, „dulcea suferință" „tăcută, printre cărți" care ți se implântă în suflet!

Maria Circei, XI F

Cvintete

Copilăria
Copilărie,
Frumoasă, unică,
Jucând, visând, invațând
Copilaria nu se uită.
Speranță.

Ionel Daniel

Mama
Bucuroasă, iubitoare
Cea mai bună taina
Glumind, iubind, jucând
Bucuria de a fi
Împreună.

Bucuroiu Daria

Liceului
Liceul
Cu bune, cu rele
Cu profesorii impreună
Ne luăm cu toții de mână
La bine si la rău, impreună.

Tudor Alexandru

Lui Eminescu
Patriotic, credincios
Creând, gândind, iubind,
Un geniu romantic;
Model pentru românii din jur
Eternitate.

Tarău Alexandru

Familia
Unita, fericita,
Respectand, iubind, comunicand,
Cea mai pretioasa comoara
Raiul intr-o lume
Nemiloasa.

Ichim Andreea

Școala
Frumoasa, bogata,
Invatand, scriind, copilarind
Un unviers nou,
Un ocean de cunostiinte,
Un loc al copilariei.

Dogaru Răzvan

Toamnna
Bogata, colorata
Rodind, culegand,
Bucurand
Camari pline si bogate
Belsug.

Druga Maria

Natura
Natura,
Verde, inflorita
Rodind, vrajind, amuzand
Sclipirea magica a anotimpurilor
Domina!

Apostol Alexandra

Eminescu
Eminescu:
Poetul national;
Compunand până în noapte
Creând imagini intr-o carte,
Cu poezia sa.

Bănică Adrian

Vara
Frumoasă, calduroasa
Incălzind, strălucind,
Bucurând
Cel mai frumos anotimp,
Distracție.

Băbătie Sara

Prietenia
Frumoasă, incântătoare,
Râde,
Dansează, cantă
Cel mai trainic sentiment,
O minune.

Stănilă Isabela

Școala
Mare, luminoasă
Intrebând, aflând,
Descoperind
Ne invață lucruri utile
Viitor!

Munteanu Radu

Pentru Eminescu
Eminescu,
Poetul sufletului meu
Steaua pe cer mereu
Privind în jos copacii
Prin poezie către noi.

Tinca Elena

Clasa a IX-a I
Atelier de scriere creativă

Editorial

Pentru România, Centenarul 1918-2018 este un recurs la memorie, la faptele înaintaşilor şi o cuvenită reverenţă faţă de jertfele lor de pe câmpurile de luptă din Marele Război. Centenarul trebuie să fie un moment de reflecţie profundă a societăţii româneşti, care să împletească fericit progresele realizate de România în cei 100 de ani de la Marea Unire cu nevoia de a privi spre viitor şi a proiecta, de ce nu, următorii 100 de ani. Ar trebui cu siguranţă făcut un bilanţ al ultimei sute de ani la care să ne raportăm la ceea ce noi, ca popor, am făcut bine, la ce am greşit, la ce putem îndrepta, continua. Acest bilanţ trebuie să înceapă de la programul amplu de reforme ale României Mari şi să se termine cu bilanţul ultimelor trei decenii scurse de la Revoluţia din 1989. Unde suntem, ce am reuşit, ce nu am reuşit şi ce vom face pe viitor şi poate dezbaterea privind proiecţia viitorului este cea mai importantă. Ce fel de ţară vrem să lăsăm moştenire urmaşilor noştri? **Cum va fi oare România în următorii 100 de ani?**

Acum 100 de ani, **generaţia Marii Uniri** şi-a avut idealul naţional şi a ştiut să-l împlinească, mulţi români făcând jertfa supremă pe câmpurile de luptă. Centenarul înseamnă principii, credinţe şi valori. România s-a construit pe valori, principii şi mai ales pe credinţe.

Principala dimensiune a centenarului este aceea educativă, pentru că tânăra generaţie, societatea românească în ansamblu, are nevoie să-şi însuşească valorile, atitudinile şi convingerile patriotice şi să înţeleagă mesajul şi sacrificiul generaţiei Marii Uniri. Din această perspectivă credem că proiectarea şi derularea unor programe educative, de istorie, cultură şi memorie a centenarului ar putea să reconcilieze tânăra generaţie cu trecutul, şi astfel să ducă mai departe spiritul generaţiei de la 1918. Dimensiunea modernizării este esenţială, fără o modernizare a ţării, fără construirea unor obiective durabile, instituţii moderne care să lucreze pentru cetăţenii. De modul cum vom şti să marcăm centenarul depinde şi modul cum vom proiecta şi imagina viitorul nostru ca naţiune, cum vom construi România de mâine. Generaţiile tinere, **inclusiv eminescienii de astăzi,** dar şi elevii care vor veni vor învăţa de la noi, pe această cale, cum am cinstit memoria înaintaşilor şi ce realizări durabile am implinit pentru a aminti de jertfele acestora. În acest fel şi ei, la rândul lor, vor duce mai departe năzuinţele acestui neam

În acest context naţional, am încercat să încadrăm un alt Centenar, cel al şcolii noastre, **Colegiul Naţional „Mihai Eminescu" Buzău.** Din 15 ianuarie 2018 şi până în 12 noiembrie 2019, Colegiul desfăşoară şi va desfăşura o serie de activităţi cultural-educative, pentru a marca împlinirea a 100 de ani de la înfiinţare. Directorul Colegiului, doamna Camelia Voicu preciza: **"Sărbătoarea Centenarului unei şcoli este un moment de glorie,** care ne arată ce a fost, ce este şi ce va fi. Martor a 100 de ani de istorie locală, Colegiul Naţional Mihai Eminescu Buzău, trecând de-a lungul timpului prin importante transformări dar menţinându-se ca o şcoală de elită, păşeşte în rândul şcolilor seculare cu rezultate deosebite în activitatea de bază curriculară dar şi în activităţi conexe, mari modelatoare ale personalităţii elevului. Produsul activităţii noastre este elevul cu atitudine, luptător, iubitor de frumos şi adevăr, care atinge esenţa educaţiei, transformând-o în autoeducaţie. În panoul de onoare al şcolii, sunt înscrise personalităţi culturale, profesori universitari, personalităţi din administraţia locală, centrală şi europeană, din domeniul politic şi mass-media sau pur şi simplu din alte domenii de activitate în care au atins excelenţa. Aş aminti domeniul medical, juridic şi

al educaţiei performante. Eforturile noastre se îndreaptă spre organizarea unor activităţi care să ofere buzoienilor momente de reflecţie, de mândrie, de înălţare spirituală. Pentru desfăşurarea acestor activităţi avem nevoie de implicarea energică, afectivă a elevilor, părinţilor, a foştilor absolvenţi, a buzoienilor care se identifică cu spiritul eminescian sub raza nemuritoare a Luceafărului. Dorim să fie un moment de re-unire a energiilor creatoare binecuvântate de Sfântul Sava de la Buzău."

Revista NĂZUINŢE se aşază firesc în fluxul acestor energii creatoare de sărbătoare. După cum s-a precizat în Simpozionul din 10 noiembrie 2018, revista face parte din istoria Colegiului şi din istoria presei locale. Revista păstrează în paginile ei parfumul generaţiilor trecute şi sporeşte încrederea în prezent şi viitor prin **Jubileul ei de 50 de ani!** Îl vom sărbători cu drag şi amănunte în **8 mai 2019.**

REDACŢIA

PRIVESC ORAȘUL FURNICAR

M. Eminescu

Privesc orașul furnicar
Cu oameni mulți și muri bizari,
Pe strade largi cu multe bolți,
Cu câte-un chip l-a stradei colț.
Și trec foind, râzând, vorbind,
Mulțime de-oameni pași grăbind
Dar numai p-ici și pe colea
Merge unul de-a-nletelea,
Cu ochii-n cer, pe șuierate,
Ținându-și mânile la spate.
S-aude clopot răsunând,
Cu prapuri, cruci, icoani, viind,
Preoții lin și în veștminte
Cântând a cărților cuvinte.
În urmă vin ca-ntr-un prohod;
Tineri, femei, copii, norod;
Dar nu-i prohod sfințire de-apă,
Pe uliți lumea să nu-ncapă;
Se scurg încet tarra bumbum
Ostașii vin în marș acum,
Naintea lor tambur-major,
Voinic el calcă din picior
Și tobe tare-n tact ei bat
Și pașii sună apăsat;
Lucesc și armele în șir,
Frumos stindarde se deșir;
Ei trec mereu tarra bumbum
Și dup-un colț dispar acum...
O fată trece c-un profil
Rotund și dulce de copil,
Un câne fuge spăriet,
Șuier-un lotru de băiet,
Într-o răspântie uzată
Și-ntinde-un orb mâna uscată,
Hamalul trece încărcat,
Și orologiile bat...

Dar nimeni mai nu le ascultă
De vorbă multă, lume multă.

Felicia Filip

Pentru „Năzuințe”
și
Colegiul Național
Mihai Eminescu
100!
La mulți ani!
Bravooo !!!

Aceste imagini
vor deveni amintire!
Începe renovarea
Colegiului!

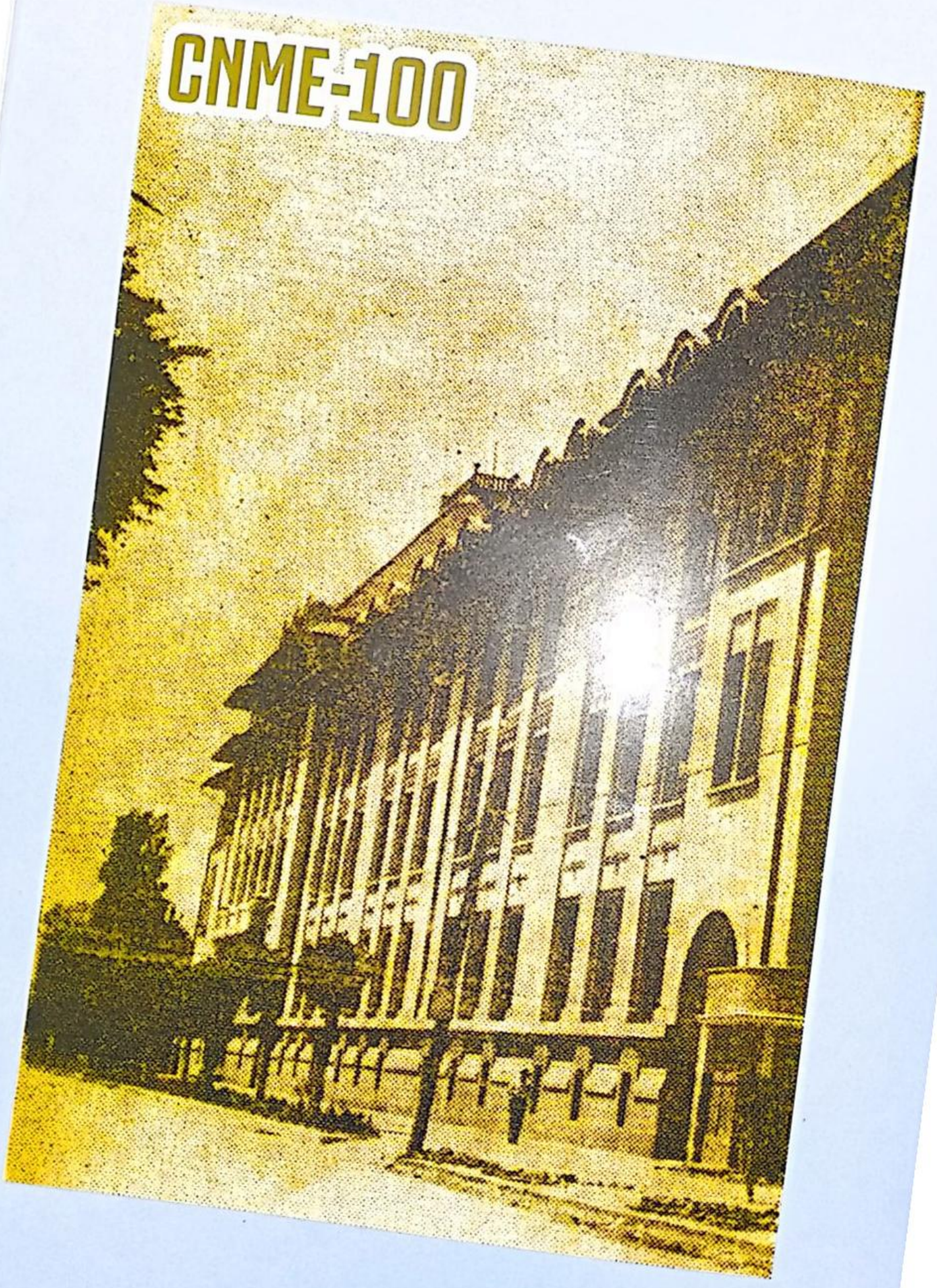

ISSN 1842-2047